KANSAN VALTA

Taisteluun noussut vuosisatoja kärsinyt Suomen työtätekevä kansa! Heitä hartioiltasi taantumuksen mustat laumat!

Historia on Suomen työtätekevän kansan puolella

On tullut hetki, jolloin Suomen sotakiihkoinen klikki ja kortilla pelaavat politiikot saavat nauttia hedelmiä kylvöstään. Mahtava Punainen Armeija esiintyi sitä varten, että ascellisella voimalla murskata irtipäässeet sodan provokaattorit ja ilvehtijät, jotka yrittivät häiritä kansojen rauhallista työtä.

Hyvin työskentelee historia!

Meillä ei ole tietoa siitä, missä on tänä päivänä herra Kajanderi ja mitä hän tekee, mutta tarvitsee vain muistaa sen, mitä hän teki ei kauan sitten, kun hän oli pääministerin istuimella. Silloin hän itki Viron, Latvian ja Liettuan kohtaloa, jotka allekirjoittivat keskinäiset avunantosopimukset SSSR:n kanssa. Esiintyen marraskuun 23 p:nä konsertissa herra Kajanderi sanoi: "Nämä kolme elinkykyistä Itämeren maata, joille kuului loistava tulevaisuus yhtäkkiä itsenäisistä valtioista tulivat valtioiksi kuitenkin tai vähemmän riippuvaisiksi Neuvostoliitosta. Meihin, suomalaisiin, se antoi musertavan vaikutuksen". Herra Kajanderin esiintymisen jälkeen aktivisoitiin sotilasklikki. Se järjestää Neuvostoliiton sotajoukkojen tykistöammuntaa, rosvomaista rajan rikkomista y.m. tarkoituksella tehdä loppu Neuvostohallituksen kauankestävästä kärsivällisyydestä.

Militaristien hallitus kielsi itäisen naapurimme vaatimukset vetää edesvastuuseen sotilasklikki räikeistä rauhan rikkomisista ja näinollen päämäärä oli saavutettu.

30 p:nä marraskuuta Neuvostoliiton sotajoukot esiintyivät tarkoituksella asecllisella voimalla rauhoittaa irtipäässeet sodan provokaattorit. Herra Kallio ilmoitti sodan Neuvostoliittoa vastaan. On kulunut pari viikkoa Kajanderin esiintymisestä. SSSR:lle ystävälliset Itämeren maiden kansat, joita niin sääli h:ra Kajanderi, elävät rauhallista elämää, työskentelevät luovassa työssä ja ovat vakuutettuja tulevaisuudesta. Mutta miten Suomi? Maamme kansa on herra Kajanderin tahdosta heitetty sotaan.

Pääministerin paikalla olevan markkinapellen säälimät Latvian, Viron ja Liettuan hallitukset ystävyydessä Neuvostoliiton kanssa vakaannuttivat oman asemansa. Mutta missä on seikkailijain hallitus? Missä on herra Kajanderi? "Mauri on tehnyt tehtävänsä. Mauri saa mennä". Herra Kajanderilla on nyt aikaa itkeä ja olla surussa omasta kohtalostaan sekä myöskin hänen jälkeläistensä, Helsingistä Vaasaan karanneiden Tannerin ja Rytin kohtalosta, sillä historian veturi heidät säälimättä heitti hallitusistuimilta ja asetti syytettyjen penkille.

1 p:nä joulukuuta perustettiin todella demokraattinen valta, Suomen Kansan Hallitus, jonka johdossa on Otto Kuusinen, todellisten patrioottien hallitus, jotka taistelevat maamme onnen ja kukoistuksen puolesta.

Ainoastaan tällainen hallitus oli kykenevä tuomaan julki kansan todellisen tahdon ja siksi sen ensimäisenä askeleena oli 2 p:nä joulukuuta allekirjoittaa SSSR:n kanssa keskinäisen avunanto sopimuksen, joka johtuu molempien maiden elinvaatimuksista. Vasta sen jälkeen Helsingistä karanneet haaksirikkoutuneet politiikot hoksasivat. Ruotsin lähettiläön kautta he kääntyivät Neuvostohallituksen puoleen neuvottelujen uusimisesta.

Myöhästyitte, herrat korttipolitiikot. Neuvostohallitus halveksuen ehdotti mielettömien uuden ilveilyn.

Maamme kansa viimeaikojen tapahtumien seurauksena on tullut vakuutetuksi siitä, kuka on hänen ystävänsä ja kuka hänen vihollisensa.

Kajanderien ja tannerien rikollinen suosikkikunta johti maamme mielettömään sotaan Neuvostoliittoa vastaan. Peräänty essään sotilasklikki väkivallalla karkoittaa väestöä, ryöstää karjaa ja polttaa kyliä.

— Te olette kansan vihollisia ja olette sen nimen arvoisia. Historian veturi on heittänyt teidät hallituksen istuimelta roskakaatikkoon. Teidän paikkanne on siellä, ettekä te enää sieltä koskaan pois pääse!



Keskenäisen avun ja ystävyyden sopimuksen allekirjoittaminen Neuvostoliiton ja Suomen demokraattisen tasavallan välillä. Kuvassa: V. M. Molotov allekirjoittaa sopimusta. Seisovat A. A. Shdanov, K. J. Voroshilov, J. V. Stalin ja O. V. Kuusinen.

SUOMEN SOTILAIDEN JULISTUS

Ryhmä vangiksi joutuneita Suomen armeijan sotilaita ovat kääntyneet Suomen armeijan kaikkien sotilaiden puoleen seuraavalla kirjeellä:

Veljet ja toverit!

Marraskuun 30 päivänä Punaisen Armeijan joukko-osastot ottivat meidät sotavangeiksi. Me emme ole siitä pahoillaan, vaan päinvastoin. Ensiksikin me säilytimme elämämme ja toiseksi me saimme tietää totuuden Neuvosto-Venäjästä. Kaikki, mitä puhuivat upseerimme, on valhetta! Meitä kohdellaan täällä sellaisella huomiolla, jota me emme nähneet omissa jo ko-osastoissamme.

Me emme haluneet, emmekä halua sotaa, joka meille ei mitään paitsi onnettomuutta ja kurjuutta voi antaa. Juuri tämän takia me suurella ilolla otimme vastaan tiedon siitä, että on muodostettu riippumattoman demokraattisen Suomen hallitus, joka on solminut ystävyyssopimuksen Neuvostoliiton kanssa.

Kaikki meidän myötätuntomme työtätekevinä ihmisinä ovat Kansanhallituksen puolella, joka antaa rauhan synnyinmaallemme, työtä työttömille, maata maattomille talonpojille ja rauhan työtätekevälle kansalle.

Kas minkä takia me kutsumme kaikkia sotilaita, jotka vielä alistuvat kenraalien ja upseerien rikollisille käskyille, antautumaan sotavangiksi, laskemaan aseensa ja siirtymään demokraattisen Suomen Kansanhallituksen puolelle.

Yhteyskomppanian sotilaat:
Eino Tapi Julkinen
Albert Simonen
Eino Antti Turkulainen
Olavi Leppolainen
Eino Johannes Leppilainen
Elis Antti Kyrjynen
Reino Kosanen
Eetu Kortelainen
ja rajavartiostolainen
Kononov Pekka

ARMAS ÄIKIÄ

Armas Äikiä, joka on vasta Terijoella muodostetun demokraattisen Kansantasavallan hallituksen Maa-asiain ministeri, on niitä vallankumouksellisia työläisiä, jotka eivät lannistu.

Tätä osoittaa mm. se, että hän maalis-huhtikuussa vuonna 1933 petomaiseen piinaukseen kyllästyneenä taisteli sankarillisen syömälakon. Syömälakon aikana hänen onnistui lähettää kirje vankilan ulkopuolelle ja tämä kirje erittäin hyvin kuvaa sitä, minkälainen mies on Armas Äikiä. Kas näin hän mm. kirjoitti:

— "Olen siis nyt jo kieltäytynyt ruuasta lähes pari viikkoa. Neljäntenä päivänä aloittivat pakkosyötön. Käsitätkö mitä se on?

Hirveätä kidutusta, inkvisitiota keskiaikaiseen tapaan.

Kuvittele: joukko vartijoita pitelee kiinni raihnaista ruumistani ja yksi "laupeudensisar" kiertää kumiletkun nenäonteloon kautta vatsaan. Letkua myöten vuotaa ravinto. Ja niin minä "syön" hirveitä tuskia kärsien.

Inkvisiittorien kasvoilla näkyy ivallinen hymy. Kompasanoja satelee. Ja minä hymyilen ylhäistä, säälivää hymyä.

Se on näytelmä, joka sopisi varmasti Kansallisteatterimme parrasvaloon!

Heti ensimmäisessä syötössä kiersivät nenäonteloni rikki. Kumiletku vedettiin pois, pursusi verta nenästä, sillä sairastan, kuten tiedät kroonillista nuhaa, joten nenäonteloni ovat liian ahtaat pumppulaitoksiksi.

Niin, älä pelästy. Äläkä sure, jos en enää palaakaan tältä matkalta. Olen fasistien vallassa, tiedän sen, ja käsitän hyvin, että mitään armoa ei ole. Ja sitäpaitsi: armoa en pyydä.

Rot Front!

Armas."

Armas Äikiä on, tulisieluinen ja rajattomasti uskollinen Suomen kansan poika. Armas Äikiä parhaiten, kun kukaan muu tuntee Suomen paljon kärsineen työtätekevän talonpoikaiston vaatimuksen. Parempaa valintaa kuin Armas Äikiän valitseminen Suomen demokraattisen Kansantasavallan Hallituksen Maa-asiain ministeriksi Suomen talonpoikaisto ei voinut odottaa.

ELÄKÖÖN KANSOJEN VÄLINEN YSTÄVYYS!

KESKUSTELU SALMIN KAUPUNGIN VÄESTÖN KANSSA

Talossa, missä ennen eli Läskelän metsäherra, on nyt punaarmeijalaisten joukko-osaston esikunta. Tässä samaisessa talossa oli hänen virastonsa. Kanslian seinällä vielä nytkin riippuvat määräykset ja ohjekirelmät. Kirjanpitokirjoja tarkastaessa näkyy, että Läskelän herralla on ollut suuret tulot ympäristön talonpoikien riistosta.

Paetessaan Salmista otettiin vangit linnasta ja ammuttiin. Poltettiin taloja Manssilan ja Karkun kylissä. Järkensä menettäneet lahtarit muuttivat kaupungin soraläjäksi. Poltettiin suksitehdas, saha ja työläisten asuintaloja ja näin jätettiin työläiset kodittomiksi.

Paikallinen väestö kertoi, että — meitä pelotettiin punaisten harjoittamasta väkivallasta. Ihmisiä väkisin istutettiin autoihin ja kun ei autoja riittänyt ajettiin, kuin teuraskarjaa pitkin maantietä pois kaupungista. Kaiket päivät heiluivat kaupungissa suojeluskuntalaiset ja poliisit.

— Nyt me näemme —. sanovat kaupungin asukkaat, — että paitsi hyviä sanoja, emme punaarmeijalaisilta kuule.

Salmi, jouluk. 4 p:nä:

M. Plaketti.

SUOMALAISET TALONPOJAT KERTOVAT

Eilen me keskustelimme yhden kylän suomalaisten talonpoikain Matvejevin, Eltsenin, Turusen ja ynnä muiden kanssa. Kas mitä he kertoivat:

— Te näette, sanovat he meille, — että meidän kylä on puoleksi poltettu ja meidän sotajoukot veivät mukanaan useita talonpoikia. Tähän ovat syyllisiä upseerit ja suojeluskuntalaiset, sillä he peloittelivat meitä. He sanoivat, että jos venäläiset tulevat, niin he eivät jätä meitä eloon, ja jos joku jää eloon, niin hänet lähetetään Siperiaan maankarkoitukseen. Sen vuoksi polttakaa kaikki, lähtekää pakoon, ettette jäisi punaisten käsiin. Sotajoukkojen perääntyessä upseerit ja suojeluskuntalaiset polttivat kaikki talot.

Pitkäaikaisen keskustelun seurauksena saimme tietää, että Suomen sotilasjoukko-osastojen kolmekuukautisen olon aikana, päällystö käytti pakkotoimenpiteitä ja pakkohankintaa. Väkipakolla otettiin ei ainoastaan talonpoikain elintarpeet, vaan myöskin asuntoesineet, kuten sänkyvaatteet, ruoka-astiat j.n.e.

Talonpoik Eltsen tämän johdosta kertoo:

Ensin me oikein pelkäsimme punaisten tuloa. Mutta sitten tulimme ystäviksi heidän kanssaan. Puna-armeijalaiset eivät ottaneet meiltä mitään, eivätkä koskeneet meitä ja esiintyivät meitä kohtaan hyvin kohteliaasti. Nyt me olemme tulleet vakuutetuiksi siitä, että se, mitä kertoivat upseerit ja suojeluskuntalaiset Punaisesta Armeijasta on pelkkää valhetta.

Keskustelun lopussa talonpojat pyysivät meitä tiedoittamaan heidän kylän talonpojille, että he pelkäämättä palaisivat koteihinsa.

Natje

SOTILASVANKI VELLING HEIKKI

— Minä en mitään ymmärrä... En mitään ymmärrä.

Velling Heikki istuu epämukavassa, jännittävässä asemassa penkillä. Hän istuu niska kyyryssä ja paleltuneet kädet on puristettu polvien väliin. Kirkkaissa jäänvärisissä nuorissa silmissä on kauhun ilme.

— Minä en ymmärrä... En mitään ymmärrä, — toistaa hän useaan kertaan.

— Olkaa rauhallisena. Polttakaa. Nyt teitä ei kukaan uhkaa.

Pienen sotilaan paperossiaskiin ojennettu käsi hiukan vapisee. Hän on kokonaan pelon vallassa. Velling Heikki todellisuudessa ei mitään voi ymmärtää.

Kuukausi sitten hän työskenteli laatikkotehtaalla Viipurissa. Hiirenkarvainen sotilastakki ei ole vielä kerinnyt kulua ja Velling Heikki ei ole kerinnyt tulla vielä todelliseksi sotilaaksi. Vanha tsaarin armeijan ratsuväen kivääri — niin likainen, että punaarmeijalaiset oikein ihmettelevät, — on heitetty nurkkaan.

— Minä en paljoa ampunut... En ollenkaan paljoa, — puhuu Velling. — Kolme tai neljä kertaa. Oli pidättäydyttävä rakettisignaaliin asti ja sitten peräydyttävä. Puhun totta. Minä en tätä tietänyt.

— Mitä te ette tietäneet?

— Että teillä on näin paljon koneita.

Kulakin talon, jossa suoritetaan tutkintoa, akkunan ohi luodetta kohti kulkee jatkuva rautaisten tankkien jyrisevä konveijeri. Metsän takaa jostain ampuvat tykit. Aika ajoittain ikäänkuin kangasta silittäen lentävät hävittäjät. Niiden vihainen jyrinä pakoittaa pientä sotilasta kyyristämään päänsä olkapäiden väliin.

— Mistä joukko-osastosta te olette? Mikä on komentajan nimi?

— En tiedä. Toisin sanoen, en muista.

—Koettakaa muistutella... Ajatelkaa.

Minä jo ajattelin. Te kumminkin minut ammutte, — sanoi hän yhtäkkiä.

— Kuka teille sanoi?

— Upseeri. Punaiset ampuvat kaikki sotilasvangit.

Tässä synkännäköinen kielenkääntäjä ei voi kestää hymyilemättä.

— Mitä he vielä sanoivat teille?

— Punaiset ampuvat kaikki, vieläpä lapsetkin. On taisteltava.

— Te uskoitte?

— Niin... Toisin sanoen, ei, en tiedä... Minähän olen työläinen. Minä naulasin laatikoita.

—Mitä varten te tästä puhutte?

— En tiedä. Näin neuvottiin kokouksessa.

— Kuka? Upseeriko?

— Ei, tarkka-ampujat. Eihän meillä kaikki ajattele samanlaisesti.

—Mitä vielä puhuivat tarkka-ampujat?

— He sanoivat, että on taisteltava — meitä tullaan auttamaan. Toiset puhuvat, että punaisia vastaan ei pidä taistella — parempi täyttää Neuvostoliiton vaatimukset.

— Tiedättekö te ne?

— Tiedän. Meille sanottiin, että te vaaditte armeijan hävittämistä ja puolen rannikkoa.

— Se on väärin.

— Niin meille puhuttiin. Minä myöskin ajattelen, ettei se ole totta.

—Te nimitätte itseänne työläiseksi?

— Niin.

— Ja te haluatte taistella venäläisiä työläisiä vastaan?

— En, en minä niin sanonut... Toisin sanoen, antakaa ajatella.

Hiukan rauhoituttuaan, hän uudelleen polttaa paperossia, kauan jotain ajattelee ja salaa katselee kielenkääntäjää ja rauhallista komentajaa. Ei kukaan vangilta kiirehdi vastausta. Sotilastakista ja kengistä suli lumi (Velling koko yön oli ollut lumikinoksessa), hiirenkarvainen verka tuli tummaksi.

Sotilasvanki horjui. Tässä harmaassa sotilastakissa hän tunsi itseään vielä sotilaaksi ja velvolliseksi vaieta tai valehdella.

Vangille annetaan teetä, leipää ja konservia. Hän ääneti syö. Kauhun ilmeet katoavat sotilaan kirkkaista silmistä. Velling Heikki alkaa jotain käsittää.

KETÄ VASTAAN?

Maamme työtätekevien mustan taantumuksen puolesta käydyn vapauttamisen puolesta taistelun historia on rikas mainehikkailla, sankarillisilla sivuilla. Nämä sivut ovat kastettu Suomen kansan parhaiden poikien verellä, niiden poikien, jotka säälimättä ovat antaneet oman elämänsä synnyinmaan tulevan onnen puolesta. Muistakaa heitä: Vuoden 1916 heinäkuu... Kapina Viaporin linnassa. Se juotti maamme työväenluokan yhteen Venäjän työväenluokan kanssa. Maamme työläiset taistelivat näinä päivinä olka olan venäläisten merimiesten ja sotilaiden kanssa tsarismia vastaan, mutta Suomen porvaristo kääntyi tsaarin itsevaltiuden puolelle.

Silloin kun kapinaan nousseet merimiehet olivat pakoitetut perääntymään, heille avuksi tulivat juuri muodostetun Punakaartin ensimmäiset joukot. Kaikkein raskaimpana hetkenä, jolloin kapinoitsijoita vastaan oli siirretty suuret voimat, Suomen proletariaatti ei heittänyt aseitaan. Punakaartilaisten joukot tarkkaan vartioivat Helsinkiin vieviä pääsyteitä.

Kapinan kukistivat tsaarihallitus, venäläiset ja suomalaiset tilanherrat ja kapitalistit.

"Viaporissa rinnan venäläisten kanssa, yhdessä vuodattaen vertansa, taistelivat Punakaartissa suomalaisetkin työläiset. He, kuten koko maailman proletaarit — ylpeät ja vapautta rakastavat, — veljellisesti taistelivat viaporilaisten toverien kanssa yhteistä verivihollista vastaan"...

Näin kirjoitti kapinan kukistamisen jälkeen maanalainen sotilaslehti "Kasarmin tiedonantaja".

Venäjän proletaarisen vallankumouksen tuloksena Suomi sai oman itsenäisyytensä. Muutamien päivien kuluttua Lokakuun vallankumouksesta Suomessa oli julistettu yhteinen lakko. Tämä oli sopivin aika porvariston voittamiseksi, vallan ottamiseksi. Mutta työväenluokan ja työtätekevän talonpoikaiston petturit, sosiali-demokraattisen puolueen sovittelijat, ehdottivat mennä sovintoon porvariston kanssa, lopettaa lakon. Suomessa oli muodostettu uusi Svinhuvudin hallitus. Tämä hallitus pyrki kaikin keinoin katkaisemaan sunteet venäläisten ja suomalaisten työtätekevien kesken.

Kansalaissodan päivien aikana maassamme Svinhuvud ja hänen uskollinen koiransa Mannerheim, yhdessä — työväenluokan petturin juudas Tannerin kanssa, sää-

(Jatkuu 3:lla sivulla)



Suomen Tasavallan alueella. Valko-suomalaisten vallan alta vapautetun Ignoila kylän asukkaiden ensimmäinen kokous.

Älkää

limättä menetteli
haiden poikien
taistelivat vapau
lesta. 20 tuhatta
tekevää oli a
leikelty. Murhan
ja kaikinpuolis
heiltä kaivettiin
käsiä ja jalk
haudattiin yh
kanssa kalmisto
haamisen edellä
Pyövelit hei
ja keskityslei
työtätekevää.
Suomen prole
karilista tais
tappion ainoa
että suuri ero
Suomen ja maa
yhdistettyjä v
Työttömyys,
Kas mitä toi
mannerheimien
tannerien, erk
ja muiden pet
Maassamme
henkilöä ma
111 tuhannell
maata kaikk
hehtaariin. He
sa päälähteenä
orjamainen t
ja kulakilla.
Mutta mite
Viilari Toivo
"Minä teen t
vässä. Se on
dän tehtaam
ja päivää viik
päivää kuuka
sa minä ansait
kaa. Perheess
Asunnosta ma
jääpi 350 ma
toimeen tulla
mennyt jo vii
minä viimeksi
rahaa lehtien
Kun kuol
se haudata. M
markkaa. Mis
täin kuoli työ
purit kääntyi
puoleen avun
vielä vaadit
disteita. Ku
meni kymmen
nen vaimo la
kui kymmenen
neessa ruumii
Maamme p
tätekevä t
oman histori
aikana osoitt
makkaimmista
kumouksellisen
koksi.
Kuuluisa ran
Romain Roll
maisessa kirjo
vastaan" vuot
"Maailma o
tomille ja pe

KRIPPS

Lontoo. E
puolueen huom
parlamentin
joitti aikakaus
Suomen vararik
lituksesta seura
— Neuvosto
set toimenpite
ja ymmärrettä
Neuvostoliitolla
sä rauhan tu
jossa valtaa p
väenluokka. M

Työläiset, talonpojat, työtätekevä kansa! Älkää salliko valkoisten bandiittien polttaa talojanne ja tuhota omaisuuttanne!

Ketä vastaan?

(jatkoa)

limättä menettelivät kansan parhaiden poikien kanssa, jotka taistelivat vapauttamisensa puolesta. 20 tuhatta Suomen työtätekevää oli ammuttu, hirtetty, leikelty. Murhan edellä tuomittuja kaikinpuolisesti pilkattiin, heiltä kaivettiin silmät, leikeltiin käsiä ja jalkoja, haavoitettuja haudattiin yhdessä kuolleiden kanssa kalmistoihin, naisia murhaamisen edellä raiskattiin.

Pyövelit heittivät vankiloihin ja keskitysleireihin 90 tuhatta työtätekevää.

Suomen proletariaatti kävi sankariliista taistelua, mutta kärsi tappion ainoastaan sen takia, että suuri ero oli voimasuhteissa Suomen ja maailman kapitalistien yhdistettyjä voimia vastaan.

Työttömyys, nälkä, kurjuus! Kas mitä toi omalle kansalleen mannerheimien, svinhuvudien, tannerien, erkkojen, kajanderien ja muiden petturien hallitus.

Maassamme on 400 tuhatta henkilöä maatonta talonpoikaa. 111 tuhannella talonpojalla on maata kaikkiaan 5:sta 10:een hehtaariin. Heidän toimeentulonsa päälähteenä ovat ansiotyöt — orjamainen työ tilanomistajalla ja kulakilla.

Mutta miten elävät työläiset? Viilari Toivo Helsingistä kertoo: "Minä teen työtä 8 tuntia päivässä. Se on — 40 markkaa. Meidän tehtaamme tekee työtä neljä päivää viikossa, se on 17—18 päivää kuukaudessa. Kuukaudessa minä ansaitsen 700—720 markkaa. Perheessäni on viisi henkeä. Asunnosta maksan 300 markkaa, jääpi 350 markkaa. Miten voipi toimeen tulla näillä varoilla? On mennyt jo viisi vuotta siitä, kun minä viimeksi luin lehtiä. Ei ole rahaa lehtien ostamiseksi."

Kun kuolee ihminen, täytyy se haudata. Mutta se maksaa 100 markkaa. Mistä ne ottaa. Äskettäin kuoli työtön naapurini. Naapurit kääntyivät köyhien kunnan puoleen avun pyynnöllä, mutta vielä vaadittiin jonkinlaisia todisteita. Kunnes niitä etsittiin, meni kymmenen päivää. Nälkäinen vaimo lastensa kanssa nukkui kymmenen yötä yhdessä huoneessa ruumiin kanssa...

Maamme proletariaatti ja työtätekevä talonpoikaisto koko oman historiansa olemassaoloaikana osoittautui yhdeksi voimakkaimmista maailman vallankumouksellisen armeijan joukoksi.

Kuuluisa ranskalainen kirjailija Romain Rolland omassa erinomaisessa kirjoituksessaan "Sortoa vastaan" vuotena 1918 kirjoitti: "Maailma on annettu tunnottomille ja petomaisille toimitsijoille, jotka tasavallan lipun alla, kuten ennen kuninkaan vallan lipun alla, työskentelevät omien himojensa ja etujensa tyydyttämiseksi. On kipeätä tuntea, että noin paljon rehellisiä ihmisiä, avosydämisiä työntekijöitä yhä vielä uskoo valheeseen. Kunnes ei häviä suuri petkuttaminen, ei voi olla minkäänlaista vakavaa ja laajaa yhteiskunnallista edistystä. Ikuinen pyrkimys uuteen, yhä oikeudenmukaisempaan ja inhimillisempään järjestelmään ei koskaan tule sammumaan. Tuhat kertaa tukahdutettu, se syntyy tuhat ensimmäisen kerran"...

Nämä sanat täydellisesti koskevat tämänpäiväistäkin Suomea. Tuli loppu vapaan, ylpeän ja rohkean Suomen kansan suurelle petkuttamiselle. Sen ikuinen pyrkimys uuteen, paljon oikeudenmukaisempaan ja inhimillisempään järjestelmään ei ole sammunut. On muodostettu todella kansanhallitus, jota johtaa koko elämänsä antanut työtätekevien asialle — Otto Kuusinen. Toteutuu kaksi vuosisataa kestänyt toive Karjalan ja Suomen kansojen yhdistämisestä yhden vapaan demokraattisen valtion puitteissa.

Tuhat kertaa tukahdutettu Suomen kansan pyrkimys vapauteen, iloiseen, onnelliseen elämään syntyi tuhat ensimmäisen kerran. Voitto tulee olemaan Suomen työtätekevien puolella...

Suomen kansan armeijan korpuksen lipuissa, joka taistelee eturiveissä demokraattisen vapaan Suomen puolesta, Punaisen Armeijan lipuissa, armeijan, joka tuli omien suomalaisten veljiensä avuksi, kirkkaasti palavat ystävyyden ja rakkauden sanat Suomen kansaa kohti.

Tämä todella kansan armeija taistelee maamme kansan ikuisia riistäjiä vastaan — mannerheimejä, erkkoja, kajandereita vastaan, tilanomistajien ja kapitalistien koplaa vastaan, jotka veivät oman kansansa kurjuuteen ja orjuuteen, jotka kahdenkymmenen vuoden aikana sotkivat sen valheen verkoilla.

Kansan pyövelit, jotka ankarasti tukahduttivat työtätekevien pyrkimystä inhimilliseen ja oikeudenmukaiseen järjestelmään, puolustautuvat vimmatusti. Kansainvälisen kapitaalin verikoirat perääntyen kansan sankarillisten voimien painostuksesta polttavat kyliä ja kaupunkeja. Kuten vuotena 1918 he pyrkivät syösämään oman kansansa onnettomuuteen.

Suomen kansa! Herää, on tullut aika!

Eino Nuori.



Valko-Venäjän Sobolevo kylän talonpojat jakavat suurtilanomistajan ruhtinas Ljubomirskin maita.

Maamme työläisten ja talonpoikaiston elintaso

Työväenluokan ja työtätekevän talonpoikaiston elintaso on jatkuvasti alentunut pulan vuosien aikana.

Työpalkat useilla aloilla ovat alhaisemmat, kuin v. 1929. Taloudellisen pulan seuraukset siirsi porvaristo työtätekevän luokan hartioille. Palkat v. 1939 ovat 38 % pienemmät, kuin v. 1932. Realipalkka on asiallisesti vieläkin pienempi, johtuen markan kurssin alenemisesta, verojen suurenemisesta ja hintojen kallistumisesta välttämättömyystarvikkeille, kuten leipä, voi, liha, sokeri j.n.e.

Kun sitten huomioimme lisäksi sen, että ammattityöläinen saa keskimäärin kuukaudessa ainoastaan 720 markkaa, josta hänen on 10 % maksettava verona ja 42 % asuntovuokrana niin käy selväksi työläisen raskas elämä.

"Waldner ja K°" miehet saavat palkkaa 480—600 markkaa kuukaudessa ja naiset 200—300 markkaa. Naisten palkka on vain puolet siitä mitä saavat miehet samasta työstä. On luonnollista, että tämä ei riitä edes leivän ostoon, puhumattakaan muista tarpeista.

Tämän lisäksi teollisuuden harjoittajat keksivät kaikenlaisia viekkauksia työpalkan alentamiseksi. Esimerkiksi t.v. syyskuulla Paasilan veturikorjaamossa työläiset muutettiin urakkapalkalta päiväpalkalle ja täten työläisten palkat alennettiin 40 %.

Sosiali-demokraattisen ammattiliikkeen puheenjohtaja Huttunen kirjoittaa työläisten palkoista, että "työläisten nykyiset palkat maassamme ovat — nälkäpalkkoja".

Työn suojelus puuttuu melkein kokonaan, yhteiskunnallista vakuutusta, sairauden sattuessa, ei ole. Lääkärin apu on maksullinen. Tämän tuloksena työläisten ja työläisnaisten terveydellinen tila ei ole korkea ja he vähässä ajassa näänttyvät ja joutuvat antamaan paikkansa toisille.

Erikoisen vaikeat ovat metsätyöläisten elinolot. Metsätyöläisten kämpät ovat ahtaita, likaisia, ilman ikkunoita ja ilman uuneja.

Savun poispääsemiseksi kämpästä on tavallisesti aukko katossa. Kämpän lattiaille on levitetty kuusen havuja, joilla työläiset nukkuvat riisumatta, ja palkka hädin tuskin riittää ruokaan.

Kaiken kurjuuden lisäksi jäytää työväenluokkaa työttömyydestä johtuvat vitsaukset. Työttömien luku tällä kertaa maassamme nousee kymmeniin tuhansiin.

Työttömien luku jatkuvasti suurenee maalta virtaavien työkäsien kautta. Yksin v:n 1930—35 aikana joutui 20 tuhatta talonpoikaistaloutta vasaran alle veloista, ja sen jälkeen keskimäärin kuukaudessa noin 211 talonpoikaistaloutta.

Näin kymmenet tuhannet talonpojat joutuvat jättämään rakkaat asuinsijansa, kiertelemään ympäri maata työn etsinässä. Useat menettävät kaiken toivonsa ja tekevät itsemurhan. Yksin vuonna 1956 virallisten tietojen mukaan teki itsemurhan 725 henkeä, joista naisia 117 henkeä.

Maataloustyöläisten asema on kaikkein raskainta. Useasti joutuvat he työskentelemään hevosen kengän muotoisia päiviä ja kuten sanotaan n.k. "mahapalkalla". Tämän lisäksi ovat alttiina ja riippuvaiset isännän oikuista. Palvelustytöt saavat maassamme 30—40 % vähemmän palkkaa vuodessa kuin rengit.

Kuluvana vuotena on työläisten ja talonpoikaiston asema entisestään huonontunut. Kajanderin hallitus sen asemasta, että olisi pyrkinyt ystävällisiin suhteisiin Neuvostoliiton kanssa ja tämän kautta parantanut maan taloudellista asemaa, ryhtyi Englannin kapitalistien käskystä provosoimaan sotaa, joka maksaa 40 miljoonaa markkaa päivässä.

Työläiset ja talonpojat! Kieltäytykää maksamasta veroja! Älkää tukeko pankin johtajan Rytin hallitusta. Sotilaat, kääntäkää pistimenne sortajia vastaan ja astukaa yhtenä miehenä Kansanhallituksen riveihin.

Pankonen.

Suojeluskuntalaiset ovat petoja

Meidän vihollisemme on valapattoinen pelkuri, halpamainen viekas, kavala ja vihainen.

Kaikki nämä ominaisuudet tulivat esille heti sotatoimien alettua.

Heti kun punaisen taistelijan jalka astui rajan yli Suomen alueelle, niin tapahtui räjähdys. Se oli miina! Salakaivantoja on kaikkialla.

Me kuljimme N-tarkka-ampujarykmentin pataljoonan kanssa Viipurin maantietä Jäppisen kylään. Muutaman minuutin kuluttua valkoisten pataljoona oli poistunut kylästä.

Kylä paloi. Sen olivat sytyttäneet suomalaiset jääkärit poislähtönsä edellä.

Kylän keskellä on talo. Se ei ole kärsinyt tykistöammunnasta. Akkunassa näkyvät valkoiset akkunaverhot. Näkyy vihanta asuntokasvi. Kissa on noussut katolle ja valittavasti naukuu.

Rauhallinen talonpoikaiskoti.

Mutta se on tyhjä, niinkuin kaikki muut talot. Suomen sotilasviranomaiset ovat ajaneet kylän kaikki asukkaat pakoleirille.

Tämä talo, josta oli puhe, näyttää rauhalliselta ainoastaan ulkoa päin. Taistelija yrittää aukaista oven. Kuuluu räjähdys. Se oli miina! Ratsumies ajaa kylää pitkin, tähystäen vihollista. Kuuluu räjähdys. Raajarikko hevonen kaatuu tielle. Se oli miina!

Suomalaiset sotilaat ovat tien poikki tehneet kaivanno... Punaiset sotilaat saivat käskyn täyttää tämä kaivanto sannalla että siitä voisivat kulkea tankit.

Kun ensimäiset jäätyneet ihmiskappaleet putosivat maakuoppaan, niin kuului useita räjähdyksiä. Kerralla räjähti useita miinoja.

Väsyneet taistelijat halusivat juoda. Turhaan he koko kylän etsivät kaivoa. Valko-suomalaiset karkuun lähtönsä edellä olivat tukkineet kaikki kaivot.

Jokaisella polulla, jokaisella tiellä uhkaa vaara taistelijoille. Vaara on näkymätön, salainen.

(Jatkoa 4:llä sivulla.)

KRIPPS NEUVOSTOLIITON ULKOPOLITIIKASTA

Lontoo. Englannin leiboristipuolueen huomattava edustaja ja parlamentin jäsen Kripps kirjoitti aikakauslehti "Tribune'ssa" Suomen vararikon tehneestä hallituksesta seuraavaa:

— Neuvostoliiton viimeaikaiset toimenpiteet ovat luonnollisia ja ymmärrettäviä. Pääasiana on Neuvostoliitolla aina ollut maassa rauhan turvaaminen. Maan, jossa valtaa pitää käsissään työväenluokka. Mitä olen vakuutettu, että loppujen lopuksi, kaikkien maiden työläisten harras toivo on säilyttää mahtavan Neuvostoliiton olemassaolo...

Kripps asettuu Neuvostoliiton kannalle, sen turvatessa omia rajojaan eurooppalaisilta "demokraattisilta" valtioilta.

Euroopan "demokraattiset" maat puhuvat, — kirjoittaa hän, — "Suomen demokratian pyhyydestä" ei siksi, että he ovat demokratian kannalla, vaan siksi, että vihaavat Neuvostoliittoa.

Suojeluskuntalaiset ovat petoja

(jatkoa)

lonka on valmistanut vihainen maakalaisen käsi.

Ensimäisenä päivänä joulukuu- a N-divisian pataljoona valloitti aisluostarin Lintulan, johon oli- vat piiloutuneet viholliset. Luos- arin ohitse kulkee joki. Joen illan valkosuomalaiset, niinkuin tuuluu, räjähdyttivät. Me näim- me kuin pataljoona vihollisen tu- len alla järjesti joen ylikulkua ja komppaniat läksivät rynnäk- köön. Valko-suomalaiset ampui- vat pataljonaa korkealta kukku- lalta.

Kiertää heitä oli vaikea. Ai- van jokaisella askeleella räjähte- livät miinat. Niitä on vaikea huo- mata, sillä lumen alta vaan hiu- kan croittaa sytyttimiä.

Pataljoona hyökkäsi vihollista kohti ja mursi sen vastarinnan.

Suomalaiset karkasivat. Patal- joona läksi kulkemaan eteen- päin. Pataljoonan selkäpuolelta alkoivat ampua konekivääri, jotka olivat asetetut myllyn ka- tolle. Konekivääristä ampuja täytyy poistaa. Tätä operatsiota johti pataljoonan komentaja Po druzhko.

Ammuttu suomalainen osoit tautui suojeluskuntalaiseksi. To- sin sanoen Suomen porvarien ja kulakkien kaikkein taantumuksel- lisimman järjestön jäsen.

Pataljoona kulkee edelleen. Tiellä on karanneen suomalaisen upseerin takki. Joku haluaa sen heittää tieltä. Varovaisesti huu- taa kapteeni Podruzhko: älkää koskeko!

Takin ympärille kokoontuivat sapöörit. Varovaisesti he nosti- vat sen ylös ja löysivät sieltä panoksen. Jos joku taistelijoista olisi mennyt sitä takkia koskettamaan, niin olisi heti räjähtä- nyt.

Tietä pitkin ovat telefonipyl- väät. Monet niistä ovat kaatu- neet niinkuin poikkileikatut. Itse suomalaiset ovat ne räjähdyttä- neet. Me näemme kuinka he sii- tä tekivät. Pylvääseen he kiin- nittivät pirokseliinikappalcen ammuksen kanssa. Jos siihen kosketat, niin lennät ilmaan pyl- vään mukana. Meidän nähtävis- sä tankkien alla räjähtelivät pa- nokset, joita valko-suomalaiset olivat peittäneet lantaläjiin, hei- nien ja pensaiden alle.

Nämä panokset tankeille eivät voineet tehdä mitään, mutta tais- telijan se tekee ruhjovammaksi.

Mielenkiintoinen yksityiskoh- ta: Kaikki panokset, joita me näimme, osoittautuivat englanti- laiseksi alkuperältään.

Suomalaiset valkobandiitit ot- taksuivat sotatieteen halpamai- set tavat, nurkan takaa ja selkä- puolelta ampumiset. Ilkeys on joka askeleella.

II

Koitti kolmannen sotapäivän aamu.

Ajamme Leningradin ja Teri- joen välistä tietä.

Rajajoki. Sen yli on silta ja SSSR:n rajapylväs.

Pylvään takana heti alkaa Suomen sotamiesten likaisilla kä- sillä valmistetut kirotut salavch- keet.

Tie on rikottu suurella kaivan- nolla. Tietä myöten kulku on estetty. Sapöörit kiireellisesti ja uhrautuvaisesti täyttävät kaivan- ton ja kiroilevat valko-suomalai- sia.

— Kirotut, — sanoo yksi tais- telijoista heittäen petäjän oksia kaivantoon, — eivät osaa sotaa käydä, juoksevat karkuun, mutta halpamaisiin tekoihin ne ovat miehiä. Siihen ne ovat mestarei- ja.

Ajamme kaivannon yli. Tien keskellä on tapettu hevonen. Taas miina.

Kolmen askeleen päässä tie on peitetty petäjän oksilla. He ovat hakanneet ne ovelasti. Pe- täjän kannot ovat tehneet ihmi- sen korkuisiksi ja niiden juurille ovat panneet panokset. Kun lii- kutat petäjää, niin panos silloin räjähtää.

Ajamme edelleen. Tien poikki on tehty kivinen seinä. Se on ra- kennettu vahvaksi. Se osoittaa, että valko-suomalaiset valmis- tautuivat meitä vastaan sodan käyntiin jo kauan sitten. Tätä osoittavat seuraavat seikat: pyl- väistä rakennetut esteet, koko rajaa pitkin kaadetut puut, tu- hannet miinat, kaivannot, teiden poikki kaivetut kiviesteet.

Sankarillisten sapöörien avus- tuksella saavutamme Terijoen.

Täällä on englantilaisia miinoja varten kaivetut kuopat. Niitä on teillä ja talojen luona. Sotilas- klikki perääntymisensä jälkeen miinoitti kaikki kaupat, ap parturiliikkeet, virastot ja vielä- pä kirkotkin.

Me tulemme jonkun rikkaan tilanomistajan huvilaan.

Pihamaalla kaivavat sapöörit.

Tilanomistaja, karaten kau- pungista, ei kerinnyt pukea palt- toaan, mutta miinat se oli jo kauan sitten tänne peittänyt.

Kaupunki on tyhjä, niinkuin ovat tyhjät kylätkin. Paljon on poltettuja taloja. Upseerit polt- tivat talon sen edellä, kun läh- tivät kaupungista karkuun. Väestö on karannut valko-suoma- laisten ajamana. Heitä ajoivat väkivallalla, uhkauksilla, kertoi- vat heille kaikenlaisia raakuuk- sia Neuvostoliitosta ja Punaises- ta Armeijasta. Valko-suomalais- ten komendantti oli kertonut "valtion poliittisen hallinnon" raakuuksista ja oli käskenyt kaikkia liikekunnossa olevaa väestöä lähtemään kaupungista punaisilta karkuun.

Samalla oli ilmoitettu, että kaikkia niitä, jotka eivät lähde upseerien joukko-osastojen mu- kana tullaan katsomaan, punais- ten auttajiksi.

Terijoella me näimme sota- vankeja. Me keskustelimme hei- dän kanssa. Yksi vangeista on hermostunut, pelkää ja hänen kätensä vapisevat. Hän on huo- nosti puettu kuluneeseen har- maaseen takkiin. Hänellä on vanha kivääri. Hän kieltäytyy puhumasta ja kysymykseen, minkä takia hän ei puhu, hän vastaa, että hänet kumminkin ammutaan.

Osoittautui, että upseerit ovat näin selvittäneet kaikille sotilail- le. He peloittivat sotilaita, juoruavat ja valehtelevat, että puna-armeijalaiset ja komissaa- rit ampuvat kaikki kiinnisaadut upseerit, sotilaat, kenraalit ym. sotilasvangit. Koska sotilaat ovat eristetyt muusta maailmasta ja perheistään, he eivät tiedä totautta. Monet heistä uskovat siihen, mistä kertovat upseerit.

Päättyi sodan kolmas päivä. Tuli ilta.

Taas niinkuin eilen ja sitä edellisenä iltana horisontti on ruskean hohtava. Palaa Suomi, jonka on sytyttänyt valapattoi- nen sotilasklikki mannerheimi- läis-kajanderilainen roistojouk- ko. Palavat Suomen kylät. Pala- vat rauhallisten ihmisten rauhal- liset kodit.

Terijoki.

Virta.

MANNERHEIMILAISEN YÖN TULET

Kun marraskuun 30 päivän il- lalla me näimme pimeätä pilvistä taivasta kohti kohoavat tulilickit Myllärikylän yllä, me yritimme käsittää miksi ja minkä takia on syttynyt tämä tulipalo. Ensi hetkellä me yritimme selvittää sen satunaisella tykin ammuksel- la.

Me tiesimme, että Suomen en- tinen hallitus, joka on vetänyt Suomen kansan sotaan Neuvosto- liittoa vastaan, on kokoonpantu rikostekijäin koplasta, mutta me kuitenkin luulimme, että oman kansansa petturuudessa täytyy olla rajansa myöskin rikoksen tekijöille. Mutta kaikki kon- nuuden rajat on ylittänyt man- nerheimilainen lauma. He polt- tavat työtätekevien suurin vai- voin rakennettuja taloja, joiden mukana palaa myös talonpoikain omaisuus. Karaten Punaisen Ar- meijan pistimiä he voimattomassa vihassaan kostavat työtätekevälle kansalle sillä, että polttavat ko- konaisia kyliä, eri laitoksia ym. Köyhän mökin rinnalla palaa maan parhain suksitehdas.



Bljumi astuu "samassa tahdissa" työläisten kanssa.

Ainoastaan sen vuoksi, että säilyttää valtansa, tämä kansal- le vihattu hallitsijain kopla on valmis tuhoamaan maan koko talouden, on valmis tuhoamaan myöskin koko kansan.

He tuhoavat suurella vaivalla talonpoikien kasvattamat karjat. He väkivallalla ajavat asutuista paikoista väestön peloitellen sitä erikoisella parjauksella ja val- heella Punaisesta Armeijasta.

Mutta riittää ainoastaan Puna- Armeijalais joukko-osastojen il- mestyminen paikkakunnille, kun nopeasti häipyvät parjaukset ja valhe ja työtätekevä väestö alkaa ymmärtämään, että häntä on petetty, että Punainen Armeija on ihmiskunnan vapauttamisen armeija.

Yhdessä kylässä, josta valko- suomalaiset pötkivät niin no- peasti, etteivät ehtineet sytyttää sitä, Punaisen Armeijan taistelija lähestyi jo elähtänyttä naista ja pyysi häneltä tulitikkua. Pe- losta vavisten nainen antoi hä- nelle tulitikun, ja kun hän sytyt- ti paperossin, niin nainen alkoi itkemään.

Silloin selveni, että hän, peloi- tettuna erilaisilla valheellisilla kertomuksilla Punaisesta Armei- jasta, luuli, että puna-armeijalai- nen vaatii häneltä tulitikkua polttaakseen hänen talonsa.

Kylässä ampumisen aikana harhakuula haavoitti yhden 7- vuotisen tytön. Taistelijat kul- jettivat häntä käsissään metsää ja soita pitkin 11 kilometriä, luo- vuttaakseen hänet puna-armeija- laissairaalaan. Rinnalla astui lii- kutettuna tällaisestä huolenpidos- ta tytön isä. Pian koko kylän väestö palasi koteihinsa.

Yhden yksikön taistelijat, kat- soen yöllä kylän palavia tuha, nimittivät niitä mannerheimilai- sen yön tuliksi. Se on sattuva määritelmä.

Suomen ja neuvostokansojen suureksi onneksi tämä yö lähenee loppuaan.

Punainen Armeija tuo muka- naan valoisan auringon.

Kansan Ystävä.

Suomen demokraattisen tasavallan hallitukselle tulinen taistelutervehdykseni

Suomen demokraattisen tasa- vallan hallitukselle, joka pyhäk- si tehtäväkseen on ottanut Suo- men työtätekevän kansan va- pauttamisen kapitalismin kah- leista, yhdessä koko Suomen työtätekevän kansan kanssa iloit- sen vilpittömästi siitä, että uusi Suomen Kansan hallitus jo on solminnut ystävyyden ja keski- näisen avun sopimuksen Suuren, mahtavan naapurimaan, Neuvos- toliiton hallituksen kanssa, joka sopimus ikuisiksi ajoiksi vapaut- taa Suomen kovin kokeneen kan- san sodan ja kapitalismin kiroi- sta.

Syvästi vakuutettuna siitä, että Suomen demokraattisen tasaval- lan hallitus suuren Neuvostoliit- ton loistavan Punaisen Armeijan avustamana pian murskaa Suo- men paljon kärsineen työtätekevän kansan vihollisen vastarinnan, pyhästi vakuutan, että hallituksen ensi kutsusta olen valmis vaihtamaan rauhallisen työko- neeni kivääriin ja antamaan kaikkeni — jos niin tarvitaan — vaikka henkenikin, Suomen työtätekevän kansan pyhän va- paustaistelun alttarille.

Kirjapainotyöläinen,
Antti Turtiainen.

KESKUSTELU TERIJOEN KAUPUNGIN ASUKKAIDEN KANSSA

Eilen lehtemme edustaja kes- kusteli Terijoen kaupungin asu- kasryhmän kanssa. He kertoivat mielenkiintoista historiaa siitä, miten valkosuomalaiset väkival- lalla ajoivat asukkaita kaupun- geista ja kylistä.

Laitakaupungilla puutarhurin Kaisan kellariin oli valkosuoma- laisista peittäytynyt kahdeksan henkilöä. He istuivat kellarissa kaksi päivää ja vasta Puna- Armeijan joukko-osastojen saa- vuttua kaupunkiin, he tulivat sieltä ulos.

Koko kaupungille oli useita kertoja ilmoitettu käsky siitä, että kaikki asukkaat, vanhat se- kä nuoret, poistuisivat kaupun- gista. Näiden käskyjen yhtey- dessä levitettiin kaikenlaisia hal- ventavia huhuja Punaisesta Ar- meijasta.

Kaupunkiin oli majoitettu yksi pataljoona suomalaisia jääkäreitä, joukko suojeluskuntalaisia ja joukkue "lottia". Viime kuukau- sien aikana tämän garnisoonin tehtävä oli asukkaiden häätämi- nen kaupungista ja rauhallisen väestön ryöstäminen. Ensin an- nettiin kaikille naisille, lapsille ja miehille käsky matkustaa si- sämaahan. Erikoisjunissa heidät lähetettiin leirille Heinolaan, Sysmään ja muille paikkakunnil- le ja asutettiin tilanomistajien liitereihin ja parakkeihin.

Ahtaissa asunnoissa on kylmä ja nälkä. Sen seurauksena on il- mestynyt tauteja ja sairaustapauksia. Leireillä muutamat oli- vat kaksi kuukautta. Huolimatta sotilaallisesta järjestyksestä ja voimakkaasta vartioinnista, mo- net läksivät karkuun. Mutta Viipurissa heidät pidätettiin ja palautettiin takaisin leirille.

Kaupungin suomalainen gar- nisooni huolehti siitä, että kaik- ki, jotka olivat määrätty eva- kuoitavaksi, eivät viipyisi kau- pungissa. Kun Kajanderin halli- tus julisti sodan Neuvostoliittoa vastaan, niin garnisoonille annet- tiin käsky kaiken väestön eva- kuoimiseksi kaupungista. Jääkä- rit ja suojeluskuntalaiset osoitti- vat erikoista innostusta tämän tehtävän täyttämiseksi. He kä- vivät talosta taloon ja väkisten ajoivat kotoaan kaikki ne, jotka olivat vielä kotona. Oli paljon tapauksia kun ammuttiin paikan päällä niitä, jotka olivat piilou- tuneet ja eivätkä haluneet lähteä kaupungista.

Kaupungista vietiin kaikki elintarvevarastot ja karja. Hää- dettyään asukkaat "kunnon" jääkärit ja suojeluskuntalaiset alkoivat ryöstää taloja ja kaup- poja.

Terijoki, 6. 12. 39.

KANSAN VALTA

HELSINGIN YLIOPISTON KIRJASTO

NEUVOSTOLIITON KANSANKOMISSAARIEN NEUVOSTON PUHEENJOHTAJAN V. M. MOLOTOVIN RADIOPUHE

(Marraskuun 29 pnä 1939)

Neuvostoliiton kansalaiset!

Suomen nykyisen hallituksen meidän maallemme vihamielinen politiikka pakottaa meitä ryhtymään viipymättömiin toimenpiteisiin taatakseemme valtion turvallisuuden ulkoapäin.

Te tiedätte, että kahden viime kuukauden kuluessa on Neuvostohallitus käynyt kärsivällisesti neuvotteluja Suomen hallituksen kanssa ehdotuksista, joita se on nykyisessä levottomassa kansainvälisessä tilanteessa pitänyt minimaalisina maamme turvallisuuden ja erikoisesti Leningradin turvallisuuden takaamiseksi.

Suomen hallitus on näissä neuvotteluissa ottanut leppymättömän vihamielisen kannan meidän maahamme nähden. Suomen nykyiset vallanpitäjät, sensijaan että olisivat ystävällisellä tavalla pyrkineet löytämään pohjan sopimukselle, ovat ulkomaalaisten imperialistien, Neuvostoliiton-vastaisen vihan lietsojien mieliksi astuneet toiselle tielle.

Kaikista meidän tekemistämme myönnytyksistä huolimatta, neuvottelut päättyivät tuloksettomasti.

Nyt on tunnettua, mihin se on johtanut.

Viime päivinä ovat Neuvostoliiton ja Suomen rajalla alkaneet Suomen sotaherrojen mieltäkuohuttavat provokatiot, mennen aina niin pitkälle, että Leningradin lähellä sijaitsevia joukko-osastojamme on ammuttu tykkitulella, joka on aiheuttanut raskaita uhreja Punaisen Armeijan joukko-osastoissa.

Meidän hallituksemme yritykset ehkäistä Suomen hallitukselle esitetyillä käytännöllisillä ehdotuksilla näiden provokatioiden toistuminen eivät ole ainoastaan olleet saamatta osakseen kannatusta, vaan ovat jälleen kilpistyneet Suomen hallitsevien piirien vihamielistä politiikkaa vastaan.

Meidän ehdotuksiimme, kuten teille on tunnettua Neuvostohallituksen eilisestä nootista, ne antoivat vihamielisen kieltävän vastauksen, julkeasti kieltäen tosiasiat, suhtauduen solvaavalla tavalla meidän kärsimiimme uhreihin ja peittelemättä pyrkien edelleen pitämään Leningradia sotavakensä välittömästi uhkaamana.

Kaiki tämä on osoittanut lopullisesti, että nykyinen Suomen hallitus, sotkeututtuaan imperialistien kanssa solmimalinsa neuvostovastaisiin yhdyssiteisiin, ei tahdo pitää yllä normaalisia suhteita Neuvostoliittoon. Se jatkaa vihamielistä suhtautumistaan meidän maahamme eikä tahdo välittää maittemme välillä solmitun hyökkäämättömyyssopimuksen vaatimuksista, haluten pitää mainehikasta Leningradiamme sodanuhan alaisena. Sellaiselta hallitukselta ja sen harkintakyvyttömiltä sotaherroilta voidaan nyt odottaa uusia julkeita provokatioita.



Senvuoksi Neuvostohallituksen oli pakko eilen ilmoittaa, että se katsoo tästä lähtien olevansa vapaa niistä sitoumuksista, joihin se oli mennyt Neuvostoliiton ja Suomen välillä solmitussa ja Suomen hallituksen edesvastuuttomasti rikkomassa hyökkäämättömyyssopimuksessa.

Niiden uusien tosiasiain johdosta, jotka esiintyvät Suomen sotaväenosastojen hyökkäilyissä neuvostojoukkoja vastaan Neuvostoliiton ja Suomen rajalla, on hallituksen nyt pakko tehdä uusia päätöksiä.

Hallitus ei voi enää sietää muodostunutta tilannetta, josta vastuu lankeaa täydellisesti Suomen hallitukselle.

Hallitus on tullut siihen johtopäätökseen, että se ei voi enää pitää yllä normaalisia suhteita Suomen hallitukseen ja on senvuoksi katsonut välttämättömäksi kutsua viipymättä pois Suomesta poliittiset ja taloudelliset edustajansa.

Hallitus on samalla antanut Punaisen Armeijan ja Sotalaivaston ylipäällystölle määräyksen olla valmiina kaikkien yllätysten varalle ja lyödä viipymättä tyhjiin mahdollisesti toistuvat uudet hyökkäilyt Suomen sotaherrojen taholta.

Meidän vihamielinen uikomainen sanomalehdistö väittää, että meidän toimenpiteittemme tarkoituksena on Suomen alueen anastus tahi sen yhdistäminen Neuvostoliittoon. Se on ilkeämielistä parjausta. Neuvostohallituksella ei ole ollut eikä ole sellaisia aikomuksia. Päinvastoin, jos Suomen itsensä taholta noudatettaisiin ystävällistä politiikkaa Neuvostoliittoa kohtaan, niin Neuvostohallitus, joka on aina pyrkinyt ystävällisiin väleihin Suomen kanssa olisi valmis suostumaan alueellisiin myönnytyksiin Neuvostoliiton taholta.

Tällä ehdolla Neuvostohallitus olisi valmis harkitsemaan myötämielisesti sellaistakin kysymystä, kuin on kysymys nykyisen Neuvosto-Karjalan tärkeimmillä alueilla asuvan Karjalan kansan jälleenyhdistämisestä sen suomalaisen sukulaiskansan kanssa, liittäen sen yhtenäiseen ja riippumattomaan Suomen valtioon. Sitä varten on kuitenkin välttämätöntä, ettei Suomen hallitus asetu Neuvostoliittoon nähden vihamieliselle, koko ystävälliselle kannalle, mikä vastaisi molempien valtioiden elinetuja.

Toiset väittävät, että meidän suorittamamme toimenpiteet on lähdätty Suomen riippumattomuutta vastaan tahi merkitsisivät puuttumista sen sisäisiin ja ulkoasioihin. Se on samanlaista ilkeämielistä parjausta. Me pidämme Suomea, olkoonpa siellä millainen järjestelmä tahansa, riippumattomana ja suvereenisena valtiona kaikessa sen ulko- ja sisäpolitiikassa. Me olemme vankasti sillä kannalla, että Suomen kansan on itsensä ratkaistava sisäiset ja ulkoasiansa siten kuin se itse pitää tarpeellisena.

Neuvostoliiton kansat ovat aikoinaan tehneet sen, mikä oli tarpeellista riippumattoman Suomen luomiseksi. Maamme kansat ovat vastakin valmiit antamaan Suomen kansalle apua sen vapaan ja riippumattoman kehityksen turvaamiseksi.

Neuvostoliitolla ei ole myöskään aikomuksia missään määrin loukata muiden valtioiden etuja Suomessa. Kysymykset Suomen ja muiden valtioiden keskinäisistä suhteista ovat yksinomaan Suomen oma asia, eikä Neuvostoliitto katso itsellään olevan oikeutta puuttua siihen.

Meidän toimenpiteittemme ainoana tarkoituksena on Neuvostoliiton ja erikoisesti 3,5 miljoonaa asukasta käsittävän Leningradin turvallisuuden takaaminen.

Suomen Kansanhallituksen muodostaminen

Leningrad, 1 päivä joulukuuta. (TASS).—Tänään muodostettiin Terijoen kaupungissa useiden vasemmistopuolueiden edustajain kapinaannousseiden suomalaisten sotilaiden sopimuksen perusteella uusi Suomen hallitus — Suomen Kansanvaltaisen Tasavallan Kansanhallitus. Hallituksen kokoonpano muodostui seuraavaksi: Otto Kuusinen — hallituksen puheenjohtaja ja ulkoasiain ministeri, Mauri Rosenberg — valtiovarain ministeri, Aksel Anttila — puolustusministeri, Tuure Lehen — sisäasiain ministeri, Armas Äikiä — maanviljelysministeri, Inkeri Lehtinen — valistusministeri, Paavo Prokkonen — Karjalan asiain ministeri.

Kansanhallitus on antanut julkilausuman, jossa se esittää ohjelmansa.

SUOMEN KANSANHALLITUS — AINOA LAILLINEN HALLITUS MAASSA

Cajander-tannerien sotaprovokaattorihallituksen romahdus, Tannerin epäonnistunut yritys muodostaa uusi hallitus osoittavat lopuksi, että Suomen taantumuksellisen valtakomennon kohtalohetki on astunut esille. Nyt muodostettu yhden Suomen rahavallan pääjehun Suomen Pankin johtajan Rydin uusi hallitus on entistä taantumuksellisempi suurpääoman hätähallitus, jolla ei ole minkäänlaista valtuutta Suomen kansalta eikä edes nykyiseltä eduskunnaltakaan.

Jo Cajanderin hallitus kaapatessaan laittomien pakkoasetusten avulla käsiinsä suorastaan diktatuurivaltuudet, provosoidessaan sodan Neuvostoliittoa vastaan, johon nähden se oli ohjelmassaan luvannut noudattaa ystävällistä politiikkaa ja jonka kanssa Suomi oli sopinut juhlallisen hyökkäämättömyyssopimuksen, menetti kaiken laillisen oikeuden edustaa ja hallita Suomen kansaa. Vielä vähemmän Suomen hallituksen valtuuksia voidaan myöntää sellaisen taantumusherran kuin Rydin käsiin. Tämä pankkiherra Ryti on viime vuosina ollut aina maan mustien taantumusvoimien salaisena ehdokkaana diktaattoripaikalle.

Jo useassa presidentin vaalissa on tätä taantumuksellista herraa salaa tyrkytetty presidenttipaikalle. Niin musta on tämän rahaherran maine, ettei häntä ole uskallettu kansan edessä edes julkisesti ehdokkaaksi asettaa — eivätpä edes valitsijamiehet ole häntä hyväksyneet kaikista rahavallan ponnistuksista huolimatta.

Nyt kun tämä taantumusherra on asetettu kansanvastaisen hallituksen johtoon ja kun tämän hallituksen valta-alueilla sotadiktatuuria hoitaa kansan pyövelin Mannerheimin upseerihurtat, ei tälle hallitukselle ole jäänyt laillisuuden varjoakaan. Se on vallankaappaajain, kansan vihollisten hallitus, jonka elinpäivät ovat jo helposti laskettavissa muutamissa viikoissa.

Väliaikainen Suomen Kansanhallitus on saanut valtuutensa Suomen työläisiltä ja työtätekeviltä talonpojilta, sekä sotilailta, jotka tahtovat pelastaa Suomen kansan enemmistä sodan kauhuista solmimalla lujan ystävyyssopimuksen Neuvostoliiton kanssa ja luoda Suomesta todellisen kansanvallan. Tämän hallituksen on Neuvostoliiton hallitus jo tunnustanut eikä ole epäilystä siitä, etteikö tämä hallitus hyvin nopeasti lujita mahtavan Neuvostoliiton uljaan Punaarmeijan avulla kansanvaltaisen järjestyksen Suomeen.

Tämä hallitus tulee heti tämän tapahduttua luovuttamaan vallan Suomen kansan eduskunnan ja sen hyväksymän hallituksen käsiin. Tälle hallitukselle antaa tukensa jokainen, joka tahtoo rauhaa, jokainen joka tahtoo saattaa maahan lailliset kansanvaltaiset olot.

Nykyisessä sodan kuumentamassa kansainvälisessä tilanteessa me emme voi jättää tämän elintärkeän ja viivyttelyä sietämättömän valtiotehtävän ratkaisua Suomen nykyisen vallanpitäjäin pahasta tahdosta riippuvaiseksi. Tämä tehtävä on ratkaistava Neuvostoliiton omilla ponnistuksilla ystävällisessä yhteistyössä Suomen kansan kanssa.

Me emme epäile, että Leningradin turvallisuuden suojaamisteh'ävän suotuisa ratkaiseminen on oleva perustana Neuvostoliiton ja Suomen järkkymättömälle ystävyydelle.

SUOMEN KANSANHALLITUKSEN JULISTUS

Kansan tahdosta — kansan, jonka on valtannut viha ja suuttumus Cajanderin—Erkon—Tannerin kurjan hallituksen rikollisen politiikan johdosta, — on tänään Itä-Suomessa muodostettu maamme uusi hallitus, väliaikainen **Kansanhallitus,** joka täten kutsuu koko Suomen kansaa ratkaisevaan taisteluun pyövelien ja sotaprovokaattorien hirmuvallan kukistamiseksi.

Se taantumuksellinen, ahnas rahavalta, joka vuonna 1918 ulkomaisten imperialistien sotaväen avulla hukutti verivirtoihin Suomen työtätekevän kansan kansanvaltaisen vapauden, muutti meidän synnyinmaamme lahtarihelvetiksi työtätekeville. Myytyään maamme itsenäisyyden edut, Suomen rahavaltiaat yhdessä kaikenlaisten Suomen ja Neuvostoliiton kansojen imperialististen vihollisten kanssa lakkaamatta punoivat neuvostovastaisia provokatoorisia sotajuonia ja lopuksi syöksivät maamme sodan pätsiin Sosialistista Neuvostoliittoa, Suomen kansan suurta ystävää vastaan.

Tässä kriitillisessä tilanteessa Suomen työtä ekevän kansan syvät rivit, jotka ovat aina tahtoneet ja tahtovat elää sovussa Neuvostomaan kansojen kanssa, katsovat luonnolliseksi oikeudekseen ja pyhäksi velvollisuudekseen ottaa synnyinmaan kohtalon omiin varmoihin käsiinsä. Eri puolilla maata on kansa jo noussut ja julistanut voimaan **Kansanvaltaisen Tasavallan.** Osa Suomen armeijan sotilaita on jo siirtynyt kansan kannattaman uuden hallituksen puolelle.

Neuvostoliitolle, joka ei milloinkaan ole uhannut eikä häirinnyt Suomea, joka on aina pitänyt arvossa sen riippumattomuutta ja kahden vuosikymmenen ajan sietänyt katalaa sotaprovokatiota valko-Suomen seikkailevain vallanpitäjien taholta, sille on nyt käynyt välttämättömäksi tehdä Punaisen Armeijan voimin loppu tästä sen turvallisuutta uhkaavasta vaarasta. Tämä tarkoitus vastaa täydellisesti meidänkin kansamme elinetuja. Senvuoksi Suomen kansanjoukot ottavat valtavalla innostuksella vastaan **uljaan, voittamattoman Punaisen Armeijan** ja tervehtivät sitä, tietäen, että Punainen Armeija saapuu Suomeen ei valloittajana, vaan kansamme ystävänä ja vapauttajana.

Suomen Kansanhallitus, ollen varmasti vakuutettu siitä, ettei Neuvostoliitolla ole minkäänlaisia maamme riippumattomuutta vastaan tähdättyjä tarkoituksia, hyväksyy täydellisesti Punaisen Armeijan toiminnan Suomen alueella ja kannattaa sitä. Suomen Kansanhallitus pitää sitä arvaamattoman suurena apuna Suomen kansalle Neuvostoliiton taholta sitä varten, että yhteisin ponnistuksin saataisiin mahdollisimman pian hävitetyksi se varsin vaarallinen sodan pesäke, jonka sotaprovokaattorien rikollinen hallitus on Suomeen luonut.

Tämän tehtävän suorittamiseksi mahdollisimman nopeasti Suomen Kansanhallitus kutsuu Neuvostoliiton hallitusta antamaan Suomen Kansanvaltaiselle Tasavallalle kaikkea välttämätönta apua Punaisen Armeijan voimin.

Osaottamaan yhteiseen taisteluun käsi kädessä sankarillisen Punaisen Armeijan kanssa on Suomen Kansanhallitus jo perustanut **ensimmäisen suomalaisen armeijakunnan,** jota edessäolevien taistelujen kuluessa tullaan täydentämään siihen vapaaehtoisina liittyvillä vallankumouksellisilla työläisillä ja talonpojilla ja josta on määrä tulla tulevan **Suomen Kansanarmeijan** luja ydinjoukko. Ensimmäinen suomalainen armeijakunta saa kunnian tuoda pääkaupunkiin Suomen Kansanvaltaisen Tasavallan lipun ja pystyttää sen presidentin linnan harjalle, työtätekevien riemuksi ja kansan vihollisten kauhuksi.

Meidän valtiomme tulee olla **kansanvaltainen** tasavalta, joka palvelee kansan etuja, — erottukseksi Cajanderien ja Erkkojen **rahavaltaisesta** tasavallasta, joka palvelee kapitalistien ja kartanonherrain etuja. Mutta meidän valtiomme ei kuitenkaan ole luonteeltaan neuvostovaltio, sillä neuvostojärjestelmää ei voida saattaa voimaan pelkästään hallituksen voimin, ilman koko kansan ja eritoten talonpoikaiston suostumusta.

Tämän mukaisesti on meidän hallituksemme Suomen kansanvaltaisen Tasavallan Kansanhallitus. Se tulee nojautumaan laajaan **työtätekevien kansanrintamaan.** Nykyisessä kokoonpanossaan pitää Suomen Kansanhallitus itseään väliaikaisena hallituksena. Sen kokoonpano tulee heti maan pääkaupunkiin Helsinkiin saavuttua järjestettäväksi uudelleen ja täydennettäväksi työtätekevien kansanrintamaan osallistuvien eri puolueiden ja ryhmien edustajista. Kansanhallituksen lopullinen kokoonpano, sen valtuudet ja toimenpiteet tulevat yleisen, yhtäläisen, välittömän ja salaisen äänioikeuden pohjalla valitun **Eduskunnan** vahvistettaviksi.

Suomen Kansanhallitus katsoo ensisijaiseksi tehtäväkseen Suomen lahtarien hallituksen kukistamisen, sen aseellisten voimien murskaamisen, rauhan solmiamisen ja Suomen riippumattomuuden ja turvallisuuden takaamisen rakentamalla lujat ystävyyssuhteet Neuvostoliiton kanssa.

Suomen Kansanhallitus kääntyy Neuvostoliiton hallituksen puoleen ehdottaen solmittavaksi **keskinäisavun sopimus** Suomen ja Neuvostoliiton välillä ja täytettäväksi Suomen kansan vuosisatainen toive: **Karjalan kansan jälleen yhdistäminen Suomen kansan kanssa, liittäen sen yhtenäiseen ja riippumattomaan Suomen valtioon.** Suomen Kansanhallituksella on täysi syy toivoa, että sen noudattama varma suunta ystävällisten suhteiden voimaan saattamiseksi Neuvostoliiton kanssa suo Neuvostoliiton hallitukselle mahdollisuuden suostua tällaiseen esitykseen.

Kansanhallitus haluaa ylläpitää ystävällisiä suhteita kaikkien muidenkin valtioiden kanssa. Se tunnustaa Suomen taloudelliset ja finanssisitoumukset muihin valtioihin nähden, mikäli nämä sitoumukset eivät ole ristiriidassa Suomen suvereniteetin kanssa ja mikäli joku näistä valtioista ei ryhdy vihamielisiin tekoihin Suomen Kansanvaltaista Tasavaltaa ja sen Kansanhallitusta vastaan.

Sisäpolitiikassaan Kansanhallitus asettaa itselleen seuraavat tehtävät:

1) Suomen Kansanarmeijan luominen;

2) suurten yksityispankkien ja suurten teollisuusliikkeiden saattaminen valtion valvonnan alaisiksi ja avustustoimenpiteitä keskisuuruisten ja pienten liikkeiden hyväksi;

3) erikoisten toimenpiteiden toteuttaminen työttömyyden lopettamiseksi kokonaan;

4) työpäivän lyhentäminen 8-tuntiseksi, 2-viikkoisen kesäloman turvaaminen työläisille ja työväen sekä muiden palkannauttijain asuntovuokrain alentaminen;

5) suurtiloja omistavien kartanonherrain maiden pakkoluovutus, kajoamatta talonpoikain tiluksiin ja omaisuuteen sekä pakkoluovutettujen maiden luovuttaminen tilattomille ja maanpuutteessa oleville talonpoikaisviljelijöille;

6) talonpoikain vapauttaminen verorästien maksusta;

7) valtion kaikinpuolinen avustustoiminta vähäväkisten viljelijäin talouden kohottamiseksi, ensi sijassa antamalla heille lisää maata, laidunta ja mahdollisuuden mukaan myös kotitarvemetsää suurilta kartanonherroilta pakkoluovutetuilta tiluksilta;

8) Suomen valtiomuodon sekä hallinto- ja oikeuslaitoksen perinpohjainen kansanvaltaistuttaminen;

9) valtion sivistysmäärärahojen korottaminen ja koululaitoksen uudistaminen turvaten työväen ja muiden vähävaraisten lasten koulunkäyntimahdollisuudet sekä pitäen kaikin puolin huolta kansansivistyksen, tieteen, kirjallisuuden ja taiteen kehittämisestä edistyksellisessä hengessä.

Kansan vihaama Cajanderin ja Erkon rahavaltainen hallitus, joka on tehnyt kaikki mitä on mahdollista saattaakseen synnyinmaamme turmioon, menetettyään kaiken kannatuksen kansan keskuudessa, on nyt, kuten on saatu tietää, eronnut virasta. Tämän vihatun hallituksen sijaan on asetettu Tannerin hallitus. Mutta Tanner on samallainen kansan vihollinen kuin Cajanderkin. Tannerin hallitus ei ole hiventäkään parempi, ellei vieläkin huonompi, kuin Cajanderin hallitus. Se on kansallemme yhtä vihattu kuin Cajanderinkin hallitus.

Ajettakoon nuo pyövelit Suomesta loitolle! Lyötäköön maahan koko vararikkoinen hallituskopla!

Nouse, Suomen kärsinyt työtätekevä kansa! Käy uljaasti taisteluun sortajaisi ja pyöveliesi hirmuvaltaa vastaan!

Nouskaa kaikki kansataiset, joille synnyinmaan tulevaisuus on kallis!

Karkoittakaamme kansan hartioilta synkän taantumuksen joukkio!

Raivatkaamme tie kansan hyvinvoinnin ja kulttuurin nousulle, kansamme vuosisataisten kansallisten toiveiden toteuttamiselle!

VOITTAKOON SUOMEN TYÖLÄISTEN, TALONPOIKIEN JA TYÖTÄTEKEVÄN SIVISTYNEISTÖN ELÄMÄN JA SYDÄMEN ASIA!

VAPAAN JA RIIPPUMATTOMAN SUOMEN KANSANVALTAISEN TASAVALLAN LIPUN ALLA— ETEENPÄIN, VOITTOON!

Terijoella, 1 pnä joulukuuta v. 1939

SUOMEN KANSANHALLITUS:

Kansanhallituksen puheenjohtaja
ja Suomen ulkoasiain ministeri **Otto Kuusinen.**

Kansanhallituksen varapuheenjohtaja
ja valtiovarain ministeri **Mauri Rosenberg.**

Puolustusministeri **Aksel Anttila.**

Sisäasiain ministeri **Tuure Lehen.**

Maanviljelysministeri **Armas Aikiä.**

Valistusministeri **Inkeri Lehtinen.**

Karjalanasia in ministeri **Paavo Prokkonen.**

Suomen hallituksen törkeä vastausnootti

Marraskuun 27 p:nä herra Yrjö-Koskinen jätti Suomen hallituksen, vastausnootin, jossa törkeän provokatoorisesti vältettiin, että mainittuja laukauksia ei muka ammuttu Suomen puolelta, vaan että kysymyksessä olisi ollut "onnettomuustapaus", joka on tapahtunut Neuvostoliiton puolella harjoitusammunnoissa". Tällaisellä mielettömällä verukkeella, että puna-armeijalaiset muka ammuskelisivat toisiaan, Suomen hallitus torjui Neuvostohallituksen ehdotuksen Suomen sotaväen kauemmaksi siirtämisestä ilmoittaen vain olevansa valmis „käymään neuvotteluja" sekä neuvostojoukkojen että suomalaisten joukkojen kauemmaksi siirtämisestä.

Suomen hallituksen tällainen kevytmielinen ja provokatoorinen suhtautuminen sen joukkojen järjestämään provokatioon, joka vei hengen useilta puna-armeijalaisilta, ei voinut jäädä vaille vakavia seurauksia. Marraskuun 28 päivänä **Neuvostoliiton ulkoasiain Kansankomissaari V. M. Molotov jätti Suomen hallituksen provokatooriseen nootiin vastausnootin,** jossa todettiin, että

1) Suomen hallituksen nootissa suhtaudutaan pilkallisesti ammunnan uhreihin ja edesvastuuttomasti ja yleistä mielipidettä halveksien yritetään selittää koko välikohtauksen johtuneen neuvostojoukkojen "harjoitusammunnoista".

2) Vaatimus myöskin neuvostojoukkojen poisviemiseksi rajalta on mieletön, koska rajalla ei ole olemassa tasa-arvoisuutta molempien puolien välillä, Neuvostojoukot eivät uhkaa Suomen elintärkeitä keskuksia, koska neuvostojoukot sijaitsevat niistä satojen kilometrien matkan päässä, kun sitävastoin Suomen sotaväki, joka on vain 32 kilometrin päässä Leningradista, uhkaa välittömästi tätä 3,5 miljoonaa asukasta käsittävää kaupunkia. Suomen hallituksen vaatimuksen täyttäminen merkitsisi neuvostojoukkojen siirtämistä Leningradin esikaupunkeihin, mikä olisi järjetöntä Leningradin turvallisuuden kannalta katsoen. Sitä vastoin Suomen hallituksen joukkojen siirtämisehdotuksen torjuminen merkitsee sitä, että Suomen hallitus aikoo pitää Leningradin vakituisen välittömän uhkan alaisena.

3) Keskittämällä suuren määrän säännöllisiä sotajoukkoja lähelle Leningradia, saattaen sen siten välittömän uhkan alaiseksi, Suomen hallitus on suorittanut vihamielisen teon Neuvostoliittoa kohtaan. Sellainen vihamielinen teko ei ole Neuvostoliiton ja Suomen välillä solmitun hyökkäämättömyyssopimuksen kanssa sopusoinnussa. Kieltäytymällä viemästä näitä joukkojaan pois Suomen hallitus on osoittanut, ettei se välitä hyökkäämättömyyssopimuksen velvoituksista. Senvuoksi Neuvostohallituskin katsoo itsensä vapaaksi niistä velvoituksista, joita hyökkäämättömyyssopimus sille asettaa.

Neuvostoliitto ei pyri anastamaan Suomea eikä liittämään sitä itseensä

Suomen taantumuksellisen suurporvariston hallitukset ovat naamioineet sotavalmistelupolitiikkaansa Neuvostoliittoa vastaan kansalliskiihkoisella tunnuksella Suomen kansan sukulaiskansan, Neuvosto-Karjalan väestön muka "vapauttamisella" venäläisten "sorrosta".

Se itse anasti vuosina 1921—22 osan Neuvosto-Karjalaa. Senjälkeenkin se on yhtä mittaa harjoittanut kansalliskiihkoista agitatiota „Suur-Suomen" puolesta mielettömin hourein Neuvostoliiton maa-alueen valloittamisesta Uralia myöten.

Suomessa asuvat karjalaiset työtätekevät tietävät, millaisen "vapauden" on antanut sodanlietsojain hallitus. Suomen porvaristo ja sen hallitus on pitänyt karjalaisia älyttöminä puoli villeinä. Se on harjoittanut kansalliskiihkoista politiikkaa usuttaen suomalaisia työtätekeviä karjalaista väestöä vastaan, ei ole päästänyt karjalaisia kehittymään kulttuurin alalla eikä poliittisesti.

Suomalaiset sotahurtat eivät vuonna 1921—22 valtaamallaan Neuvosto-Karjalan alueella tyytyneet vain pilkkaamaan ja solvaamaan karjalaista väestöä, vaan he ruoskivat ja tuhosivat fyysillisesti Karjalan kansan edistyksellisimpiä kerroksia, tuhosivat tulella ja miekalla karjalaisia kyliä. Tällaisella tavalla sodan lietsojat toteuttivat karjalaisten "vapauttamista" venäläisten "sorrosta".

Tästä tyrannien hallituksesta, joka sortaa kansaa, on tehtävä ainiaaksi loppu.

Tästä lähtien nyt muodostettu todellinen Suomen kansanhallitus tulee huolehtimaan yhtäläisesti sekä Suomen että Karjalan kansojen eduista, tulee huolehtimaan sekä niiden kulttuurin kohottamisesta että poliittisesta kasvusta.

Neuvostohallitukselle vihamielinen ulkomaalainen sanomalehdistö parjaa Neuvostoliittoa, jaaritellen Suomen valloittamisesta. Neuvostohallitus toteuttaa stalinilaista kansojen veljeyden politiikkaa, on päinvastoin ilmaissut haluavansa liittää Neuvosto-Karjalan kansan jälleen yhteen sukulaiskansansa, vapautetun Suomen kansan kanssa, yhdistäen ne yhtenäisessä ja riippumattomassa Suomen valtiossa.

Neuvostohallituksen politiikka Karjalan kansan yhdistämiseksi Suomen kansan kanssa vastaa täydellisesti Suomen ja Karjalan kasojen toiveita, jotka unelmoivat siitä, että voisivat elää yhtenäisessä vapaassa veljesperheessä. Koko Suomen ja Karjalan kansa kannattaa lämpimästi tätä politiikkaa, joka tarkoittaa työtätekevien parasta, kaikkien kansakuntien parasta ja kukoistusta. Neuvostoliiton kansat, jotka antavat veljellistä apuaan, tahtovat nähdä Suomen vapauden ja riippumattomuuden todellisen kukoistuksen, työn ja tieteen Suomen, sellaisen Suomen, jossa itse Suomen kansa tulee olemaan täysivaltaisena isäntänä ja kohtalonsa määrääjänä.

Suomalaisen sotilaan velvollisuus

Mikä on nyt suomalaisen sotilaan velvollisuus? Se on kysymys, johon monet mobilisoidut suomalaiset sotilaat vielä etsivät vastausta. He ovat ilmaisseet halunsa puolustaa Suomen kansaa ja sen kansanvaltaista valtiojärjestelmää. Mutta nyt kun Suomen valapattoinen hallitus on vienyt suomalaisen sotilaan sotaan Suomen ystävää Neuvostoliittoa vastaan ja itse tuhonnut Suomen kansan vapauden, ei tuo annettu lupaus enää ketään sido.

Muuta vastausta ei voi olla. Valapattoiselle hallitukselle vanottu sotilasvala ei sido ketään. Nykyinen hallitus lupasi lujittaa kansanvaltaa, mutta se on tuhonnut kansanvallan rippeetkin, ne vähätkin työläisten ja työtätekevän talonpoikaiston vapaudet ja oikeudet, jotka olivat vielä jäljellä lapualaishulinan vuosien jälkeen. Se lupasi parantaa työläisten taloudellista asemaa, mutta onkin syössyt tuhannet ja kymmenet tuhannet työläisperheet äärimmäiseen puutteeseen ja kurjuuteen, ajamalla niiden huoltajat juoksuhautoihin. Se lupasi huolehtia myöskin vähävaraisista talonpojista ja sivistyneistöstä, mutta nyt näiden asema on lohduttomampi kuin koskaan ennen. Se lupasi noudattaa rauhanpolitiikkaa ja lujittaa ystävällisiä suhteita kaikkien Suomen naapurien kanssa. Mutta sensijaan se todellisuudessa toimi imperialistisiten valtojen sokeana välikappaleena, vastoin Suomen kansan päivänselviä etuja. Se jatkoi edellisten hallitusten Neuvostoliiton vastaista politiikkaa, ja loppujen lopuksi, hyljäten Neuvostoliiton asioiden rauhalliseen selvittelyyn pyrkivät ehdotukset, synnytti provokatoorisella toiminnallaan sodan, aiheuttaen Suomen kansalle suunnattomia kärsimyksiä. On selvää, että tällaista hallitusta emme voi puolustaa.

Me olemme vannoneet puolustavamme Suomen kansanvaltaista valtiojärjestystä. Mutta sitä ei ole olemassa muualla kuin niillä alueilla, jotka ovat jo puhdistetut sodanlietsojain kannattajista. Suomen Kansanvaltaisen Tasavallan alueella, jossa Kansanhallitus takaa todella kansanvaltaisen valtiojärjestyksen. Neuvostoliiton Punainen armeija ei saavu Suomeen valloittajana, vaan Suomen työläisen, talonpojan ja työtätekevän sivistyneistön vapauttajana ja auttajana. Taisteleminen tätä armeijaa vastaan on rikos Suomen kansaa kohtaan, rikos kansanvaltaa kohtaan.

Jokaisen suomalaisen, joka vielä taistelee vanhan halli-

(Jatkoa 4:llä siv.)

Opettajien tärkein työ kohoaa arvossa ja vapautuu taantumuksen kahleista

Kiihkeässä vihassaan Neuvostoliittoa kohtaan ja sotavimmassaan riisti Suomen taantumuskopla Suomen varttuvalta nuoriso'ta opiskeluoikeuden ja sulki koulujen ovet. Mutta tällainen keskeytys koski jokaisen vastuuntuntoisen opettajan sydämeen, sillä juuri opettajat ymmärtävät parhaiten, että tällainen säännöllisen koulutyön keskeytys ei ole enää korvattavissa muutamien viikkojen työllä. Suurin osa sekä opettajista että oppilaista, varsinkin kansakouluissa, palasikin takaisin kouluihin jo kauan ennen kuin vastuuttomat hallitusmiehet siihen olisivat lupaa antaneet.

Suomen kansaa ja erikoisesti sen sivistyneistöä on aiheuttanut peloteltu kauhunkuvilla kommunistien ja muiden todellisten kansanvallan kannattajien raakalaisuudesta, heidän sivistysvihastaan. Tällaisen parjauksen aika on nyt loppunut. Uusi Kansanhallitus, jossa kommunistienkin ääntä tullaan kuulemaan, asettaa yhdeksi ensimmäiseksi tehtäväkseen säännöllisen koulutyön käyntiin saattamisen. Uusissa oloissa eivät koulujen ovet saa jäädä lukituiksi. Jokainen suomalainen opettaja, joka astuu tehtäviään täyttämään mahdollisimman pian ja auttaa Kansanhallitusta asettamaan koulutyön käyntiin ilman keskeytystä tekee korvaamattoman palveluksen Suomen nousevalle kansanvaltaiselle tasavallalle.

Opettajat tulevat olemaan merkityksellinen voima uuden kansanvaltaisen yhteiskuntaelämämme täyteen kukoistukseen saattamisessa. Sen merkityksen mukaan tulee Kansanhallitus heistä huoltakin pitämään. Kansanhallitus tulee turvaamaan opettajille kunnollisen toimeentulon. Kansanvaltaisessa Suomen tasavallassa ei myöskään sellainen luonnoton ilmiö tule jatkumaan, että opettajat eivät voi monin uhrauksin hankittuja tietojansa käyttää varttuvan sukupolven kasvattamiseen, sillä se yleinen kansansivistyksen nousu, jonka todella kansanvaltainen valtiomuoto Suomessa tulee tuomaan mukanaan, edellyttää yhä uusien koulujen perustamista, ja silloin on opettajapula suurempana vaarana kuin työttömyys opettajiston keskuudessa. Jokainen opettaja, joka on valmis asettamaan tietonsa ja taitonsa uuden kansanvallan palvelukseen, tulee löytämään paikkansa riveissä.

Opettajan työ tulee saamaan uudet, vapaata elämää vastaavat muotonsa. Kukaan ei enää tule painostamaan opettajaa ottamaan opetustyössään huomioon oppilaiden varallisuussuhteita. Opettaja tulee arvioimaan oppilaitaan heidän kykyjensä mukaan ja kansanvaltainen tasavalta tulee auttamaan häntä kyvykkäiden oppilaiden eteenpäin kehittämisessä. Ei enää tule riippumaan isän rahapussista, pääseekö poika korkeakouluun, sen tulevat ratkaisemaan vain hänen omat kykynsä ja halunsa. Tällä pohjalla tulee kansanvaltainen yhteiskuntamme vihdoinkin toteuttamaan yleisen oppivelvollisuuden.

Kuinka tarkoituksettomalta on opetustyö monasti näyttänytkään, kun opettaja ei hyvästä tahdostaan huolimatta ole voinut osoittaa oppilailleen mitään tulevaisuuden näköalaa. Nyt hän voi todella osoittaa jokaiselle elämään astuvalle nuorelle tämän taipumuksia ja toivomuksia vastaavan uran.

Ottakoot Suomen opettajat kansan sivistystason kohottamisen nyt sydämenasiakseen. Koulutyö säännölliseen käyntiin, se on tämän hetken tehtävä, jossa juuri opettajat voivat kantaa ensimmäisen kortensa kekoon uuden kansanvallan luomiseksi. Tälle todelliselle kansanvaltaiselle yhteiskunnalle heidän nyt tulee kasvattaa ansiokkaita työntekijöitä.

Puolen vuoden maksulykkäys kaikille talonpoikain velka-, korko ja veromaksuille

Nyt kun Suomen rikollishallitus on suistanut maan sotaan ja sen talouden sekasortoon ja riistänyt maan talonpoikaisväestöltä mahdollisuuden vastata edes välttämättömästä perheiden elatuksesta on Suomen Väliaikainen Kansanhallitus ottanut tehtäväkseen antaa talonpojille yapautuksen kaikista verorästeistä, sekä myöntää kaikille talonpoikaistalouksille puolen vuoden lykkäyksen (moratorion) kaikesta vero-, korko- ja velkamaksusta. Uudelleen kokoontuva Suomen kansan Eduskunta sekä muodostettava vakinainen Kansanhallitus tulevat lopullisesti järjestämään talonpoikaiston vero- ja velka-asiat siten, että alituisena painajaisena ollut pakkohuutokauppauhka poistuu talonpoikaiston yltä.

Mitä nämä toimenpiteet tulevat merkitsemään Suomen talonpoikaistolle, sen voi jokainen omasta kohdastaan itse ajatella.

Mitä pikemmin Suomen työtätekevät mahtavan Punaarmeijan tukemana tekevät tilinsä selväksi suurrikkaiden hallituksen kanssa, sitä pikemmin he voivat myös palata rauhalliseen, turvattuun ihmiselämään. Sitä varmemmin he istuvat isäntinä omissa taloissaan kansanvaltaisessa Suomessa.

DIPLOMAATTISTEN SUHTEIDEN SOLMIAMINEN NEUVOSTOLIITON JA SUOMEN DEMOKRAATTISEN TASAVALLAN VÄLILLÄ

Tämän vuoden joulukuun 1 päivänä kääntyi Suomen Kansanhallituksen puheenjohtaja ja ulkoasiain ministeri herra Kuusinen Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston puhemiehistön puoleen virallisin ilmoituksin Suomen Kansanhallituksen muodostamisesta ja ehdotti solmittavaksi diplomaattiset suhteet Suomen Kansanvaltaisen Tasavallan ja Neuvostoliiton välillä.

Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistö päätti tunnustaa Suomen Kansanhallituksen ja solmia diplomaattiset suhteet Neuvostoliiton ja Suomen Kansanvaltaisen Tašavallan välillä.

Kallio julistanut sodan Neuvostoliitolle

Lontoo, 30. (TASS). — Reuterin toimiston kirjeenvaihtaja ilmoittaa Helsingistä, että Suomen presidentti KALLIO on antanut seuraavansisältöisen ilmoituksen: "Maan puolustuksen tukemiseksi Suomi julistaa sotatilan".

Suomen sotaherrojen uusia provokatioita

Leningrad, 28 päivä marraskuuta. (TASS). — Leningradin sotilaspiirin esikunnan tiedoituksen mukaan marraskuun 28 päivänä kello 17 Kalastajasaarennon ja Keskisaarennon välisellä kannasalueella ryhmä suomalaisia sotilaita—5 henkeä—ampui meidän pitkin rajaa liikkuvaa osastoamme yrittäen ottaa sen vangiksi. Meidän osastomme alkoi peräänty-misen. Meidän puoleltamme paikalle saapuneen ryhmän toimesta suomalaiset ajettiin omalle alueelleen. Takaa ajettaessa otettiin vangiksi 3 sotilasta, muut vetäytyivät kauas omalle alueelleen. Meidän puolellamme ei ole menetyksiä. Vangeilta otettiin 2 kivääriä, 1 revolveri, 2 kiikaria, ammuksia valopistooli. Valtionrajan suojelusta tällä alueella on meidän puoleltamme vahvistettu.

Kello 18 ampuivat suomalaiset kukkula N:o 204,2 alueella meidän puolellemme viisi kiväärinlaukausta. Meidän joukkomme eivät vastanneet.

Leningrad, 28 päivä marraskuuta. (TASS). — Leningradin sotilaspiirin esikunnan tiedoituksen mukaan ampuivat suomalaiset marraskuun 28 päivänä Viteleen piirissä Käänäselän suuntaan 2 tykinlaukausta. Ammukset räjähtivät meidän alueellamme, 500:n metrin päässä raja merkistä N:o 367 (7 kilometriä länteen Kolatselästä). Tämän jälkeen yrittivät pienet suomalaiset jalkaväkiryhmät saman rajamerkin alueella ylittää rajan, mutta kohdatessaan meidän puoleltamme kevytkonekivääritulen vetäytyivät takaisin kauas omalle alueelleen.

Keskinäisen avun sopimus Neuvostoliiton ja Suomen Kansanhallituksen kesken

Moskovassa on joulukuun 2 pnä Neuvostohallitus ja Suomen Kansanhallitus solmineet ystävyys- ja keskinäisen avun sopimuksen, jossa määritellään näiden maiden väliset suhteet. Tällä sopimuksella taataan Suomen valtiollinen riippumattomuus ja keskinäinen ystävyys vahvistetaan molemminpuolisella avunantosopimuksella.

Leningradin sotilaspiirin esikunnan yhteenveto sotatapahtumista

Leningradin sotilaspiirin joukot jatkoivat etenemistään 1 pnä joulukuuta.

Muurmannin suunnalla olemme vallanneet Petsamon sataman.

Repolan suunnalla joukkomme lähenevät Nurmeksen asemaa.

Porajärven ja Petroskoin suunnalla ovat joukkomme edenneet 25 kilometriä valtakunnanrajasta. Karjalan Kannaksella joukkomme saavuttivat Toppalijoen suun Laatokan ranalla, valtasivat Raudun aseman Käkisalmen rautatien varrella, sivuuttivat Terijoen kaupungin, valtasivat Tyrisevän rautatieristeyksen, asutuskeskus Kauniksen ja Vammelsuun aseman Koivistonrautatien varrella.

Peräytyessään polttavat suomalaiset joukot kylät ja vievät väestön väkivalloin mukanaan.

Suomalaiset lentovoimat yrittivät tehdä hyökkäyksen joukkojamme vastaan Karjalan Kannaksella, mutta koh-dattuaan meidän lentovoimiemme vastarinnan palasivat ne nopeasti takaisin Suomen alueelle. Meidän lentovoimiemme pommituslentojen aikana suomalaiset lentovoimat yrittivät joissakin paikain ryhtyä taisteluun, jolloin 10 suomalaista lentokonetta pudotettiin alas. 2 konetta meidän lentovoimistamme ei palannut lentokentilleen.

YHTEENOTTOJA NEUVOSTOSOTAJOUKKOJEN JA SUOMALAISTEN SOTAJOUKKOJEN VÄLILLÄ

Leningrad, 30.XI. (TASS). — Marraskuun 30 päivänä kello 2 yöllä hyökkäsi ryhmä suomalaisia sotilaita ylittäen Neuvostoliiton rajan Laatokan pohjoisrannalla sijaitsevassa Kavainan kylässä Manesilan kylän suunnalta Punaisen armeijan etuvartiota vastaan. Meidän joukkomme löivät tappioita kärsineet suomalaiset takaisin Suomen alueelle.

Samana yönä kello 3.15 avattiin Karjalan kannaksella Raasulin kylän taholta konekiväärituli, jonka jälkeen huomattava suomalainen jalkaväkiryhmä hyökkäsi Korkeamaan kylää vastaan. Meidän rajavartio-osastojemme vastahyökkäyksellä suomalaiset lyötiin takaisin omalle alueelleen, minkä yhteydessä otettiin vangiksi 10 sotilasta ja yksi aliupseeri. Kello 4 aamulla yritti lähes komppanian nouseva suomalaisten osasto hyökätä meidän vartiotamme vastaan Termolan kylässä Karjalan kannaksella, mutta lyötiin takaisin kevytkonekivääritulella.

Suomalaisten sotaherrojen puolelta tapahtuneiden uusien aseellisten provokatioiden johdosta ylittivät Leningradin sotilaspiirin joukot Punaisen Armeijan ylimmän johdon määräyksestä kello 8 aamulla marraskuun 30 päivänä Suomen rajan Karjalan kannaksella ja ueissa muissa piireissä.

Repolan ja **Porajärven** piireissä etenivät Punaisen armeijan joukot 10—15 kilometriä länteen valtionrajasta.

Petroskoin suunnalla kulkivat Punaisen armeijan osastot Suojärvelle saakka.

Karjalan Kannaksella Punaisen armeijan osastot valtasivat **Metsäpirtin** kylän, **Kuokkalan** aseman ja etenivät **Terijoen** kauppalaan saakka.

Sotatilkkeiden aikana on otettu muutamia kymmeniä vankeja.

TOIMITUSKUNTA.

SUOMEN KANSANHALLITUS—MAAN ITSENÄISYYDEN JA RAUHAN TURVA

Suomen kukistuvan rahavallan hallituskopla julistaa käyvänsä sotaa maan riippumattomuuden puolesta. Se ei häikäile ilmoittaa taistelevansa Suomen kansanvallan, jopa rauhankin puolesta.

Suomen valtiollinen riippumattomuus, joka toteutui Venäjän Lokakuun vallankumouksen ansiosta, sen suurten johtajien Leninin ja Stalinin antaessa Suomelle itsenäisyysvakuutuksen, on Suomen taantumuksellisen yläluokan käsissä tehty kauppatavaraksi. Peläten äänettömästi oman maansa työtätekeviä ja silmittömässä vihassaan Neuvostoliittoa vastaan on se viime vuosikymmenien aikana kerännyt selkänojakseen kaikki ne vieraat taantumusvoimat ja vallat, jotka ovat nähneet hyväksi käyttää Suomea astinlautanaan neuvostovastaisissa vehkeilyissään.

Suomi onkin ollut monien rikollisten neuvostovastaisten vehkeilyjen tukikohta. Monet Aunuksen, Inkerin, Vienan y. m. rosvoretket, joiden yllyttäjinä ja innoittajina ensin esiintyi keisarillisen Saksan ja sen kukistuttua Englannin imperiallismin agentit jo yksin riittävät osoittamaan sen tosiasian, että Suomen porvaristo on maan itsenäisyyden asettanut vieraiden pyrkimysten palvelukseen. Suomen taantumukselliset hallitukset ovat avanneet aullisti ovensa kaikille kukistuneen tsaarivallan kuona-aineksille antaen niille mahdollisuuden vehkeillä Neuvostoliittoa vastaan Suomesta käsin. Suomen ohrana ja yleisesikunta ovat viime vuosikymmeninä suoranaisesti kouluuttaneet rikollisaineksia tuho- ja vakoilutyöhön Neuvostoliittoa vastaan. Loppujen lopuksi sitoi Cajanderin taantumushallitus Suomen englantilaisen imperialismin sotavankkureihin, työntäen kansan mielettömän rikollisen sodan kuiluun Neuvostoliittoa vastaan, juuri sitä maata vastaan, joka antoi Suomelle itsenäisyyden ja jonka turvissa Suomen itsenäisyys on jo yli 20 vuotta säilynyt ja joka nytkin ehdottamillaan molemminpuolisen turvallisuuden sopimuksilla tahtoi pelastaa Suomen joutumasta imperialistisen sodanlietsojain astinlaudaksi.

Tällaista se on ollut Suomen taantumuksellisen yläluokan maan „riippumattomuuden" puolustaminen. Todellisuudellisuudessa se on vienyt Suomen kansan riippumattomuuden tuhon partaalle. Vain kansan yleinen nousu maan vapauttamiseksi maanpetturihallituksesta ja Neuvostoliiton Punaisen armeijan apu voivat Suomen valtiollisen itsenäisyyden pelastaa.

Tanner-Cajander-Mannerheim-koplan uskotteluilla siltä, että he taistelevat kansanvallan ja rauhanpuolesta ei enää ketään ajattelevaa ihmistä narrata. Hallitus, joka on tuhonnut kaiken kansanvallan maasta, joka on riistänyt kansalta sen perustuslaissa taatut oikeudet, joka esti väkivalloin kaikki rauhan ja kansanvallan puolustajat esiintymästä, joka täytti jälleen Suomen vankilat rauhan ja vapauden puolustajilla, on rahavallan diktatuurin hallitus, joka täytyy juuria maan päältä Suomen kansanvallan pelastamiseksi.

Epätoivoisen asemansa pelastamiseksi on Tanner uudelleen yrittänyt ylöslämmittää suurpääoman kansanvastaista hallitusta. Mutta mikään ei enää pelasta tuota koplakuntaa kansan tuomiolta. Nyt muodostettu uusi Kansanhallitus vain voi turvata maan itsenäisyyden ja uudistaa Suomen kansanvallan sekä antaa rauhan ja turvan Suomelle. Tämän hallituksen tässä lehdessä julkaistu ohjelma on rauhallisen työn, kansanvaltaisen elämän ja uuden tulevaisuuden ohjelma. Se ei riistä Suomen kansan käsistä oikeutta itse päättää elämästään, vaan lujittaa kaiken vallan kansan omiin lujiin käsiin.

Suomalaisen sotilaan...

(Alku 3:lla siv.)

tuksen armeijassa, on nyt ratkaistava kantansa. Jatkaako taistelua valapattoisen hallituksen, Suomen kansan petturien puolesta, vai yhtyäkö todellisiin kansanvallan kannattajiin, Suomen Kansanhallitukse kannattajiin. Ampuako kansansa auttajia, Neuvostoliiton työläis- ja talonpoikaissotilaita petturihallituksen häpeällisen asian puolesta vai antaako voimansa Suomen kansanvallan ja sen hallituksen, Kansanhallituksen puolesta.

KANSAN VALTA

Lyhyt loppu Suomen suurkapitalistien sotaseikkailulle!

SUOMEN KANSA TAHTOO RAUHAA JA YSTÄVÄLLISIÄ SUHTEITA NEUVOSTOLIITON KANSSA

Imperialistinen sota on raivonnut keski-Europassakin jo pari kuukautta. Kapitalististen suurvaltojen mahtimiehet tavoittelevat uusia siirtomaita, uusia riistoalueita. Nyttemmin hyökkääjävaltioiden johtoon asettunut Englannin imperialismi torjuu kaikki rauhanehdotukset. Puhuen kauniita korulauseita „kansanvallan puolustamisesta hitlerismiä vastaan" Englannin ja Ranskan taantumukselliset johtajat, maailman suurimmat siirtomaarosvot jatkavat mieletöntä sotaansa, tekevät kaikkensa temmatakseen myöskin tähän asti sotaan osallistumattomat maat imperialistisen teurastuksen pyörteisiin.

Mitä isot edellä, sitä pienet perässä! Puolan kapitalistien ja paanien tahdon täyttäjän, Englannin imperialismin sotaan yllyttämän ja sitten pulaan jättämän herra Beckin poliittisen uran maineeton loppu ei ole opettanut mitään Suomen sotakiihkoisille hallitsijoille. Englannin sotaprovokaattorien kehoituksia kuullen he ovat panneet koko maan liikekannalle, lähteneet sotaan mahtavaa Neuvostoliittoa, sen kukistumatonta Puna-armeijaa vastaan.

Herrat Cajander, Erkko ja Tanner ilmoittavat sotaseikkailunsa syyksi sen, että Neuvostoliitto on muka esittänyt Suomelle „mahdottomia vaatimuksia". Tämä on kuitenkin törkeätä asiain vääristelyä. Kaikki Neuvostoliiton ehdotukset, jotka näkyvät Neuvostoliiton Kansankomissaarien Neuvoston puheenjohtajan ja ulkoasiain kansankomissaarin V. M. Molotovin puheesta Neuvostoliiton korkeimman Neuvoston viidennen ylimääräisen istuntokauden istunnossa, tarkoittavat vain Neuvostoliiton ja sen toiseksi suurimman kaupungin, Leningradin turvaamista vihamielisten imperialististen suurvaltojen hyökkäyksiltä. Laivastotukikohtien luovuttaminen Neuvostoliitolle Suomenlahden rannikolla ja rajan siirtäminen kannaksella olisi ollut myöskin Suomelle edullista, sillä se olisi tehnyt tyhjäksi kaikkien kolmansien valtioiden yritykset laskea maihinnousujoukkoja Suomen rannikolle ja siten syöstä Suomi sodan jalkoihin muuttamalla se marssialueeksi Neuvostoliittoa vastaan. Neuvostoliiton ehdotukset, jos ne olisi hyväksytty ja niitä täydennetty vielä keskinäisen avun sopimuksilla, kuten Neuvostoliiton, Eestin, Latvian ja Liettuan välillä on tehty, olisivat LAHJOITTANEET SUOMELLE PYSYVÄN RAUHAN. Neuvostoliiton ehdotusten hyväksyminen olisi ollut senkin vuoksi edullista, että Suomi olisi luovuttamiensa ja vuokraamiensa alueiden tilalle saanut KAKSI KERTAA SUUREMMAN ALUEEN Neuvosto-Karjalasta. Me emme siis olisi menettäneet mitään, mutta olisimme voittaneet paljon. Me olisimme saaneet pysyvän rauhan, ystävälliset suhteet suureen naapuriimme ja sen lisäksi yhdistää Suomeen Neuvosto-Karjalan eräät alueet.

Mutta Cajanderit, Erkot ja Tannerit laskivat, että vaikka Suomen kansa siten voittaisikin, niin he MENETTÄISIVÄT MAHDOLLISUUDEN VEHKEILLÄ NEUVOSTOLIITTOA VASTAAN. He ja muut poliittiset korttihuijarit menettäisivät mahdollisuuden tehdä Suomi marssialueeksi neuvostojen maata vastaan. Tätä pelkäsivät myös Englannin ja Yhdysvaltain imperialistit, tätä pelkäsivät Skandinavian taantumusporvarit. Siksi he kiihoittivat Cajanderin, Erkon ja Tannerin hallituskoplaa sotaan Neuvostoliittoa vastaan. Ja nämä eversti Beckin surkean itsemurhapolitiikan viheliäiset matkijat tottelivat. He syöksivät Suomen toivottoman, mielettömän sodan kauhuihin.

Sitä pahempi heille!

Suomen kansa tahtoo rauhaa. Siksi se tervehtii Punaista Armeijaa, rauhan armeijaa ystävänään. Suomen kansa nousee ja heittää hartioiltaan suurkapitalistien ja suurtilanomistajain hallituksen raskaan ikeen. Suomen kansa nousee ja muodostaa oman hallituksensa, joka tekee lyhyen lopun herrojen Cajanderin, Erkon ja Tannerin provosoimasta mielettömästä sodasta, solmiaa Neuvostoliiton kanssa keskinäisen avunannon sopimuksen ja turvaa siten Suomen itsenäisyyden ja riippumattomuuden, hankkii Suomen kansalle pitkäaikaisen ja pysyvän rauhan.

Kärsivällisyydellemme on tullut loppu

Jo aikoja sitten, kun olin vielä nuori ja elämänhaluinen, ajattelin, että kyllä se joskus koittaa ilon päivä meillekin Suomen pikkutalonpojille. Kuvittelin saavani maata edes sen verran, että olisin voinut elättää perheeni, poistumatta muihin töihin suurtalollisten riistettäväksi. Mutta vuodet vierivät vierimistään, eikä unelmani vaan ottanut toteutuakseen.

Lokakuun Suuri vallankumous antoi Venäjällä maat talonpojille, Suomessa vallan sieppasivat porvarit ja suurtalolliset. Monet meistä luulivat saavansa maata ja kannattivat Svinhufvudin ym. pomojen puuhia. Sitä suurempi oli pettymyksemme, kun maakysymys jäi ennalleen ja sellaisenaan se pysyy nytkin. En minäkään silloin vielä ollut tietoinen siitä, ettei nämä herrat niinvain anna maitaan meikäläisten jaettäväksi. Vielakin kerran toiveeni pettivät.

Pikkutalonpoikain asema onkin viimeaikoina käynyt sietämättömäksi. Kriisin seurauksena maataloustuotteiden hinnat ovat pahasti laskeneet, metsätöitä on mahdoton saada, koska puutavaran vienti

(Jatkuu 7 siv.)

SUOMALAINEN SIVISTYNEISTÖ, KULJE KANSSAMME!

Suomalainen työmies ja talonpoika ovat suhtautuneet hienoisella, joskin usein väärällä epäluulolla maamme sivistyneistöön. Tietämättä, että hengenviljelyn ahtaus ja sitä kuristava taantumus on vaientanut henkisen työn tekijäin oman äänen, ovat työnraatajat pitäneet sellaisia mustia järjestöjä kuin Akateemista Karjala-Seuraa ja muita saman hengen liittoja Suomen sivistyneistön äänenkannattajina. Valitettavasti onkin suuri joukko Suomen opiskelevaa nuorisoa, niitä, joista Suomi on saanut virkamiehensä, lääkärinsä, opettajansa, insinöörinsä, kuulunut tähän järjestöön. Se ei ole kuitenkaan ihme, kun tietää, että tämän järjestön jäsenyys oli ehtona virkapaikkojen saannissa ja varsinkin upseeriuralle pyrittäessä. Se esti monta nuorta opiskelijaa sanoutumasta opintoaikanaan ja

(Jatkuu 7 siv.)

Punainen Armeija marssii

Punainen Armeija marssii ja maanpakolaiset palaavat. Suistuvat, suin päin pakenevat kansamme sortajat, valkeat vainolaiset.
Mässäys päättynyt on. Ylensyömärit kauhistuvat.
Nälkäiset nousevat kylläisten anturan alta.
Vankilanvartija rukoilee. Turhaa on tuokin työ!
Auta ei taivas, ei Englanti! Pilvien reunämalta
rikoksentekijäin kasvoihin tulinen salama lyö.

Punainen Armeija, rauhan ja vapauden vahti
marssii ja lyö sodanlietsojat. Poljettu nostaa pään.
Valtava on Puna-armeijan askelten tahti.
Köyhät kun kuulevat sen, valot majoissa sytytetään.
Riemulla ei ole rajoja. Uusi on laulujen aihe.
Sen, mitä sortaja kielsi, nyt sana tulkita saa.
Työmiehen veli on kyntäjä. Tässä on aikojen vaihe.
Karttuos kansamme rikkaus! Kasva ja kukoista, maa!

MUSTAN PORVARIN PUOLESTA EMME UHRAA HENKEÄMME

(SOTILASPOIKIEN KIRJE KARJALAN KANNAKSELTA PUNA-ARMEIJALAISILLE)

Me ryhmä suomalaisia sotilaspoikia, jotka on pakolla ajettu tänne rajalle muka tappelemaan teitä vastaan, hyvät toverit, pistämme teille pienen kirjeen, siitäkin huolimatta, vaikkapa se saattaisi joutua upseereiden käsiin, jolloin meidän päämme olisivat vaarassa. Meistä nimittäin tämä nyrkin heristeleminen täällä rajaviivan luona on kaikkein kurjinta politiikkaa, mitä olla saattaa. Tästä vastaavatkin yksinomaan maamme mustimmat porvarit. Me nälkäiset ja vilussa värjöttelevät sotilaat olemme kaikkia sotapuuhia vastaan ja lähtisimme heti kotia, jos ei meitä väkivalloin siitä estettäisi.

Meille on yritetty vakuutella, että meidän täällä olomme merkitsee vain „rauhan turvaamista". Punainen armeija kun on muka sellainen, että sitä ei saa muuten pysymään aloillaan kuin uhkailemalla ja kivääriä ojentamalla. Upseerit selittävät meille, että lähenee aika, jolloin Punaisesta Armeijasta tehdään kokonaan selvä. Me emme kukaan heidän lorujaan usko. Kaikki me nauroimme salaa, kun meidän „kapumme" luki meille eräänä päivänä „Ajan Suunnasta" kirjoituksen, jossa meitä kovasti mielisteltiin. „Ajan Suunta" kirjoitti: „Aikaisemmin on sanottu, että yksi suomalainen sotamies vastaa kymmentä „ryssää". Nykyhetkellä vastaa se viittäkymmentä. Ja jos tosi eteen tulee, luulen sen kykenevän vastaamaan sataa".

Tämä oli sentään jo ihan mahdottoman paksua, ja kuten jo sanoimme, me nauroimme salaa, kun tätä epistolaa meille luettiin, mutta Holopainen nauroi ääneen ja hänet vietiin sen tien. Emme ole mitään kuulleet hänestä sen jälkeen.

Täällä on meille myöskin lausuttu jonkun Matti Kuusen runoja, joissa sanotaan, että kaikki, mitä on Suomen rajasta Uraaliin, Ob-ja Jeniseijokiin asti, kuuluu „meille", s. o. Suomen suurkapitalisteille. Tiedämme, että meille sotilaille kuuluu vain tämä „kylmä morsian", jolla meidän pitäisi ampua teitä. Mutta sellaista häpeää emme ikinä ota päällemme. Mustan porvarin, Englannin kätyrin puolesta me emme uhraa henkeämme. Kun vain tulee tilaisuus, niin käännämme pistimet sotahulluja upseereitamme vastaan ja panemme Suomeen pystyyn semmoisen järjestyksen, joka takaa rauhan niin meille kuin teillekin.

Vielä kerran terveisiä, toverit! Ja jos täältä alkaa kuulua ryske, kun me selvitämme välejämme omien herrojemme kanssa, niin tulkaa vieraisille. Annetaan yhdessä niille hyvä selkäsauna ja eletään senjälkeen rauhassa ja sovinnossa.

Ryhmä Suomen sotilaspoikia Karjalan kannakselta.

KANSAN ARKISTO 972/66

NEUVOSTOLIITTO EI UHKAA MUITA KANSOJA

Se haluaa vain ystävällisiä suhteita kaikkiin naapureihinsa taatakseen samalla oman turvallisuutensa

SUOMI TARVITSEE HALLITUKSEN, JOKA EI VALVO ENGLANNIN IMPERIALISMIN, VAAN SUOMEN KANSAN ETUJA

Neuvostoliiton ulkopolitiikalle on ominaista pyrkimys rauhallisiin ja ystävällisiin suhteisiin kaikkien suurten sekä pienten valtioiden kanssa. Tätä politiikkaa on se johdonmukaisesti harjoittanut koko olemassaolonsa aikana. Samaten se on tehnyt voitavansa rauhan säilyttämiseksi ja saavuttamiseksi toistenkin valtioiden välillä. Vaikka Neuvostoliitto täydellisesti käsitti, ettei Kansainliitto, sellaisena kuin se oli, voinut olla todellisena rauhan tukena, niin liittyi se Kansainliiton jäsenyyteen, käyttääkseen niitäkin vähäisiä mahdollisuuksia, joita Kansainliitto toi, taistelussaan rauhan puolesta ja jos ei muuta, niin paljastaakseen ainakin sodan lietsojien aikeet.

Mutta vaikka Neuvostoliitto pyrkiikin rauhallisiin ja ystävällisiin väleihin kaikkien maiden kanssa, ei se anna kenellekään lupaa vahingoittaa neuvostomaan etuja. Tässä tarkoituksessa se kaikin tavoin lujittaa puolustuskykyään, vahvistaa Punaista Armeijaansa ensiluokkaiseksi sotavoimaksi, joka on aina valmis lyömään rauhan ja sosialismin viholliset, jos nämä uskaltavat käydä Neuvostoliiton kimppuun.

Neuvostoliiton ulkopolitiikan johtavana periaatteena on

kansallisuuksien vapaan kehityksen tunnustaminen, rauhan säilyttäminen kaikkien kansojen välillä.

Kun Venäjän Suuri Sosialistinen Lokakuun vallankumous vapautti kaikki Venäjään kuuluneet kansat tsaarivallan sorrosta, niin myöskin Itämeren varrella sijaitsevat kansat—Suomi, Eesti, Latvia ja Liettua saivat täydellisen vapauden ja valtiollisen itsenäisyyden.

Tätä asiantilaa vielä vahvistettiin vuonna 1920 kaikkien näiden valtioitten kanssa solmituilla rauhansopimuksilla. Tämän jälkeisenä kautena on Neuvostoliitto noudattanut näitä uudelleen muodostettuja valtioita kohtaan mitä ystävällisimpiä suhteita. Se ei ole Suomeenkaan nähden tehnyt tästä poikkeusta, vaikka Suomen valtapiirit ovat sitä sotapuuhillaan jatkuvasti ärsyttäneet. Mutta aseelliset puuttumiset neuvostomaan asioihin on Neuvostoliiton kansa päättävästi torjunut.

Tässä kuvastuu Neuvostoliiton taholta pieniä valtioita kohtaan harjoittaman politiikan täydellinen eroavaisuus tsaarivallan politiikasta, joka ei antanut pienintäkään mahdollisuutta Venäjään kuuluneiden kansojen kansallisvaltiolliselle kehitykselle. Neuvostoliiton parikymmentä vuotta kestäneen politiikan tuloksena on ollut se, että

sen suhteet Eestiin, Latviaan ja Liettuaan nähden ovat johtaneet sikäli huomattavaan parannukseen,

että ilmenivät suotuisat mahdollisuudet poliittisten ja kaikkien muiden suhteiden edelleen parantamiseksi.

Tämä olikin saavutettu uusien keskinäisten avunantosopimusten solmiamisella mainittujen maiden kanssa.

Nämä sopimukset edellyttävät poliittisten suhteiden edelleen lujittumista sopimuksen tehneiden valtioiden välillä. Neuvostoliitto sitoutui antamaan Eestille, Latvialle ja Liettualle aseellista tukea niiden rajojen suojelemisessa ja tulee itsekin saamaan niiltä apua, jos vihollinen hyökkää Neuvostoliittoa vastaan näiden maiden kautta. Mutta tämä ei missään määrin merkitse Neuvostoliiton puuttumista näiden valtioiden sisäiseen elämään, vaan päinvastoin sopimukset edellyttävät kaikkien allekirjoittaneiden maiden ehdottoman suvereeniteetin noudattamista. Nämä sopimukset tulevat edelleenkin vahvistamaan rauhallista ja ystävällistä yhteistoimintaa näiden valtioiden välillä. Ensimmäisenä askeleena tähän suuntaan ovat mainittujen maitten ja Neuvostoliiton välillä solmitut kauppasopimukset. Nämä sopimukset tulevat olemaan suurena tekijänä Eestin, Latvian ja Liettuan talouden kehittämiseksi. Tavaranvaihto näissä maissa tulee monenkertaisesti nousemaan. Tämä seikka on nykyhetkellä, jolloin imperialistinen sota Europassa aiheuttaa monia taloudellisia vaikeuksia puolueettomille pienille maille, hyvin suurimerkityksellinen. Se takaa näille maille rauhallisen olemassaolon, estää ne joutumasta sodan pyörteisiin.

Tämän yhteydessä mainittakoon siitä havainnollisesta todisteesta Neuvostoliiton rauhanrakkaudesta, jota nähtiin Vilnan kaupungin alueineen luovuttamisessa sen ikivanhalle omistajalle — Liettuan kansalle. Maailman historiassa ei ole toista esimerkkiä, jolloin suuri ja mahtava valtio luovuttaa pienelle ja heikolle valtiolle suuren kaupungin vain sen perusteella, että viimeksi mainittu on joskus sille kuulunut. Tiedetään, että kaupungit ja alueet ovat siirtyneet yhdeltä valtiolta toiselle vain väkivallan nojalla.

Neuvostoliitto on tehnyt kaiken voitavansa, päästäkseen neljännenkin Itämeren valtion, Suomen kanssa samanlaisiin ystävällisiin suhteisiin taatakseen samalla myöskin oman turvallisuutensa.

Mutta Suomen hallitus ei ole tätä tahtonut.

Se on päinvastoin järjestänyt hurjan neuvostovastaisen kamppailun, pannut maan sotavoimat liikekannalle, yhdensuuntaistuttanut sanomalehdistön ja pannut kapulan niiden suuhun, jotka vaativat rauhaa ja ystävällisiä suhteita Neuvostoliittoon. Cajanderin, Erkon ja Tannerin hallituskopla on jo puoli vuotta teetättänyt kuumeisella kiireellä kaikenlaisia linnoitustöitä Karjalan kannakselle ja pannut neuvostovastaisen kamppailun johtoon IKL:n herrat, ne piirit jotka ovat Neuvostoliiton olemassaolon ajan saarnanneet „Uralin valloitusta“, Neuvostoliiton alueiden anastamista aina Ob ja Jeniseijokia myöten. Cajanderin, Erkon ja Tannerin hallitus ei tällöin ole pitänyt silmällä Suomen kansallisia etuja, vaan se on kulkenut Englannin imperialistien talutusnuorassa.

Tunnettua on, että juuri Englannin taantumuspiirit ovat yrittäneet järjestää neuvostovastaista sotaa. Cajander, Erkko ja Tanner, nämä suurkapitalistien nöyrät miehet, ovat muuttaneet Suomen maan imperialistien marssialueeksi Neuvostoliittoa vastaan. Siksi he ovat torjuneet kaikki Neuvostoliiton ehdotukset rauhallisten, ystävällisten suhteiden solmiamisesta Neuvostoliiton ja Suomen kesken.

Suomen työkansa ei tahdo sotia rauhan parasta suojelijaa, sosialistista Neuvostoliittoa vastaan. Suomen työmies, talonpoika ja henkisen työn tekijä vaatii rauhaa ja kansojen keskeistä yhteistoimintaa. Cajanderin, Erkon, Tannerin ja kaikkien sotavehkeilijäin hallituskausi on päättynyt. Suomen työtätekevä kansa muodostaa hallituksen, joka ei antaudu Englannin lordien neuvostovastaisten juonittelujen välikappaleeksi, Suomen kansa muodostaa hallituksen, joka tulee toiminnassaan valvomaan Suomen etuja, suojelemaan maamme itsenäisyyttä ja riippumattomuutta.

V. S.

Suomen työläiset kannattavat ystävyyssuhteita Neuvostoliiton kanssa

(CRICHTON VULCANIN TELAKAN TYÖLÄISTEN KIRJE)

Me työläiset tervehdimme vostovastaista politiikkaansa vastoin Suomen kansan tahtoa. V. 1919—20 Suomen porvaristo avusti Ententen neuvostovastaisia sotaretkiä, haaveillen aina Leningradin valloittamisestakin. Mutta työväen suureksi riemuksi ja onneksi mahtava Punainen Armeija löi kaikki nämä hyökkäykset takaisin ja v. 1920 oli Suomi pakotettu solmiamaan rauhan Neuvostoliiton kanssa.

Suomen porvaristo ei kuitenkaan pitänyt sanaansa. Aika ajoittain se hyökkäili Neuvostoliittoa vastaan. Pitemmän aikaa on se imperialistisen suurvaltain käskystä valmistanut sotaa Neuvostoliittoa vastaan, välittämättä niistä kärsimyksistä, joita sota tuo tullessaan kansalle.

On tullut aika kumota sotaprovokaattorien hallitus, kansalle kurjuutta ja kärsimyksiä tuottava hallitussakki ja asettaa tilalle uusi hallitus, sellainen, joka politiikassaan noudattaa työtätekevän kansan toiveita ja valvoo sen etuja. Me teemme sen kymmenkertaisesti vahvistuneessa voimantunnossa tietäessämme, että tätä taistelua tukee ystävämme, Neuvostoliiton kunniakas Punainen Armeija.

Seuraa 9 Crichton Vulcanin laivatelakan työläisen allekirjoitusta.

Venäläinen työläinen on meidän ystävämme

Isännät, papit ja porvarilliset sanomalehdet yhteen ääneen jankkaavat meille, että kaikki „ryssät“ ovat vihollisiamme, että he vaan odottavat hetkeä, saadakseen uudelleen valloittaa Suomen ja palauttaa täällä kirotun tsaarinaikaisen sorron. Kaikki tämä on inhoittavaa valhetta ja parjausta Venäjän kansaa, Venäjän työväenluokkaa kohtaan.

Me Suomen työläiset, emme ole unohtaneet, emmekä tule koskaan unohtamaan, että ainoastaan Venäjän työväenvalta antoi Suomelle, ensikerran sen olemassaolon aikana, valtiollisen itsenäisyyden. Me muistamme myöskin ja emme koskaan unohda, että juuri ne kuuluisat, niin paljon Suomen „vapaudesta“ ja „riippumattomuudesta“ huutaneet „isänmaanystävät“, ve-

(Jatkuu 8 siv.)

SUOMEN TYÖLÄISET JA TALONPOJAT, KARKOITTAKAA KANSANVASTAINEN HALLITUS!

Cajanderin, Erkon ja Tannerin hallituskopla on pettänyt Suomen kansan pahemmin kuin mikään entinen hallitus

Ei mikään muu hallitus ole niin katalasti pettänyt Suomen kansaa kuin Cajanderin, Erkon ja Tannerin hallituskopla. Se on luvannut kaikkea hyvää, mutta tehnyt vain pahaa, rikkonut kaikki lupauksensa.

TYÖLÄISILLE tämä hallituskopla lupasi parempia palkkoja, työolojen parannuksia ja kapitalistien mielivallan rajoittamista. Mutta todellisuudessa työläisten reaalipalkka on viime aikoina alentunut 20—35 pros.:lla, työpäivä on pidennetty 10-tuntiseksi, ylityökorvausta vähennetty, palkkojen maksu jätetty työvoiman riistäjien mielivallan varaan, työttömyyden on annettu lisääntyä ja kaiken kukkuraksi koko maan työväenluokka julistettu "työvelvolliseksi". Hallitus voi komentaa jokaisen työläisen pakkotyöhön.

TYÖTÄTEKEVÄLLE TALONPOIKAISTOLLE JA PIENVILJELIJÖILLE hallituskopla lupasi valtaan tullessaan vaikean aseman parantamista. Mutta todellisuudessa on talonpojat ja pieneläjät jätetty oman onnensa nojaan. Maata tarvitseville ei ole annettu maata. Maaseudun vähäväkisille ei ole annettu korottomia, ei edes todella halpakorkoisia lainoja heidän taloutensa kohottamiseksi. Raja-Karjalassa ja Kainuussa uhkaa nälänhätä, koko maan työtätekevä talonpoikaisto saa luovuttaa hevosensa hallituksen sotatarkoituksiin. Kohta aikoo hallitus viedä viimeisenkin jyvän talonpojan ja pienviljelijän aitasta. Koko maaseutu on joutumassa perikadon omaksi.

KOKO KANSALLE on Cajanderin, Erkon ja Tannerin hallituskopla luvannut kansanvallan turvaamista ja laajentamista, armeijan ja ohranan puhdistamista. Mutta se ei *ryhtynyt mihinkään toimenpiteisiin turvatakseen kaikille* kansalaispiireille edes perustuslain säätämää oikeutta asettaa omia ehdokkaitaan eduskunta—ja kunnallisvaaleissa. Se kansan osa, joka aikaisemmin oli äänestänyt lapualaisterrorin johdosta vangittua Sosialistisen työväen ja pienviljelijäin eduskuntaryhmää, ei saanut oikeuksiaan takaisin. Ohranaa, tuota koko kansan vihaamaa tsaarinvallan perintöä, ei lakkautettu. Myöskään armeijaa ei ole puhdistettu epäkansanvaltaisista aineksista. Hallituksen sisäpolitiikka on ollut läpeensä taantumuksellista, patavanhoillista, pankkiherrojen ja tukkiyhtiöiden sanelemaa kansanvastaista politiikkaa.

ULKOPOLITIIKASSAAN hallitus lupasi turvata maalle rauhan ja lujittaa ystävällisiä suhteita Neuvostoliittoon. Tosiasiassa se on kuitenkin koko ajan noudattanut sotapolitiikkaa, pyrkinyt sotaseikkailuihin. Kun aikoinaan Moskovassa käytiin neuvotteluja n.s. rauhanrintaman muodostamisesta, niin se oli juuri Suomen hallitus, joka avoimesti ilmoitti,että se ei halua minkäänlaisia rauhantakeita. Tämän Suomen hallitus teki Englannin imperialistien yllyttämänä, sillä juuri niiden tarkoituksena oli tehdä Moskovan neuvottelut tyhjiksi käyttämällä edesmenneen Puolan itsemurhapolitiikkoa Beckiä ja Suomen pientä, mutta sotaista Eljas Erkkoa pikkuvalttteinaan. Samojen imperialististen piirien rohkaisemana Suomen hallituskopla houraili Ahvenanmaan linnoittamisesta neuvostovastaista sotaa varten. Ja kun Neuvostoliitto ehdotti rauhallisia, ystävällisiä neuvotteluja Neuvostoliiton ja Suomen poliittisten ja taloudellisten suhteiden parantamiseksi, niin Suomen hallituskopla kuunteli jälleen englantilaisten toimeksiantajiensa neuvoja ja lähti neuvotteluihin pannen samalla koko maan sotavoimat liikekannalle ja ryhtyen provokatoorisesti kaikkiin sotavalmisteluihin mahtavaa naapuriamme vastaan. Neuvostoliiton ehdotusten hyväksyminen olisi turvannut meille pysyvän rauhan ja koskemattomuuden, pannut sulun kaikkien imperiallstisten maiden pyrkimyksille tehdä Suomi sotakentäksi Neuvostoliittoa vastaan. Mutta Suomen hallitus, joka oli myynyt itsensä Englannin siirtomaa-riistäjien kätyriksi, valitsi sodan.

Työläiset, talonpojat ja koko Suomen kansa! Te tarvitsette rauhaa. Te tahdotte turvata Suomen itsenäisyyden ja riippumattomuuden, jonka hallitus on uhrannut Englannin imperialismille. Kukistakaa hallitus, joka on kavaltanut kaikki teille antamansa lupaukset, kavaltanut Suomen ja sen kansalliset edut. Tehkää loppu pankkiherrojen ja tukkiyhtiöiden sodasta, joka tuo kansallemme vain turmiota. Punainen Armeija takaa teille koskemattomuuden, takaa Suomen itsenäisyyden ja riippumattomuuden.

Valkoinen hirmuvalta on lopetettava

TULKOON SUOMESTA KANSANVALTAINEN TASAVALTA

Cajanderin, Erkon ja Tannerin hallitus kerskuu „kansan kannatuksella", mutta kansalle se ei anna minkäänlaista oikeutta lausua mielipidettään maan asioista. Koko maan sanomalehdistö, „Suomen Sosialidemokraatista" „Ajan Suuntaan" asti on yhdensuuntaistutettu. „Soihtu", vasemmistososialidemokraattien julkaisu ja „Suomen Pienviljelijä", maaseudun vähäväkisten äänenkannattaja on lakkautettu sen tähden, että ne vastustivat sotaseikkailua ja vaativat ystävällisiä naapuruussuhteita Neuvostoliittoon. Sodanvastustajain vangitsemiset ovat tulleet jokapäiväisiksi ilmiöiksi, vaikka lahjottu sanomalehdistö ei kerro niistä.

Suomen kansa on jo liian kauan saanut sietää pankkiherrojen ja tukkiyhtiöiden ääntä kuulevia, imperialistisia vierasmaalaisia lordeja tottelevia hallituksia. On aika suistaa Cajanderin ja kumppanien hallituskopla, tämä Suomen viimeinen kansanvastainen hallitus ja muodostaa maallemme hallitus, joka lakkauttaa valkoisen terrorin, antaa kansalle kokoontumis- ja sanavapauden ja johtaa Suomen pois sodan jaloista, solmiaa ystävälliset suhteet Neuvostoliittoon ja pelastaa maan itsenäisyyden, antaa työkansalle rauhan, leipää ja oikeutta.

„Meidän kohdaltamme on ketju jo katkennut"

Suojärven vähäväkisten kirje toimituksellemme

Suojärven ja yleensä Raja-Karjalan köyhät talonpojat ja pienviljelijät ovat lähettäneet meille useita kirjeitä, joissa kuvataan niillä seuduin rehottavaa hätää ja puutetta. Pientilalliset eivät vielä olleet selvinneet vuosien 1929—33 pulan seurauksista, kun uusi pula porvariston sotapuuhien yhteydessä on jälleen vienyt näiden köyhien seutujen väestön perikadon partaalle. Eräässä kirjeessä kuvataan erikoisesti suuriperheisten vaikeaa asemaa. Miehet on viety sotaan tai pakkotyöhön, jota nimitetään hieman siistitysti "työvelvollisuudeksi". Naiset ja lapsetkin koetetaan pakottaa "vapaaehtoiseen" lapastenkutomiseen sotatarkoituksiin ja kotityöt jäävät kokonaan rempalleen. Alkaa olla jo puutetta leivästäkin, särpimestä puhumattakaan.

Eräässä kirjeessä kerrotaan, että joku "vapaan huollon keskus" pyytää sanomalehdissään julkaisemassaan julistuksessa koko Suomen kansalta avustusta: rahaa, käytettyjä vaatteita, ruokatarpeita jne. "Onkin totta— sanotaan kirjeessä — että meille kelpaa kaikenlainen apu, mutta miksi herrat ovat sen nyt vasta huomanneet? Sosialistisen työväen ja pienviljelijäin eduskuntaryhmä yritti aikoinaan saada parannusta aikaan meidänkin oloihimme, mutta se pantiin sen vuoksi linnaan. "Työväenjärjestöjen Tiedonantaja", työväen oma lehti kirjoitti meidän puolestamme, minkä vuoksi se lakkautettiin. Samat herrat, jotka ovat tähän asti estäneet kaiken avun meille, pyytävät nyt meille almuja, koska "ketju on niin vahva kuin sen heikoin rengas", kuten heidän kirjeessään sanotaan.

Me emme halua herrojen almuja, me haluamme sen, mitä meille kuuluu: Maata tukkiyhtiöiltä ja avustusta valtiolta, jotta voimme saada taloutemme kuntoon. Valkoisen orjuuden ja väkivallan ketju on meidän kohdaltamme jo aikaa sitten katkennut. Me emme tahdo sotia riistäjiemme puolesta Neuvostoliiton työläisiä ja talonpoikia vastaan!"

SUURRIKKAAT PAKOKAUHUN TÄYTTÄMÄNÄ

Pakenevat Ruotsin puolelle vieden valuutat mukanaan

Suojeluskuntien esikuntien herroja ensimmäisten pakoonpötkijöiden joukossa

Neuvostovastainen sota, jota Suomen suurporvaristo on jo kauan puuhannut täyttääkseen englantilaisten toimeksiantajiensa vaatimukset, on alkanut käydä herrojen hermoille. Useat suomalaiset lehdet, m. m. "Karjala" kertoivat jo marraskuun alkupuolella, että kokonaiset suurrikkaiden suvut pakenivat Ruotsin puolelle, vaikka sota oli vasta suunnitelmana Englannin ja Suomen yleisesikuntien karttapaperilla. Silloin oli pakolaisluettelossa jo satakunta sivua. Kuinka monta tuhatta nimeä, siitä ei ole ilmoitettu.

Pakoonlähtijöiden etunenässä ovat olleet porvarilehtien tunnustuksen mukaan eräät ruotsalaiset kartanonomistajat, jotka kuuluvat suojeluskuntien esikuntiin. Pahimmat sodanlietsojat Helsingin yliopistosta kuuluvat olevan mukana. Samat lehdet tunnustavat, että myöskin suomalaiset suurrikkaat osallistuvat pakomatkaan. Herrat jättävät hukkuvan laivansa vieden Ruotsiin suuret määrät suomalaista valuuttaa.

Maan työläiset ja työtätekevät talonpojat näkevät siis jälleen, että Suomen isottelevat rahamiehet ovat kyllä rohkeita provosoimaan sotaa, mutta siihen heidän "sankaruutensa" sitten päättyykin. Suomen kansan pitäisi sotia heidän valuuttojensa, heidän rikkauksiensa puolesta. Mutta sitäpä Suomen työtätekevä, rauhaarakastava kansa ei tee. Herrat ovat sodan provosoineet. Antaa heidän siis itsensä sotia tai paeta. Punainen Armeija, Työläisten ja talonpoikain armeija, rauhan armeija ei koske Suomen työtätekevän kansan omaisuuteen, ei loukkaa Suomen itsenäisyyttä ja riippumattomuutta. Se on Suomen työmiehen ja kyntäjän ystävä. Suomen kansa ei siis pakene, vaan jää kotiinsa ja herrojen paettua solmiaa pysyvän rauhan Neuvostoliiton kanssa.

SOTASEIKKAILIJAIN "KANSANYHTE-NÄISYYS" ON PELKKÄÄ VALHETTA

Herra Tannerin lehti vetoaa suotta leikkauspuukkoon kansan mielipidettä vastaan

Kansan sortajain hallituskausi on ollut ja mennyt

Työmies, talonpoika ja työtätekevä sivistyneistö astuvat nyt maan asiain johtoon

On näyttämöohjaajia, jotka muuttavat jokaisen murhenäytelmän huvinäytelmäksi, jopa ilveilyksikin. Poliittisella näyttämöllä sellainen on Cajanderin, Erkon ja Tannerin hallituskopla.

Tämä hallitus on johtanut Suomen sotaan kaikkien rauhaarakastavien kansojen ystävää, Neuvostoliittoa vastaan. Ulkolaisen provokation välikappaleiksi antautuneet hallitusherrat ovat kylmästi harkiten laskeneet rauhan edut ja koko Suomen väestön elämän ja kohtalot Englannin imperialistien uhrialttarille. Chamberlain käy sotaa Euroopassa ja on kiinnostunut siitä, että kaikki puolueettomat kansat joutuisivat sodan pyörteisiin. Englannin lordit eivät sure pienten kansojen kohtaloa. Heille on pää-asia se, että kaikki tähän asti sodan kauhuilta säästyneet kansat lähtisivät uhraamaan henkensä Suur-Britannian ja Ranskan imperialistien käymässä ryöstösodassa. Suomen suurkapitalistien ja rikkaiden tilanomistajain hallitus on osoittautunut kyllin nöyräniskaiseksi totellakseen korkeimpia käskijöitään. Se on pakottanut kansamme osallistumaan suureen murhenäytelmään, veriseen sotaan, mielettömään seikkailuun.

Mutta nämä suomalaiset kansanvastaisen sodan provokaattorit yrittävät näytellä Suomen kansan etujen vaivojien osaa.

He vastasivat Neuvostoliiton ystävälliseen ehdotukseen pysyvän rauhan ja hyvien naapuruussuhteiden solmiamisesta yleisellä liikekannallepanolla ja kuumeisella sotavalmistelulla. Suomen sotilaspojat viskattiin juoksuhautoihin Karjalan kannakselle, havumajoihin harjoitusleireille, ja kansamme tytöt komennettiin sanitääripalvelukseen, palvelemaan mielettömän sodan tarkoituksia. Työläiset, talonpojat ja köyhät henkisen työn tekijät tuntevat jo nyt hallituksen valmisteleman sodan raskaat rasitukset. Suomen kodeissa asustaa puute ja hätä. Työpäivä on pidennetty 10-tuntiseksi ja työmiehen nälkävyötä kiristetty palkkojakin pienentämällä. Talonpojalta on viety pakko-otoilla hevoset ja niiden valjaatkin. Koulutyö on keskeytetty. Kaikki on uhrattu suurporvariston sodanjumalalle. Ja inhoittavinta on, että tämän sotaseikkailun järjestäjät väittävät puolustavansa Suomen kansan ja rauhan etuja. Koko kansa on muka heidän puolellaan. He vatkuttavat kauniita sanoja „kansanyhtenäisyydestä„ ja muuttavat siten lavastamansa murhenäytelmän ilveilyksi.

Mitään kansanyhtenäisyyttä suurporvariston tarkoittamassa mielessä Suomessa ei ole.

Sitä todistavat yksinpä hallituskoplan omatkin toimenpiteet, „Tasavallan suojelulaki", jonka hallitus pakotti eduskunnassa läpi, on mainio todistus siitä, että hallituspiirit hyvin tietävät tarvitsevansa terroria voidakseen edelleen hallita. Tämä lakitekele, joka jättää kansalaiset täydelleen sotaseikkailijain mielivallan varaan, on nyt jo voimassa. Sen avulla sanomalehdistö on yhdenmukaistutettu. „Soihtu", sosialidemokraattisen vasemmiston aikakauslehti ja „Suomen Pienviljeijä", maaseudun vähäväkisten lehti on takavarikoitu, koska ne uskalsivat vaatia hyviä naapuruussuhteita Neuvostoliittoon. „Tasavallan suojelulaki" määrää, että sanomalehden julkaiseminen voidaan kieltää, „jos painokirjoitus sisältää lausumia tai tietoja, jotka ovat omansa vahingoittamaan Suomen suhteita muihin valtioihin tai vaarantamaan valtakunnan yleistä turvallisuutta tai muita sen elinetuja". Tämän lainpykälän soveltaminen mainittuihin lehtiin merkitsee sitä, että Suomen hallitus pitää vahingollisena ja maan etuja vaarantavana sitä, että Suomi eläisi sovussa Neuvostoliiton kanssa eikä antautuisi Englannin imperialismin kätyriksi Neuvostoliittoa vastaan.

Mutta Suomen kansa on sitä mieltä, että ystävyyssuhteet mahtavimpaan naapuriimme ovat Suomen kansan elinetujen mukaisia.

Kaikesta kansanyhtenäisyyslavertelustaan huolimatta sotaseikkailijain hallitusta kannattavatkaan lehdet eivät voi toisinaan olla myöntämättä tätä tosiasiaa. Ne näet eivät tyydy vain julistamaan Suomen kansan olevan „yhtä" mieltä hallituksen sotapolitiikan kanssa, vaan tehden hallitukselle kömpelön karhunpalveluksen, koettavat muodostaakin tätä yksimielisyyttä nimittelemällä „kavaltajiksi" ja „hämäriksi aineksiksi" kaikkia niitä, jotka eivät ole mielettömän sotaseikkailun kannalla. Niinpä jo lokakuun puolivälissä „Varsinais-Suomi" epäsuorasti tunnusti, että yksimielisyys onkin vain kömpelö valhe. Lehti intoili:

„Sensijaan on oman maamme kohtaloista keskusteltaessa jyrkästi tehtävä loppu kaikista eripuraisuutta aikaansaavista puheista... Kaikkien on alistuttava siihen, mitä valtiovalta nykyoloissa meiltä vaati... Turha arvostelu on lopetettava."

„Tärkeintä on kuitenkin, että missä ikinä kuuluneekaan kavaltajain puheita, niin ne on kansalaisten toimesta jyrkästi lopetettava. Hämäräperäiset ainekset levittävät nyt m. m. huhua, että kaikki ne toimet joihin maan itsenäisyyden ja koskemattomuuden turvaksi on ryhdytty, muka olisivat vain joidenkin „sotakiihkoisten" touhua... Missä ikinä siis sellaista puhetta kuuluu, on siitä tehtävä heti loppu".

Monet muutkin lehdet ovat tehneet tämän tunnustuksen, että kaikesta terrorista huolimatta Suomen kansa, jota herrat ylevämielisyydessään nimittävät „hämäräperäisiksi" aineksiksi", vastustaa sotaseikkailua. Ja se onkin oikein. Se on Suomen työmiehen ja kyntäjän arvolle sopivaa! Kavaltajia eivät ole sodan vastustajat, vaan sen puuhaajat, sen provokaattorit. Cajanderin, Erkon ja Tannerin hallitus sekä sen toimeksiantajat suurkapitalistit, pääoman valtiaat. He kavaltavat Suomen elinedut, kavaltavat rauhan Englannin imperialisteille.

Tannerin äänenkannattaja „Suomen Sosialidemokraatti" tunnustaa myöskin, että „kansanyhtenäisyys" vararikkoutuneen hallituksen sodan puolesta on keksittyä lorua.

Tämä työväenliikkeen kavaltajien lehti vaatii avoimesti terroria, „oppositiokasvannoisten irroittamista", väkivaltaa sodan vastustajia kohtaan.

„Pääkirjoituksessaan 13. 11. 1939 kirjoitti lehti: „On luonnollisesti ymmärrettävissä, että suurissa joukkoliikkeissä esiintyy myös arvostelevia piirejä... Mutta jos oppositio nojaa arvostelunsa kokonaan toisiin edellytyksiin kuin niihin, mitkä oleellisesti ja muutenkin ratkaisevasti vaikuttavat jonkin maan työväenliikkeen menestymiseen, on tällainen oppositio kasvannainen joka on irroitettava.

Tunnustus on selvä. Suomen vapauttarakastava kansa, Suomen työmies maan muokkaaja ja työtätekevä sivistynyt ei siis anna tukahduttaa ääntään. Hän taistelee sodansytyttäjiä vastaan silläkin uhalla, että hallitusherrat julistavat hänet „kasvannaiseksi, joka on irroitettava". Suomen työmies ja talonpoika on rohkea ja sisukas.

(Jatkuu 6:lle siv.)

MISSÄ ON ONNELLINEN ELÄMÄ?

Suomen kansan monet sukupolvet ovat vuosisatoja taistelleet Suomen vapauden ja riippumattomuuden puolesta.

Vuonna 1917 Suomesta tuli itsenäinen maa ja kansa oli täysin vakuutettu siitä, että nyt alkoi uusi onnellinen elämä.

Mutta itsenäisen Suomen 20-vuotinen olemassaolo on todistanut, että onnellinen elämä ei tullutkaan Suomen kansalle, työläisille, talonpojille ja työtätekevälle sivistyneistölle, vaan Suomen porvaristolle, joka oli saanut erikoisoikeuden kansan riistämiseen.

Kansalle jäi täysi vapaus kärsiä puutetta ja jatkaa unelmointiaan paremmasta tulevaisuudesta.

Kuten monet muut, olen minäkin nuorena ollessani haaveillut paremmasta elämästä omassa vapaassa Suomessamme.

Suurella vaivalla onnistui minun päättää korkeakoulu entisen tsaarin-Venäjän pääkaupungissa—Pietarissa.

Kotimaahan, tänne riippumattomaan Suomeen minä palasin nuorena insinöörinä, täynnä toiveita ja luottamusta siihen, että nyt tulen olemaan tarpeen ja hyödyksi vapaan maan uuden elämän rakentamisessa.

Ja nyt, 20 vuoden kuluttua, luodessani silmäystä kuljetulle taipaleelle, täytyy minun syvästi pettyneenä tunnustaa, että toiveeni, kuten monien muidenkin toiveet, eivät ole toteutuneet.

Asuessani yli 20 vuotta Suomessa olen vain 9 vuotta joutunut tekemään työtä omalla ammattialallani. Kolme vuotta tein muita töitä ja yli 8 vuotta olen ollut suorelta osaltaan työttömänä.

Valitettavasti minun kattaisiani on „riippumattomassa" Suomessa tuhansia. Kaneldella muistelen ylioppilasvereitani ja ystäviäni nykysellä Venäjällä, sillä tiedän, että siellä heitä todellakin tarvitaan, että siellä heillä on aina työtä ja että onnellinen elämä ei siellä ole unelmaa vaan todellisuutta.

Paha vain, että olen liian myöhään käsittänyt sen, että nykyinen riippumaton Suomi ei voi luvata kansalle hyvää onnellista tulevaisuutta, vaan että meidän on vielä paljon opittava venäläisiltä tovereilta.

Kumminkin olen iloinen, että loppujen lopuksi olen tämän ymmärtänyt ja haluaisin, että sen tulisivat mitä pikemmin ymmärtämään koko sivistyneistömme, kaikki työläiset, kaikki talonpojat, koko Suomen kansa.

Insinööri M.

„Ukkokin kirjoitti kaipaavansa kotiin"...

Savolainen pienviljelijäemäntä, jonka mies ja kaksi poikaa on kutsuttu rajalle ja joka 11- ja 13-vuotiaan tyttönsä kanssa hoitaa kotitaloa, kirjoittaa tuttavalleen Viipuriin:

"Olen aivan pyörällä päästä miesten lähdön takia. Mihin me kaikki poloiset lopuksi joudummekaan! Niin kiireesti joutuivat miehet lähtemään, ettei edes tärkeimpiä kotitöitä ehditty sopia. Isävanhus on yritellyt vähän kyntöjä tehdä, mutta sekin jäi, kun hevonen vietiin. Vanha ruunakin sai lähteä sotaan. Ja seuraavana päivänä oli kunnanlehdessä oikein suurin kirjaimin painettuna, että hevosten valjaatkin olisi vielä päällisiksi lahjoitettava. Isänmaa tarvitsee näet niitäkin. Niin meni miehet, hevonen ja valjaat.

Tähän meidän pirttiin on pantu asumaan 8-henkinen perhe. Karjalan kannakselta evakuoituja ovat. Niillekin on vielä särvintä annettava. Mielellään sitä jokainen antaisi, sillä aivan köyhiä ja vielä meitäkin onnettomampia ovat nuo pakolla kodeistaan poistuodut ihmisparat. Mutta vastustellen sitä tahtoo leipänsä ja muun eineensä jakaa, kun ei ole mitään tietoa tulevasta...

Täällä meidänkin kirkonkylässä on pidetty papinrouvan puuhaamia ompeluseuroja, joissa on kudottu sukkia miehille. Minäkin niihin kerran menin, kun en muuten päässyt pyytelijöistä rauhaan. Opettaja siellä parhaillaan kertoi, että lehdissä oli kielletty sukkia laittamasta, niitä kun sotilaat eivät niinkään tarvitse (saappaissa näet käytetään pää-asiassa jalkariepuja, mutta sitäkös herrasrouvat olisivat tienneet). Muutamat suurempien talojen emännät ja tyttäret lupasivat kutoa lapasia. Minua suututti koko vätystely ja sanoinkin, että *parasta* olisi miesten tulla *kotiinsa* töitään tekemään ja rauhassa elämään. Johan tuo kenen tahansa tolkku sanoo, että vihanpito Neuvostoliittoa vastaan ei meitä voi tippaakaan hyödyttää eikä sellaisesta uhittelusta hyvää seuraa. Ukkokin kirjoitti kovasti kaipaavansa kotiin koko rintamalta.

Lähetän tämän kirjeen Sinulle naapurinemännän mukana, joka lähtee siellä sairaalassa käymään. Hänen poikansa on kuulemma keuhkokuumeessa. Se on niitä kannaksen rintaman tauteja sekin. — Nyt kun on kirjesensuurikin voimassa, niin ei tohdi postitietä edes vilpittömistä ajatuksistaan tiedottaa.

Anna.

TYÖMIES JA KYNTÄJÄ

Työmies ja kyntäjä!
Teidänhän ollut on teko,
teidänhän ollut on työ.
Teidänhän ollut on kärsimys,
polttava luomisen tuska,
hikinen päivä ja pimeä yö.

Työmies ja kyntäjä!
Nyt käsi lyökää käteen!
Riidan aikako ois?
Työmieshän yksin on voimaton,
maamieshän yksin on heikko,
yhdessä ikeenne syöskää pois!

Peltojen kyntäjä,
raivaaja rämeiden, soiden!
Sinun on oleva maa.
Leipä siis kasvata leveä,
niin teräsaurasi eteen
työläinen moottorin valjastaa.

Työmies ja kyntäjä!
Teidän on oleva teko,
teidän on oleva työ,
nuoruus kuin kevät kukkiva,
aikuisen elämän riemut,
vanhuus leppoisa kuin suviyö.

VIHOLLISENI ON VÄNRIKKIMME

(Sotilaan kirje vaimolleen)

Rakas Hilda.

Mitä kirjoittaisinkaan sinulle tästä koiran elämästä? Näinä päivinä saapui pappi. Meidät komennettiin ulos jouksuhaudoista ja ripitettiin. Pappi katsoo minua suoraan silmiin—minkä vuoksi lienen minä näyttänyt tuosta mustakaapuisesta omituiselta—ja kysyi:

— „Ketkä ovat sinun vihollisiasi"?

Minä vaikenin. Teki mieleni vastata, että minun viholliseni on vänrikkimme.

Vänrikki kerran jo löi minua.

— Hyvä on,—sanoi mustakaapuinen tuijottaen minuun.

— Sinun vihollisiasi ovat venäläiset. He haluavat riistää sinulta vapauden. Sinä olet suomalainen, sinun velvollisuutesi on tappaa vähintäin kymmenen venäläistä.

— Eikö missään tapauksessa vähempää? — Kysyin minä.

— Vaiti! — ärjäsi silloin vänrikkimme ja astui nyrkkejään puristellen eteeni.

Suoraan sanoen minä mieluummin olisin murhannut tuon iljettävän vänrikin. Kas siinä on viholliseni. Mutta venäläiset? Eivät he ole minulle mitään pahaa tehneet. Olen kuullut, että he ottivat maat rikkailta ja jakoivat ne köyhille. Eipä tuossa mitään huonoa ole.

Mutta pappimme haluaa, että minä tappaisin kymmenen venäläistä. Tehköön itse sen. Venäläisillä ovat lentokoneet, tankit, tykit, jollaisista me emme ole uneksineetkaan. Piru periköön mustakaapuisen. Ajoivat maakuoppiin. Istumme liassa, napsimme täitä ja odotamme, milloin kuula napsauttaa medät itsemme. Oi, Hilda. Kun vielä pääsisi tästä!

Sinä kärsit siellä pienokaisten kanssa ja minä täällä ikävöin.

Hilda! Tämän kirjeen lähetän tuttavani mukana. Häneltä kuoli äiti ja siksi annettiin loma. Lähetä hänen mukanaan villasukat. Ole terveenä, Hilda. Sano terveiset isällesi ja setällesi. Tulenko jouluksi kotiin, en tiedä. Tuskinpa meidän poikien onnistuu syödä tuoretta sianläskiä.

Sinun Jaakkosi

„Tukkimiesten ja koko kansan hallitus solmiaa rauhan"

(Kirje Pohjolan tukkityömaalta)

"Tukkipomojen suorittama vihankylvö Neuvostoliittoa vastaan ei ole ensinkään alkanut orastaa" — kirjoittaa meille eräs karaistunut „tukkijätkä" Pohjolan tukkityömailta. "Monen on täytynyt lähteä rajalle ja harjoitusleireihin, mutta en ole ainoankaan kaverin nähnyt lähtevän sillä mielellä, millä sotaprovokaattorit toivovat. Useat naureskelivat lähtiessään ja sanoivat: "Jos yhtiön herrat nyt saavat sodan puhkeamaan, niin siitä tulee sellainen sota, että herrat menettävät nämä komeat tukkimetsänsä aivankuin Venäjällä aikaisemmin menettivät". Toiset hyräilivät lähtiessään "Kansainvälisen" säkeitä: "Työn orjat sorron yöstä nouskaa"...

Tukkiherrat ovat lahjoittaneet miljoonia „maanpuolustus"—rahastoon ja koettavat kerätä meidänkin ropojamme, mutta sellaista tarkoitusta varten meidän pennimme ovat yhtä lujasti kukkaron pohjalla kuin tyvikaarna jäätyneessä tukissa. Sitävastoin me olemme keränneet sieviä summia avustaaksemme niitä perheitä, joiden huoltajia on viety ohranan komeroihin.

Tukkiyhtiöt ja niiden käskyläiset aina "sosialisti" Tanneria myöten ovat provosoineet tämän sodan. Meistä muuten tuntuu, että me ja meidän tukkimiesten ja koko kansan hallitus solmiaa rauhan".

Kansojen keskeisen vihan tilalle kansojen ystävyys

Taantumusporvaristo Suomessa on suorastaan hekumoinut kansojen keskeisen vihan lietsomisessa. Useat porvarilliset sanomalehdet ovat tuskin tunteneet sanaa venäläinen. Ne ja niiden rivosuiset toimittajat ovat nimittäneet venäläisiä vain haukkumanimeltä „ryssät". Kokonainen sukupolvi on kasvatettu hillittömän venäläisvihan merkeissä. Se on ollut yksi keino sodan lietsomiseksi.

Maamme työväenluokka ei ole koskaan osallistunut tähän kansojen keskeisen vihan kylvämiseen. Mutta on jo korkea aika

lopettaa tämä venäläisviha koko kansan keskuudesta.

Itsenäinen ja riippumaton Suomi on oleva tasavertainen kansakunta muiden kansakuntien keskuudessa. Sen kansalaiset ymmärtävät kunnioittaa kaikkia kansoja ja ennenkaikkea Neuvostoliiton kansoja, jotka ovat vapaaehtoisesti lahjoittaneet meille itsenäisyyden ja huolimatta Suomen sotaseikkailijain vihankylvöstä pyrkineet aina ystävällisiin suhteisiin molempien maiden välillä.

Sotaseikkailijat ovat lyöneet mynttiä sillä, että tsaarin valta aikoinaan sorti Suomea. He yrittävät saada Suomen kansan uskomaan, ettei ole mitään eroa tsaarin Venäjän ja Neuvostoliiton välillä. He salaavat joukoilta sen tosiasian, että venäläisen ja venäläisen välillä on yhtä valtava ero kuin suomalaisen ja suomalaisen välillä.

Tsaarin Venäjä sorti Suomen kansaa samoin kuin Venäjänkin kansaa.

Mutta mitä tekivät siihen aikaan Suomen suurporvariston johtomiehet?

Vanhat suomettarelaiset olivat tsaarin nöyräniskaisia palvelijoita. Suomalaisen taantumuksen epäjumala, kenraali Mannerheim oli yksi tsaarin suosikkeja. Nyt neuvostovenäläisiä vastaan herjauksia syydellyt Hilja Riipinen ja monet muut Lapuan-liikkeen terroristit puhuivat hyvin kiltisti tsaarin Venäjästä. Patavanhoilliset suomettarelaiset liittoutuivat sil-

(Jatkuu 6:lle siv.)

TALONPOJAN TURVANA ON TYÖMIES

SUURTILOJA OMISTAVAIN KARTANONHERRAIN MAAT ON JAETTAVA MAATA TARVITSEVILLE MAASEUDUN KÖYHILLE TALONPOJILLE JA MUILLE VÄHÄVÄKISILLE

Suomalainen talonpoikakin on saanut käskyn lähteä sotaan. Syyskynnöt ovat jääneet suorittamatta, maamiehen syystyöt vaimon ja vanhusten harteille. Ensi vuonna on tiedossa tavallista kapeampi leipä.

Hallitusherrat sanovat, että talonpojan koti ja kontu ovat vaarassa. He tietävät, että pienikin kontu on pieneläjälle rakas. Ja niinpä he valehtelevat, että sitä uhataan ja että sitä on muka puolustettava.

Heti valahtaa mieleen epäilys: eikö liene vain kysymys muusta kuin talonpojan konnun suojaamisesta? Eiväthän vallanpitäjät ole ennen sellaista huolenpitoa talonpojan elämästä ja toimeentulosta osoittaneet. Siitä ei välitetty pennin vertaa, kun pakkohuutokauppamiehet kävivät taloja veloista vasaroimassa pulavuosina ja ajoivat liki parikymmentätuhatta talonpoikaa konnuiltaan maantielle.

Kaksikymmentäyksi vuotta on Suomi ollut muodollisesti itsenäinen valtakunta. Kaksikymmentäyksi vuotta on hallitsevilla luokilla ollut aikaa lunastaa lupauksensa, luoda maahan vankka, hyvinvoipa talonpoikaisväestö, jolla on tarpeeksi maata, laidunta ja metsää. Mutta ovatko he sen tehneet?

Pienessä Suomessa on 827 tilanomistajaa, joilla on hallussaan milt'ei yhtä paljon maata kuin 110.000:lla pienviljelijällä, joiden maaomaisuus nousee korkeintaan kolmeen hehtaariin. Tällaisten pikkutalouksien niskassa on lisäksi kova velkarasitus, mikä pitää niitä pihdeissään, ei päästä vaurastumaan ja ajaa jokaisen kynnelle kykenevän perheenjäsenen palkkatyöhön suurtilalliselle ja tukkiyhtiölle.

Valtaosa talonpoikaisväestä kärsii maanpuutetta. Mutta Suomessa on maata. Se on vain tilanomistajain, suurtallollisten, tukkiyhtiöiden ja valtion hallussa. Niiltä on nämä maat otettava pois ja annettava vähämaisten viljelijäin viljeltäviksi.

Onko toivoa, että Cajanderin hallitus tällaiseen ehdoin tahdoin suostuisi? Ei koskaan. Sen käskijöitä ja jäseniä ovat juuri ne samat perheet, joiden hallussa ovat maat ja rikkaudet. Presidentti Kallio, Nivalan herra, jota syyttä suotta karahteerataan talonpojaksi, on yksi Suomen suurtilanomistajia ja pankkiherroja. Tuskinpa Suomen pankin johtokunnan jäsenen ja Elannon johtajan herra Tannerinkaan mallitila kuulunee niihin pienempiin. Herra von Born on yksi huomattavimpia uusmaalaisia „herraskartanon" omistajia.—Kahdenkymmenen vuoden kokemus ja terve talonpoikaisjärki jo sanovat, että tällaisilta herroilta ei ole parannusta oloihin odotettavissa.

Mistä sitten apu? Kuka tulee turvaksi talonpojalle? Lähin kohtalotoveri, työväki. Työväen ja talonpoikain yhteistoiminnan mahdottomuudesta, näiden luokkien etujen sovittamattomuudesta, on porvaristo veisannut lehdistössään kymmenet vuodet. Mutta kokemus on näyttänyt sen valheeksi. Kun työväki kärsii, kärsii talonpoikakin. Työmiehen hyvinvoinnista riippuu talonpoikaisviljelijänkin hyvinvointi. Näiden luokkien on siis tartuttava toisiaan käsistä, jos ne aikovat elämäänsä kohottaa. Työväelle ei olisi mitään hyötyä siitä, että talonpoika menettäisi kontunsa. Työväen tarkoituksena on auttaa talonpoikaa suurtilain takavarikoimisessa ja työtätekeväin pienviljelijäin käyttöön saattamisessa.

Vanha, porvariston lietsoma epäluulo nousee jälleen talonpojan mieleen: miten käy tulevaisuudessa Saako talonpoika itse viljellä maitaan vai onko hänen pakko yhtyä yhteistalouksiin, kollektiivitalouksiin, jollaisia on Neuvostoliitossakin ja joista hän on lukenut kauhujuttuja. Työväki ei talonpoikaa kohtaan mitään pakkoa harjoita enempää nyt kuin tulevaisuudessakaan. Kollektiivitaloudet eivät Neuvostoliitossakaan ole syntyneet pakon, vaan täysin vapaaehtoisen yhteenliittymisen pohjalla. Neuvostoliiton talonpoika näki niissä parhaan keinon taloutensa ja sivistystasonsa kohottamiseksi ja valitsi lopuksi sen tien. Sen toiveet ovatkin monin kerroin toteutuneet.—Suomen työtätekevä talonpoika säätää oman kohtalonsa. Se kulkee parhaaksi katsomaansa tietä eteenpäin, eikä mikään pakkovalta voi sitä uhata. Siitä on turvana työväki.

Työväen ja talonpoikain on yhteisvoimin, yhteisten etujensa, yhteisen tulevaisuutensa vuoksi ryhdyttävä taistelemaan nykyisen kelvottoman hallituksen kaatamiseksi ja uuden työtätekevän kansan hallituksen muodostamiseksi. Siinä vaaditaan ankaraa kamppailua, mutta ilman sitä ei perusteellinen paran-

(Jatkuu 6:lle siv.)

Kansojen keskeisen vihan tilalle kansojen ystävyys

(Alku 5:llä sivulla)

loin sekä Suomea, että Venäjää sortavan tsaarin kanssa.

Mutta suomalaisen ja suomalaisenkin välillä on ero! Suomalainen työmies ja talonpoika eivät koskaan vaipuneet polvilleen tsaarin santarmien jalkojen juureen. Monet rohkeat sivistyneistön edustajat taistelivat, vaikka usein väärin tunnuksin, tsaarin hirmuvaltaa vastaan. He olivat niitä, jotka edustivat Suomen kansaa.

Venäjän bolshevikkien johtaja Lenin taisteli Suomen itsemääräämisoikeuden puolesta

paljon johdonmukaisemmin paljon ponnekkaammin kuin yksikään suomalainen. Nojautuen Marxin opetukseen, että kansa, joka sortaa toisia kansoja, ei voi olla vapaa, hän kävi taistelua Suomen puolesta jo tämän vuosisadan alussa. Jo v. 1901, jolloin Suomen kansa esitti n. s. „Suuren adressin" tsaarille, tuoden siten julki vastalauseensa tsaarin suorittamia Suomen perustuslain loukkauksia vastaan, Lenin kirjoitti leimuavan artikkelin, nimellä „Suomen kansan vastaus", käyttäen tsaarista paljon rohkeampaa kieltä kuin itse suomalaiset. Lenin nimitti tsaaria valapatoksi ja kirjoitti ankaran tuomion vuoden 1899 helmikuun manifestista, jolla lakien säätäminen tehtiin mahdolliseksi ilman eduskunnan suostumusta. Tätä rohkeata ja viisasta kansojen itsemääräämisoikeuden puolustamisen politiikkaa Lenin noudatti siihen asti, kunnes hän oman vapautetun kansansa tunnustettuna johtajana voi tarjota Suomelle itsenäisyyden, jota enempää tsaarin kuin Kerenskinkään „kansanvaltainen" hallitus eivät olleet sille antaneet. Leninin rinnalla myöskin

Stalin, Neuvostoliiton nykyinen johtaja, taisteli Suomen riippumattomuuden puolesta.

Kun n. s. Väliaikainen hallitus oli kieltäytynyt myöntämästä Suomelle itsenäisyyttä, niin Stalin lausui puolueensa yleisvenäläisessä konferenssissa v. 1917 m. m. seuraavat mainiot sanat:

"Suomen kansan edustajat, sosialidemokratian edustajat, vaativat väliaikaiselta hallitukselta kansalle palautettaviksi ne oikeudet, joita se käytti ennen Venäjään yhdistämistä. Väliaikainen hallitus kieltäytyy siitä eikä tunnusta Suomea suvereeniksi. Kenen puolelle on meidän asetuttava? Ilmeisestikin Suomen kansan puolelle, koska ei ole ajateltavissa sen tunnustamista, että jotakin kansaa väkivalloin pidettäisiin yhtenäisen valtion puitteissa."

Tätä kansojen itsemääräämisoikeuden periaatetta ovat bolshevikit johdonmukaisesti noudattaneet. Sen vuoksi he myöskin valtaan tultuaan julistivat Suomen itsenäiseksi, riippumattomaksi valtioksi, tekivät sen, mitä mikään muu Venäjän hallitus ei ollut tehnyt eikä tahtoisi tehdä.

Tätä kansojen itsemääräämisoikeuden politiikkaa on Neuvostohallitus noudattanut muihinkin kansoihin nähden.

Kaikki eri kansallisuudet, jotka vapaaehtoisesti kuuluvat Neuvostoliittoon, nauttivat tasa-arvoisia oikeuksia, nauttivat yhteisen voimansa takaamasta rauhasta ja hyvinvoinnista. Neuvostoliiton yhä lisääntyvä voima takaa rauhalliset olot myöskin sitä ympäröiville pienille kansoille. Keskinäisavun sopimukset Neuvostoliiton ja Itämerenmaiden, Eestin, Latvian ja Liettuan välillä, ovat siitä tuoreimpana todistuksena Neuvostoliitto vapautti nopealla iskulla Puolan vararikkoisen hallituksen sotaan johtamat Läntisen Ukrainan ja Valko-Venäjän kansat kapitalistien ja paanien ikeestä. Siten on jo toteutunut suuren kirjailijamme, valkoisten voittajien v. 1918 teloittaman Irmari Rantamalan ennustus vapaasta Venäjän kansasta:

"Silloin alkaa Venäjän tasangoilla vapauden ja veljeyden juhla, Venäjän suuri perhejuhla, jota sen vapaat perheen jäsenet viettävät. Vapaus kuohuu silloin yli maan kuin valkea viinin vaahto. Suomen ja Balkanin miehet toimittavat silloin tehtäviään rauhassa. He vartioivat Venäjän rajoja, ettei kenkään pääse siellä viritettyä vapauden paulaa poikki leikkaamaan. Venäjän vapauden ja rikkauden hohto loimottaa halki maailman kuin punertava päivänsavu. Se kutsuu yhä uusia jäseniä sen perhejuhlaan... Sen Venäjän mahtia ei voi mikään nujertaa. Venäjän rikas lakeus on silloin maailman suurena keskipisteenä, sen vapaus ja rikkaus vetää yhä uusia jäseniä Venäjän perheeseen. Se perhe sanoo tehokkaimmat sanat maailman asioissa... Sen sukkula sysää parhaat kuteet historian loimien aukeamaan."

(Irmari Rantamala: Harhama. Luku: Kun seppä viritti viulut pajassa)

Kaikki muu paitsi Suomea ja Balkania koskeva kohta suuren runoilijan ennustuksessa on nyt jo toteutunut!

Vapauden runolaulaja ei osannut aavistaa, että Suomen taantumusporvaristo pystyisi pitkiksi ajoiksi estämään Suomen kansan vapautumisen ja 20-vuotisen itsenäisyyskauden jälkeen veisi maan Englannin imperialistien käskystä sotaan kansojen mahtavaa veljesliittoa, Neuvostoliittoa vastaan. Mutta me jälkipolvet, jotka olemme nähneet Suomen suurimman vapausrunoilijan kaatuvan taantumusporvariston armonpistosta, ymmärrämme, että Suomen vararikkoisen hallituksen nykyinen sotapolitiikka on johdonmukainen seuraus suurporvaristomme aikaisemmista edesottamisista. Tihutöiden tekijät eivät voi vapautua kaameasta menneisyydestään, vaan sortuvat, suistuvat perikatoonsa sen takaa-ajamina...

Mutta Suomen kansan valtava enemmistö ymmärtää, että on olemassa suunnattoman suuri ero vanhan Venäjän, tsaarin sortovaltiuden ja nykyisen Sosialistisen Neuvostoliiton välillä.

Tsaarin Venäjä oli Suomen kansan vihollinen. Sosialistinen Neuvostoliito on Suomen kansan läheisin ystävä.

Neuvostoliitto on se Venäjän ja sen kanssa liitossa asuvien kansojen perhe, joille meidän suuri Rantamalamme lauloi ylistystä. Tämä Neuvostoliitto ei koske pienen Suomen kansan itsenäisyyteen, vaan suojelee sitä. Ystävyyssuhteissa Neuvostoliiton kanssa Suomen kansa voi elää isojen imperialistien häiritsemättä omaa onnellista elämäänsä. Suurporvariston lietsoma kansojen keskeinen viha muuttuu kansojen ystävyydeksi. "Vapaus kuohuu silloin yli maan kuin vaikea viinin vaahto. Suomen miehet toimittavat tehtäviänsä rauhassa."

Työväki ei anna pennejään herrojen sotapuuhiin

Sitävastoin pikkurikolliset rientävät ropoineen suurrikollisten avuksi

Tampereella ilmestyvä „Aamulehti" kertoo 17.11., että Tampereen Säästöpankin kautta sotalainaa merkinneistä on yhtiöitä, yhdistyksiä ja rahastoja yli puolet kun taas teollisuustyöläisiä, jotka tässä tehdaskaupungissa muodostavat väestön valtaosan, on joukossa vain 63 eli 2,5 pros. merkitsijöistä. Tuskinpa löytyy havainnollisempaa esimerkkiä työväen kannasta nykyiseen sotahumalaan! Työväki ei tahdo ottaa herrain järjestämää riskiä ja rasitusta kantaakseen, ei vaikkapa Tampereen sosialidemokraattiset pamput piispa Lehtosen ja maaherra Mattssonin osanotoilla pitävät työväentalolla hartaushetkiään hallituksen puolesta häpäisten siten työväentaloa.

Sotalahjoittajien listoilla, joilla maan suurliikemiehet itseään mainostavat, tapaa toisinaan sellaisiakin merkintöjä kuin sen ja sen työväki ja henkilökunta. Summat ovat kuitenkin yleensä pieniä, joista heti näkyy, että niihin sisältyy vain muutamia arimpien työläisten markkoja. Pääasiassa ne ovat laitosten henkilökunnan, korkeampipalkkaisten virkailijain antia. Hillittömästä painostuksesta ja uhkailuista huolimatta ovat työläiset ja köyhät maamiehet päättävästi kieltäytyneet tukemasta sotarunnausta. Tämä ei ole meidän asiamme, sanovat he, me emme ole sotaa tahtoneet emmekä sitä tahdo. Vastatkoot asioista ne, jotka ovat sodan tehneetkin.

Mutta hallituksella on entistä ihmeellisempi onni löytää uusia avustajia! Puhumattakaan siitä, että eräät kirkkovaltuustot, m.m. Sallan seurakunta, ovat alkaneet avata rahapussinsa nauhoja ja lahjoittaa markkojaan „puolustustarkoituksiin" (ei siis mobilisoinnin ja sodan johdosta kärsimään joutuneiden naisten ja lasten auttamiseksi, vaan tykkeihin ja pommeihin), on aivan uusi voima marssinut näyttämölle. Konnunsuon ja eräiden muiden rikosvangit ovat alkaneet tehdä lahjoituksia rakkaalle „isänmaalle" joksi he nimittävät ilmeisestikin hallitusherrojen sotapuuhia, sillä eihän toki Suomi liene rikollisten isänmaa.—Jopa löytyi rikolliselle hallitukselle oikea liittolainen! Taitaa pientekijöitäkin pelottaa, että työtätekevä kansa panee toimeen sellaisen järjestyksen, jossa heidän elinkeinonsa, varkaus ja ryöstö, käy mahdottomaksi. Ja niinpä he ovat kiireesti lähteneet julistamaan isänmaallista mieltään ja pönkittämään vähilläkin voimillaan ihannevaltaansa.

Työtätekevä kansa ei varmaan kauan katsele tätä yhteisrosvousta, vaan panee paatuneet suurrosvot paatuneiden pikkurosvojen seuraan ja lyö salvan lujasti oven eteen.

TALONPOJAN TURVA ON TYÖMIES

(Alku 5:llä siv.)

nus oloissa ole mahdollinen. Kun Suomen tasavalta v. 1918 yhtenä ensi työnään poisti keskiaikaisen maanomistusjärjestelmän pahimman jäännöksen ja teki torppareista itsenäisiä viljelijöitä, ei se suinkaan tapahtunut valtaluokan hyvästä tahdosta ja talonpoikaisrakkaudesta, vaan oli se tulosta työväen ja torpparien joukkotaistelusta v. 1918. Porvariston valtio ei olisi kestänyt pystyssä, ellei se olisi suorittanut tätä uudistusta, kipeimmin kaivattua korjausta. Nyt on kysymys vieläkin suuremmasta uudistuksesta, josta koko vähäväkinen talonpoikaiskansa on pääsevä osalliseksi.

Yksin on maamies heikko, työväkeen yhtyneenä voimakas. Suomi tarvitsee uuden hallituksen, uudet lait ja asetukset, jotka turvaavat maan koko työtätekevälle väestölle kunnollisen toimeentulon ja vapauden.

Sen puolesta yhdessä eteenpäin!

Sotaseikkailijain „kansanyhtenäisyys" on pelkkää valhetta

(Alku 4:llä sivulla)

Työläistä, talonpoikaa ja työtätekevää sivistynyttä ei voida irroittaa tämän maan kamaralta.

Poliittiset huligaanit, jotka ovat aina valmiit tarttumaan leikkauspuukkoon, kun kansa kohottaa äänensä, ovat tehneet vararikon. Leikkauspuukko on auttanut suurporvaristoamme 20 vuotta. Kokonaisia eduskuntaryhmiä on „leikattu" ja „irroitettu." Kymmenettuhannet maan työläiset, köyhät talonpojat ja pienviljelijät ovat saaneet virua vankiloissa. Ohrana on elänyt valtiona valtiossa. Kommunistisella puolueella, työväenluokan etujoukolla ja koko vasemmistolaisella työväenliikkeellä ei ole ollut oikeutta toimia julkisena. Työmiehet Holm, Mättö, Happonen ja lukemattomat muut vapaustaistelijat kaatuivat puukkojunkkarien uhreina. Sadat kansanmiehet ovat tälläkin hetkellä kaltereiden takana. „Taivaallisten tarinain" sepustajat saavat tehdä mitä rikoksia tahansa. Herrat ovat lähteneet sotaan.

Mutta Suomen kansa tarttuu yhtenä miehenä lahtarien käteen ja komentaa: seis!

„Leikkauksia" ja „kasvannaisten irroittamisia" ei tarvita enää. Emme tahdo sotaa! Emme kaipaa terroria! Tarvitsemme rauhaa ja leipää. Tarvitsemme kansan valtaa. Tarvitsemme hallituksen, joka noudattaa työmiehen ja työtätekevän talonpojan tahtoa. Lahtarihallitusten aika on ollut ja mennyt. Nyt tulee kansan oman hallituksen aika. Maan teollisuuden nostaja, känsäkourainen proletaari ja pellon perkaaja, sarkatakkinen rahvaanmies ottavat valtion ohjakset omiin käsiinsä. Tällä pohjalla syntyy todellinen kansanrintama' kaupungin ja maaseudun ystävyysliitto suurpääomaa, pankkiherroja, tukkiyhtiöitä ja suurtilanomistajia vastaan.

Hallitusherrojen sotapuuhat tuovat työtätekeville vain kurjuutta

Niin visusti kuin Suomen valkoiset lehdet, "Suomen Sosialidemokraatista" taantumuksen mustimpaan äänitorveen „Ajan Suuntaan" saakka ovatkin karttaneet kansan keskuudessa vallitsevaa suurta hätää mainitsemasta, niin yhdestä puolesta, reservipalvelukseen kutsuttujen työtätekevien perheiden, vanhempien, vaimojen ja lasten onnettomasta asemasta eivät nekään ole voineet, eivät ole uskaltaneet tyystin vaieta. Liikekannallehan on pantu Suomen koko mahdollinen sotavoima, ja jo yksistään kannakselle on keskitetty ainakin seitsemän divisioonaa. Näiden miesten, joista valtavasti suurin osa on vähävaraisia pieneläjiä, työmiehiä, pienviljelijöitä, kauppa- ja liikeapulaisia ym., on täytynyt jättää perheensä mitä suurimpaan hätään. Näissä perheissähän ei mitään säästöjä ole voitu tehdä, vaan on eletty kädestä suuhun. Perheenhuoltajan jouduttua pois on niillä ilmihätä.

Valtio on luvannut hädässäolevia auttaa, mutta sitä varten on luotu niin mutkikas hallintokoneisto, että köyhän perhe ehtii nääntyä nälkään, ennenkuin se edes on saanut kokoon ne paperit ja todistukset, joita vaaditaan anomusta lähetettäessä. Lehdissä vedotaan työnantajain apuun. Mutta nuo suuret firmat, jotka yrittävät tehdä reklaamia, toisin sanoen rahaa „isänmaallisuudellaan" lahjoittamalla erinäisiä kymmeniätuhansia Suomen markkoja sotapuuhiin ja päästen siten kunniapaikoille lehtiin, eivät ole suinkaan yhtä auliita „isänmaata puolustamaan" kutsuttujen perheiden avustamisessa, mobilisoitujen työmiesten palkan maksamisessa näiden perheille.

„Palkkatyöläinen", Suomen Ammatillisen Keskusjärjestön lehti, joka suurella innolla on tukahduttanut työläisten kaiken vastarinnan lukemattomia työsuhteiden huononnuksia vastaan, on pakotettu 10. 11. 1939 katkerana toteamaan:

„Maallisilta varoiltaan erittäin äveriäs ja luvalla sanoen kunnioitettavia voittoja tuottava paperi- ja massateollisuus on osittain tekojen kansalla. (!) Erään sen alan työnantajat maksavat koko palkan, ehkä kaikki ei niinkään ja mieluumminkin ennakkomaksuna, joka on aikomus vetää takaisin valtion suorittamasta avustuksesta. Kunnioitettavia omaisuuksia omistavan metalliteollisuuden alalla olemme huomanneet vain muutaman liikkeen päättäneen maksaa kyseelliset palkat. Muut teollisuusalat kuten kutoma-, lasi-, kumi- ja monet muut vaikenevat. Rakennuttajat ovat suorastaan kielteisellä linjalla. Suuremmat maamiehet, joilla on palkkavākeä, ovat myös vielä kysymysmerkkejä — pienemmät talollisethan ovatkin itse työmiehiä. Pappisväki on pitänyt kyllä liikuttavia vakavan ajan rukoushetkiä, mutta seurakuntain hyvänlaiset kassat näyttävät olevan tässä avustusasiassa tabuja".

Niin tämä lehti, jota voidaan tähänastisten tekojensa perusteella kaikkein vähiten syyttää liiottelusta. Voiko muu esimerkki enää paremmin osoittaa, että herrojen isänmaa on vain heidän rahamassinsa, voittojensa säilyttäminen, riistonsa turvaaminen. Niitä puolustamaan on kansanjoukkoja marssitettu rajalle.

Kansan tyytymättömyys hallitusta kohtaan kasvaa

(TAMPEREEN TYÖLÄISEN KIRJE)

Lokakuun 22 päivänä minä lähdin perheineni kaupungista matkalle pohjoiseen Kittilän paikkakunnalle. Asemalle kokoontui paljon matkustajia.

Suojeluskunnan edustajat ja poliisiviranomaiset puhuivat, että elämä kaupungissa on vaarallista, että bolshevikit alkavat heitellä pommeja ja kaasuja ja että parempi on vapaaehtoisesti poistua kaupungista.

Meidät sijoitettiin erikoiseen junaan. Vaunut täytettiin ihmisillä niin kuin sillit tynnyriin. Suojeluskuntalaiset puhelivat, että kaikki matkustajat ovat „vapaaehtoisesti" vaaraa pakenevia kansalaisia, mutta kukaan ei tuota vaaraa nähnyt ja emmekä tietysti uskoneetkaan, että Punainen Armeija tulee pommittamaan turvatonta kansaa.

Kumminkin meidän oli matkustettava „vapaaehtoisesti".

Tultuamme Kittilään, me jouduimme hätätilaan. Rahat loppuivat, mutta työtä emme saaneet.

Tampereelta saadut kirjeet kertoivat siitä, että minkäänlaisia pommituksia ei ollut eikä niitä ole odotettavissakaan, sillä Neuvostoliitto ei uhkaa Suomen kansaa.

Monet „vapaaehtoiset" mat-

(Jatkuu 8:lle siv.)

Kärsivällisyydellemme on tullut loppu

(Alku 1 siv.)

on maasta kokonaan lakkautettu. Päälle päätteeksi Suomen johtavat luokat provosoivat tämän mielettömän sodan Neuvostoliittoa vastaan. Nyt on luovutettava kaikki sodan käyntiä varten, mitä suinkin voidaan irti kiskaista. Verotaakka lisääntymistään lisääntyy, elintarpeitten hinnat kohoavat. Kaiken tämän lisäksi meitä pakotetaan kaivamaan juoksuhautoja, rakentamaan valleja ym. Kurjaa on todellakin talonpojan elämä.

Kärsivällisyydellemme on tullut loppu.

Suomen pikkutalonpojat! Käännyn puoleenne tällä pienellä kirjelmällä ja kehoitan teitä vastustamaan Suomen hallituksen sotatoimenpiteitä, sillä se ei tuo teille muuta kuin kurjuutta ja kärsimyksiä. Nyt meidän on pidettävä huoli siitä, että me lopultakin saamme sen, mistä koko elämämme ajan olemme haaveilleet—maapalstan, jolla tulisimme toimeen. Sen voi meille antaa vain todellinen työtätekevien hallitus. Siis avustakaa Punaista Armeijaa sen taistellessa Suomen provokatoorista hallitusta vastaan.

M. P.

SUOMALAINEN SIVISTYNEISTÖ, KULJE KANSSAMME!

(Alku 1 siv.)

myöhemminkään irti tuosta järjestöstä, vaikka aatteellinen vakaumus sitä vaatikin.

Mutta me tiedämme, että **sivistyneistön omasta joukosta on noussut rohkeita miehiä ja naisia puolustamaan tieteen ja sivistyksen vapautta.** Muistamme kiitollisuudella professori Väinö Lassilaa joka tosi tiedemiehen antaumuksella toi tietonsa valoa, kansanjoukoille ja yhtyi näiden vapausliikkeeseen. Nuoressa opiskelijapolvessa on jo huomattava joukko sellaisia, jotka ovat yhdistäneet kohtalonsa työväen kohtaloihin. Suomenmaassa on satoja ja tuhansia uhrautuvia opettajia, lääkäreitä, sairaanhoitajia, terveyssisaria, agronoomeja, joiden ylin ja vilpitön halu on palvella maata ja kansaa, kohottaa kansan kovaosaisten elin- ja sivistystasoa, auttaa sitä eteenpäin. He ovat vuosikausia tehneet uuvuttavaa työtään, usein palkatta ja unohdettuina. Heidän puoleensa me käännymme: Suomen työtätekevä kansa tarvitsee teitä. Tulkaa sen luo, tarttukaa sen ojennettuun käteen, raivatkaa sen kanssa yhdessä kehityksen polkua leveämmäksi. Kaikille riittää työtä. Jokainen, jolla on ollut onni hankkia itselleen tietoa ja sivistystä, mutta jonka tietoja ja taitoja ei taantumuskomento ole tahtonut tai voinut käyttää, tietäköön nyt olevansa kiihkeästi etsitty ja tarpeellinen. Työsarka laajenee kymmenkertaiseksi, kun maahamme muodostetaan koko kansan yhteisvoimalla hallitus, jonka ylin tehtävä on valvoa kansan parasta. Siihen työhön kutsutaan teitä mukaan. Älkää jääkö syrjään!

HERRA TANNERIN PITKÄAIKAISEN PETOSPOLITIIKAN MATKANPÄÄ

Yhdessä suurkapitalistien ja taantumusporvariston kanssa on myöskin Suomen sosialidemokratian oikeistolainen johto, miljoonamies Väinö Tanner ja kumppanit, tehnyt poliittisen vararikon.

Herra Tannerin ja hänen aseveljiensä elämässä tämä ei ole ensimmäinen kerta, jolloin he aikovat valjastaa maan työväenluokan vetämään patavanhoillisen, neuvostovastaisen porvariston vankkureita. Herra Tannerin historia on petoksista rikas, yhtä rikas kuin hänen sukunsa maallisesta mammonasta.

Vuonna 1918, kun maan työväenluokka ja sen liittolainen, köyhä talonpoikaisto, taisteli elämästä ja kuolemasta valkoista kenraalikoplaa ja sen toimeksiantajaa, Saksan keisaria vastaan, herra Tanner jätti työväen rivit. Hänestä tuli luopio.

Kansalaissodan päätyttyä valkoinen taantumusporvaristo tarvitsi kuitenkin oman miehensä sosialidemokratian johtoon. Väinö Tanner talutettiin silloin esille piilopirtistään. Hän julisti työläisille uutta oppia: „ei olisi pitänyt tarttua aseisiin". Valkoinen kenraalikopla taputti käsiään. Siinäpä oikea mies.

Kun vasemmistolainen työväenliike nousi jälleen, alotti valkoinen voittajasakki hillittömän ajojahdin sitä vastaan. Ohrana ja tuomioistuimet lakkauttivat Sosialistisen työväenpuolueen, heittivät sen johtajat Suomen herrain neuvostovastaiset sotapuuhat tuomitsevan rauhanjulistuksen vuoksi linnaan, vangitsivat eduskuntaryhmiä, täyttivät maan vankilat vapaustaistelijoilla, estivät työväenlehtien ilmestymisen. Väinö Tanner johti sillä aikaa osuuskauppaliikettä ja sosialidemokraattista puoluetta, tukahutti niissä kaiken arvostelun, vainosi osuusliikkeiden työväenmielisiä työntekijöitä, pääsi pääministeriksi v. 1927, jolloin noudatti taantumuspolitiikkaa ottaen m.m. vastaan työläisten vihaaman suojeluskuntaparaadin. Korvikkeeksi hän sinkosi työläisille jokaisen järjestämänsä „valtiopetos"—jutun jälkeen rauhoittavan lohdutuksen sanan: Sitä pitikin kommunisteille...!

Lapualaisterrorin vuosina, jolloin vasemmistolaiselta työväeltä riistettiin verisen väkivallan avulla kaikki kansalaisoikeudet, herra Väinö Tanner oli oikeassa elementissään. Hän tekasi opinkappaleen, että kommunistit olivat syyllisiä lapuanliikkeen raivotöihin ja ryhtyi harjoittamaan ruumiinrosvon siivoa ammattia. Yhtä ahneesti kuin hän on kasannut itselleen miljoonia markkoja, hän tällöin kokosi vainotun työväenliikkeen omaisuutta sosialidemokratian oikeistolaisen johdon haltuun. Ne olivat tämän pahamaineisen johdon taloudellisen rikastumisen ja hekuman päiviä. Kun hetken voittaja oli päässyt taistelukentän herraksi, tulivat saalista etsivät shakaalit kylläisiksi.

Synkkinä Kivimäen vuosina, jolloin punainen lippu oli kielletty oikein tynkäeduskunnan päätöksellä ja totuudesta puhuttiin vain kuiskaillen, Väinö Tanner lauloi ylistysvirttä suomalaisen „demokratian" ihmeellisille saavutuksille ja alotti ankaran taistelun oman puolueensa vasemmistoa vastaan, koska tämä uskalsi todeta, että Kivimäen „kansanvalta" oli liian kivistä ja karua, ollakseen todellista. Samanaikaisesti herra Tanner yhdessä suurporvariston kanssa sälytti kaikki talouspulan raskaat seuraukset työkansan harteille julistaen kyynillisesti, että kaikkien kansankerrosten oli nurkumatta ja vastustelematta alistuttava rasistusten kantamiseen.

Kivimäen hallituksen jouduttua liian huonoon huutoon kansan silmissä musta taantumus tarvitsi jälleen uutta hallitusta. Herra Cajander astui näyttämölle raha-asiainministerinään kaikille ennestään tuttu Väinö Tanner. Ovelasti myhäillen herrat esittivät valtavan uudistusohjelman: "kansanvallan" vahvistaminen, armeijan puhdistaminen epäkansanvaltaisista aineksista, ohranan siivoaminen, hyvien suhteiden solmiaminen Neuvostoliittoon jne. Näiden kauniiden fraasien ilmapiirissä herra Tanner ui kuin kala vedessä.

Mutta lupauksista huolimatta herrat eivät vapauttaneet maata terrorin kahleista. Armeija jäi puhdistamatta taantumuksen miehistä, vieläpä niitä ylennettiinkin virassa. Ohranan muistiot nimitettiin "taivaallisiksi tarinoiksi", ja vapauden miehiä raahattiin vankiloihin kuten ennenkin. Armeijan ja ohranan puhdistamisen sijasta ministeri Tanner alkoi puhdistaa omaa puoluettaan opposi-

(Jatkuu 8:lle siv.)

Venäläinen työläinen on meidän ystävämme

(Alku 2:lla siv.)

renhimoisen. Svinhufvudin johtamana, myivät ulkomaitten kapitalisteille Leninin kädestä saadun Suomen riippumattomuuden ja sitten hukuttivat vereen työväen vallankumouksen.

Venäjän työväenluokka alituisesti avusti Suomen työtätekeviä heidän taistelussaan paremman elämän puolesta. Kahdenkymmenen kahden vuoden aikana, jotka ovat kuluneet suuren Lokakuun vallankumouksen jälkeen, Neuvostoliiton työläiset ovat saavuttaneet ennen kuulumattomia voittoja, he ovat saattaneet maansa sellaiseen kukoistukseen, sellaiseen kulttuuriseen ja onnelliseen elämään, josta me voimme ainoastaan haaveilla. Venäjän työläinen on oman onnensa isäntä, häntä eivät riistä verenimijät. Hän elää rauhassa koko maailman kanssa. Nyt on hän ojentanut meille auttavan kätensä, tarkoituksella turvata itsensä sekä myöskin Suomen läntisten imperialistien hyökkäyksiltä. Mutta Kallion — Cajanderin petturihallitus, seuraten „mainehikkaiden" edeltäjäinsä esimerkkiä, päätti uudelleen vuodattaa Suomen kansan verta englantilaisten kapitalistien hyväksi, joiden tarkoituksena oli Suomen työläisten jä talonpoikien käsillä antaa isku Neuvostoliittoa vastaan.

Mutta niin ei tule tapahtumaan. Neuvostotyöläinen on meille ystävä eikä vihollinen. Me emme rupea murhaamaan niitä, jotka tarjoavat meille rauhaa, riippumattomuutta ja vapautta. **N. K.**

ETTEI TOTUUS UNOHTUISI

Neuvostohallituksen yhtenä tärkeimpänä vaatimuksena Suomen kanssa käytävissä neuvotteluissa oli Suomen rajan siirtäminen Karjalan kannaksella pohjoisemmaksi, jotta Neuvostoliitto voisi suojella Leningradin, toiseksi suurimman kaupunkinsa, jonka väkiluku on yhtä suuri kuin koko Suomen, olevan turvassa, ainakin poissa tulenkantaman ulottuvilta Suomen taholta. Suomen hallitusherrat ovat Neuvostoliiton perustellun vaatimuksen hylänneet ilman muuta ja selittäneet, että Suomen taholta ei Neuvostoliittoa muka mikään vaara uhkaa, Suomihan on näet aina tahtonut vain elää rauhassa Neuvostoliiton kanssa. Ettei totuus unohtuisi, julkaisemme alla pari Suomen suurporvariston "rauhantahtoa" kuvaavaa kohtaa siitä kirjeestä, jonka silloin juuri virasta eronnut valtion hoitaja nykyinen sotamarsalkka ja puolustusneuvoston puheenjohtaja, kenraali Mannerheim, lähetti Parisista Suomen hallitukselle marraskuussa 1919, saatuaan varmuuden siitä, että Englanti oli antava tehokasta tukea valkokenraali Judenitshin hyökkäykselle Pietaria vastaan. Näin kirjoitti Mannerheim Helsingin sanomalehtien selonteon mukaan marraskuun 2 p:nä 1919:

"Asiantuntevalla taholla (s. o. Pariisissa ja Lontoossa) ei kukaan epäile, että neuvostovallan häviö on nyt vain ajankysymys. Europan mielipide on, että Pietarin kohtalo on Suomen kädessä ja kysymystä Pietarin valloittamisesta ei pidetä suomalais-venäläisenä, vaan maailmankysymyksenä. Jos Pietari valloitetaan ilman meidän apuamme, tulee maamme seisomaan arvaamattomien vaikeuksien edessä maamme suhdetta sen itäiseen naapuriin vastaisuudessa järjestettäessä... Jos Pietarin edustalla nyt taistelevat valkoiset joukot lyödään, niin kaikki tekevät meidät siitä vastuunalaisiksi... Maailman katseet ovat suunnatut meihin. Kysytään tuleeko kansamme torjumaan sen pyynnön, joka on sille tehty".

Näin puhui Mannerheim, suurvaltain imperialistien renki. Suomen hallitus ei silloin tosin uskaltanut lähteä avoimelle sotapolulle Neuvostoliittoa vastaan, mutta sitä auliimmin se avusti puolisalaisten retkikuntien lähettämistä Neuvosto-Karjalaan ja Inkerinmaalle ollakseen mukana ajan tullen imperialistivaltojen suurta „maailmantehtävää" toteuttamassa, Pietaria „valloittamassa".

Suomen kansa antoi silloin, vuosina 1919, 1921, 1922 voimallisen vastaiskun Suomen porvariston neuvostovastaisille retkikunnille ja pakotti sen joukkotoiminnallaan niistä luopumaan. Olkoon yhtä tehokas se isku, jonka Suomen yhteinen kansa antaa nyt porvaristonsa neuvostovastaisille sotapuuhille. Tehköön se lopun näistä sotapuuhista ja niiden järjestäjistä.

Kansan tyytymättömyys...

(Alku 7:llä siv.)

kustavat takaisiin kaupunkiin, huolimatta poliisiviranomaisten vastustamisesta. Matkustajien joukossa olin minäkin perheineni. Nyt olen taas Tampereella, mutta elämäni kävi vieläkin kurjemmaksi.

Kuinka kauan hallitus tuleekaan harjoittamaan tätä turmiollista politiikkaansa ja kiduttamaan kansaa? Tämä ei ole kansan hallitus, vaan rosvokopla, joka olisi teljettävä vankilaan.

Me tulemme suurella ilolla ottamaan vastaan vapauttajamme—Punaisen Armeijan mahtavat rykmentit.

A. K.

"Saamme hevosemme ja niiden valjaatkin takaisin"

(Kirje pohjois-Karjalasta)

Noin 6—7 vuotta sitten kymmenillä tuhansilla Suomen talonpojilla oli todellakin hätä kädessä. Yhdessä työläisten kanssa he joutuivat yksinään kärsimään talouspulan rasitukset. Pakkohuutokauppaajien vasarat paukkuivat. Verokarhut vierailivat luonnamme vakituisesti.

Mutta ministerit ja muut korkean valtiovallan edustajat eivät silloin olleet lainkaan huomaavinaan, että talonpoikain ja pienviljelijäin kotikonnut olivat uhattuina. Päinvastoin, kun talonpojat perustivat oman pulaliikkeensä auttaakseen itseään, niin herrat väittivät, että valtio oli uhattu ja ryhtyivät talonpoikia vastaan poliisitoimenpiteisiin.

Mutta nyt, kun meille tarjotaan ystävällisiä naapuruussuhteita Neuvostoliiton kanssa, mitkä varmasti edistäisivät talonpojankin talouden kohottamista, niin nyt herrat julistavat meille, että talonpojan koti ja kontu ovat vaarassa. Miehet ja hevoset viedään sotaan ja vielä pakotetaan talonpoika muka "vapaaehtoisen" keräyksen nimessä lahjoittamaan sotaan viedyn hevosensa valjaatkin valtiolle. Noista "vapaaehtoisista" keräyksistä näymme olevan pääsemättömissä. Sotaisat intoilijat saapuvat toinen toisensa jälkeen, saarnaavat "itäistä vaaraa" vastaan ja vaativat osansa köyhän talonpojan taloudesta, ja jos emme anna, niin sanovat, että tukkiyhtiö Ahlström on antanut kokonaisen miljoonan. Kuka ei anna, se on kommunisti ja joutuu linnaan...

Niin, miljoonamiehet ovat antaneet miljoonia. Tukkiyhtiöillä on hallussaan metsät ja maat, jotka oikeastaan kuuluisivat talonpojille ja pienviljelijöille. Tukkiyhtiöillä on siis mistä antaa ja ne antavat, sillä tämähän onkin niiden sotaa, suurten tukkiyhtiöiden ja pankkiherrojen sotaa.

Me köyhät talonpojat ja pikkutilalliset olemme rauhan kannalla. Mutta jos tämä herrojen sota Neuvostoliittoa vastaan aiheuttaa sen, että työtätekevä kansa pääsee asioista määräämään, niin silloin mekin saamme maata ja puita kotitarpeiksi. Saamme pakkoluovutetut hevosemme ja niiden valjaatkin takaisin.

Se olisi suuri onni Suomen köyhälle maamiehelle.

Pellon poika Pohjois-Karjalasta.

Herra Tannerin pitkäaikaisen...

(Alku 7:llä siv.)

tioaineksista. Ne sosialidemokraatit, jotka vastustivat miljoonamiespolitiikkaa, erotettiin puolueesta kommunisteina. Sen sijaan, että olisi pyrkinyt hyviin suhteisiin Neuvostoliiton kanssa, herra Tanner ja hänen hallitusrintamansa noudatti törkeää neuvostovastaista politiikkaa, tuki Englannin imperialistien juonia. Yhdessä hallituskoplan kanssa herra Tanner puuhasi Ahvenanmaan ja Karjalan kannaksen linnoittamista, tarkastutti nämä linnoitustyöt Englannin urkintalaitoksen miehellä, kenraali Kirkellä vuonna 1939, vaikka lakikielessä sellaista nimitetään maanpetokseksi. Lähdettyään sodan provosoinnin tielle Neuvostoliittoa vastaan, antauduttuaan Englannin politiikan ja urkintalaitoksen välineeksi, ei herra Tanner ole oikein tiennyt, miten mairitella Englannin taantumuksellista porvaristoa. Hän on pannut koko lehdistönsä ylistämään sen käymää uutta maailmansotaa, kehumaan englantilaisia ministereitä "todellisiksi rauhanharrastajiksi". Erittäin makeaksi muuttui sosialidemokraattisen lehdistön sävy Englannin armeijan korkeimpien upseerien ollessa tarkastusmatkalla Suomessa ja sosialidemokraattisten johtomiesten vieraillessa Englannissa. Lahjottuja sosialidemokraattisia lehtiä kiinnostivat enemmän englantilaisten ylimysperheiden asiat ja niiden "myötätunto" Suomen sotaseikkailulle kuin Suomen työväenluokan kohtalo. Ja Englannin taantumuslehdet ovat puolestaan uhkuneet iloa sen "uhrivalmiuden" johdosta, jolla Suomen taantumuspiirit Tannereineen syöksevät maan sotaan Neuvostoliittoa vastaan imperialistien komennuksesta. Hyvinvalitussa seurassa jokainen löytää oman ihailijansa!

Nyt on ministeri Väinö Tannerin edessä pitkäaikaisen petospolitiikan matkanpää. Edessään mahtava Punainen Armeija, takanaan seikkailupolitiikkaan kyllästynyt Suomen työkansa, molemmat iskuun valmiina. Poliittisen korttihuijarin väärinpeluu on kostanut itsensä. Entinen pääministeri Väinö Tanner voi tarttua ystävänsä Erkon kainoloon ja lähteä herra Beckin laakerit kulmillaan etsimään sellaista ystävällistä hallitusta, joka internoisi molemmat ystävykset.

Mutta tämän poliittisen korttihuijarin pettämät työläiset ja muut vähäväkiset kulkevat omaa tietänsä. Liitossa maan talonpoikaiston ja työtätekevän sivistyneistön kanssa he pystyttävät Suomeen kansanvallan, muodostavat sellaisen hallituksen, joka johtaa Suomen kansan pois sodan jaloista, palauttaa rauhan, solmiaa laajat ystävyyssuhteet Neuvostoliittoon ja siten antaa Suomen kansalle mahdollisuuden torjua imperialistien yritykset loukata Suomen itsenäisyyttä.

Kirje toimitukselle

Toveri toimittaja!

Sain tietää lehtenne olemassaolosta ja haluan tulla sen kirjeenvaihtajaksi... jos siitä ei vain rangaistaisi. Nähkääs meillä Suomessa on „painovapaus" sellainen, että jokaisesta totuuden sanasta istutetaan linnaan.

Mutta asiaan. Ehkä teitä kiinnostavat ajatuksemme. Minä, tämän kirjoittaja, olin yleiseen kutsuntaan asti opettajana maalaiskansakoulussa. Toverini täällä maakuopassa ovat kaikki yksinkertaisia ja rehellisiä poikia. Me alamme jo ymmärtää, että Neuvostoliitto ei meitä ole tahtonut häiritä. Ministerimme ja upseerimme pakottivat meidät sotaan, joka on tuonut meille vain kurjuutta. Tämä sota merkitsee meille huonoa ruokaa, kylmyyttä, lumirännässä ryömimistä, likaa, syöpäläisiä.

Aluksi vaikenimme kuin muuri kaikesta, mutta nyt ovat kielemme alkaneet laueta. Puhumme suoraan jo muutamien upseerienkin kuullen. Miten sokeita olemme aikaisemmin olleetkaan, miten olemmekaan voineet uskoa kaikkea roskaa. „Ryssät yrittävät hävittää riippumattomuutemme", „ryssillä on vain risoja tankkeja", „ryssät kulkevat repaleissa" „jokainen suomalainen vastaa kymmentä ryssää, „voitto on turvattu", „me aloitamme, meitä autetaan", „liittolaiset ovat takanamme" jne. Tällaista hullua houraillaan loppumattomiin.

Meidän ministerimme ovat osoittautuneet nöyriksi englantilaisten pankkiirien leikkikaluiksi. Me olemme joutuneet siitä kärsimään, meidät on pantu juoksuhautoihin menehtymään ja kuolemaan kuulasateeseen siksi, että amerikkalaiset Morganit ja englantilaiset tehtailijat vaativat sotaa Neuvostoliittoa vastaan. Samasta syystä kärsivät myös vaimomme lapsemme ja vanhempamme.

On jo yö. Väsyneet toverini nukkuvat. Minä yksin vain valvon. Olemme reservissä. Meidät voidaan herättää parin tunnin kuluttua ja heittää verileikkiin. En halua kuolla, mutta ajattelen, että voisin rohkeasti mennä taisteluun, jos siinä olisi jotakin järkeä. Hermoni ovat äärimmilleen jännittyneet, tuntuu kuin niitä neuloilla pistelisi. Herkeämättä ajattelen sitä, miten venäläisten vuonna 1917 onnistui kääntää aseensa todellisia vihollisiaan, omia upseereitaan ja muita sotakiihoittajia vastaan.

Teidän Antti K.

TOIMITUSKUNTA.

KANSAN VALTA

7 PÄIVÄ JOULUKUUTA | SUOMEN TYÖTÄTEKEVIEN KANSANRINTAMAN ÄÄNENKANNATTAJA | 1939 TORSTAINA № 4

Suomen kansantaloudelle avautuu tie elämään

Suomalais-englantilais-ruotsalaisen pääoman hallitsema puu-, paperi- ja selluloosateollisuus syrjäytti kokonaan muiden teollisuusalojen ja maatalouden edut kiinnittämällä Suomen kansantalouden imperialistisen Englannin talouteen. Rahavaltaisten hallitusten avulla painettiin metsänhinnat alas. Metsätöissä, sahoilla, paperi- ja selluloosatehtaissa työskentelevien työläisten palkkataso poljettiin alle nälkärajan ja näin maksoi metsää ja työvoimaansa myyvä talonpoikaisto sekä palkkatyöväestö omalla selkänahallaan Englantiin vietävän puutavaran ja selluloosan sekä paperin polkuhinnat suomalais-ruotsalais-englantilaisen trustiutuneen suurpääoman niittäessä suuria voittosaaliita.

Tämän Suomen sahaparooneja ja paperiherroja suosivan politiikan vuoksi suorastaan laiminlyötiin maan muiden teollisuusalojen markkinoiden turvaaminen. Puhumattakaan siitä, että puu- ja paperi-yhtymäin maksamat alhaiset palkat ja metsähinnat rajoittivat kotimaiset markkinat tavattoman ahtaiksi, niin puu- ja paperiherrain tahdosta imperialistisen Englannin tyydyttämiseksi jarrutettiin Suomen taloudellisten suhteiden kehittämistä muihin maihin—eritoten Neuvostoliittoon. Kaikille on tunnettua, että Suomen metalli- ja kutomateollisuus, mutta erittäinkin Suomen maatalous, ovat syvästi kärsineet siitä, että Suomen vallassaolijoiden neuvostovastainen politiikka esti taloudellisen vuorovaikutuksen kehittymistä suuren ja rikkaan Neuvostomaan kanssa.

Vuosien 1929—33 suurpulan aikana Suomen kansa sai ankarasti kokea tuon kehnon Suomen kansan etujen vastaisen politiikan seuraukset. Suurpääoma vain lisäsi silloinkin kansan hädän syvimmillään ollessa saalistustaan. Nyt uuden imperialistisen sodan alettua Suomen kansa joutui paljon kauheamman onnettomuuden eteen. Englannin kauppa katkesi. Suhteet muihin maihin oli miltei rikottu. Neuvostoliittoon nähden Suomen hallituskopla harjoitti katalaa juonittelua englantilais-ranskalaisten sodansytyttäjä-isäntiensä käskyläisenä. **Suomen kansantalous olisi voitu pelastaa vain ratkaisevasti kääntämällä maa uusille urille.** Neuvostoliitto tarjosi useaan otteeseen Suomen vallassaolijoille mahdollisuuden rauhalliseen sopimukseen, jolla olisi voitu avata Suomen kansantaloudelle ulospääsy siitä umpikujasta, johon se oli joutunut.

Mutta niinkuin sokeudella lyötynä lähti Suomen rahavaltainen hallitus sodan ja provokation tielle Neuvostoliittoa vastaan. Tällä teol-

(Jatkuu 4 siv.)



Neuvostoliitto antaa ylevän kansallisuuspolitiikkansa mukaisesti Suomen Kansantasavallalle koko Ka jalan. Kansanvaltainen Suomi antaa puolestaan Neuvostoliitolle ne pienet alueet, joita se tarvitsee Leningradin ja Suomen puolustuksen lujittamiseksi.

SUOMEN RIIPPUMATTOMUUDEN JA KANSANVALLAN PUOLESTA

Vuonna 1918 joulukuun 6 pnä sai Suomi itsenäisyytensä Neuvostoliitolta, bolshevikeilta. Nyt joulukuun 2 pnä solmittu keskinäisen avunannon ja ystävyyden sopimus Neuvostoliiton ja Suomen Kansanvaltaisen Tasavallan välillä takaa Suomelle taas riippumattomuuden, mutta nyt se tulee itse Suomen kansalle, joka on päättänyt karkoittaa maastaan poliittisesti vararikkoutuneen rahamiesten hallituskoplan. Tähän saakka on Suomen riippumattomuus ollut enemmän kuin kyseenalaista. Se on koko itsenäisen olemassaolonsa ajan ollut täydellisesti riippuvainen muista imperialistisista valloista, niistä, jotka kullakin hetkellä ovat näyttäneet voimakkaammilta ja ovat voineet antaa suuremmat takeet Neuvostoliiton vastaisen toiminnan avustamisesta.

Nyt tulee asiantila muuttumaan. Voimakkaan Neuvostoliiton ja Suomen Kansanvaltaisen Tasavallan välillä solmittu keskinäisen avunannon ja ystävyyden sopimus on Suomen todellisen riippumattomuuden takaaja. Nyt voi Suomen kansa järjestää omat sisäiset asiansa parhaimmalla tavalla, tarvitsematta pelätä ulkopuolista sekaantumista kenenkään taholta. Sosialistisen maan voima ja mahtavuus tulee pitämään loitolla kaikki imperialistiset saalistajat, tulee antamaan meille varmuuden huomispäivästä, varmuuden siitä, että se, mitä tulemme rakentamaan, ei joudu hävitettäväksi.

Vasta tällainen todellinen riippumattomuus tekee mahdolliseksi sellaisen kansanvaltaisen järjestelmän luomisen, jonka vallitessa kansanvallan eduista pääsevät nauttimaan myöskin väestön laajat työtätekevät, vähäväkiset kerrokset. Tähän saakka Suomessa oli kansanvalta ainoastaan väestön varakkaimpia aineksia varten, mutta huomattava osa työläisistä ja työtätekevistä talonpojista estettiin käyttämästä sellaistakin alkeellista oikeutta kuin oikeus asettaa haluamiaan eduskuntaehdokkaita ja äänestää niitä. Samoin oli asianlaita paino- ja kokoontumisvapauteen nähden. Kommunisteilta ja heitä lähellä olevilta nämä oikeudet ovat olleet riistettynä koko Suomen itsenäisyyden ajan. Mutta näiden vapauksien rajoittaminen ei ole kohdistunut vain kommunisteihin, vaan kaikkiin niihin, jotka ovat rohjenneet kohottaa äänensä vähäväkisten puolesta tai vallassaolleen koplakunnan mieletöntä sotaan provosoivaa politiikkaa vastaan ("Folkviljan", "Soihtu" ja „Pienviljelijä"). Maan parhaat pojat ja tyttäret on heitetty vankiloihin vain siksi, että eivät ole voineet hyväksyä kaikkea tätä taantumuksellisuutta, vaan ovat vaatineet todellisen kansanvallan toteuttamista.

Nyt on tullut vihdoinkin aika, jolloin kaikkien niiden voimien on yhdistyttävä, jotka haluavat maansa ja kansansa parasta. Pienet erimielisyydet on nyt unohdettava ja yhdessä karkoitettava maastamme sitä sortaneet rahavallan käskyläiset, jotka mielettömällä politiikallaan ovat syösseet maan mitä suurimpaan kurjuuteen.

Jokaisen, joka haluaa rehellisesti taistella Suomen vapauden, riippumattomuuden ja kansanvallan puolesta, on annettava voimansa ja taitonsa vanhan hallituskoplan murskaamiseksi. Jos haluat maasi ja kansasi parasta, silloin paikkasi on Suomen työtätekevien kansanrintamassa.

KARKOITTAKAAMME KANSAN HARTIOILTA SYNKÄN TAANTUMUKSEN JOUKKO

LAHTARIHURTTIEN KONNANTYÖT

kuvastavat niiden epätoivoista vihaa

Karjalan kannakselta pakenevat suojeluskuntien pääpukarit järjestävät kiihkeässä kansanvastaisessa vihassaan kaikenlaisia hirmutöitä lopettaakseen uransa yhtä mainittomasti kuin he sen alottivat noin kaksikymmentä vuotta sitten. He miinoittavat kaikki kylät. Erikoisesti sellaiset paikat, joihin väestön arvellaan ensiksi menevän päästyään pujahtamaan pakkoevakuoitsijain kourista, on huolellisesti miinoitettu. Niinpä esimerkiksi sairaaloihin jonne pitäisi viedä haavoittuneet, on mentävä vain varovaisesti, huolellisen tutkimustyön jälkeen, jottei oven alle kätketty miina ehtisi räjähtää. Jokainen talo, jokainen navetta, jokainen kauppa on miinoitettu. Tiellä viruu ammuttu hevonen. Sen alla on valkoisen pedon kätkemä miina. Tien ohessa on valkoisen upseerin riisuma takki. Sen alla räjähtää miina. Puhelin- ja lennätinpylväät on sahattu poikki pahantekijän rikollisella kädellä, mutta pylväiden tyviä on lähestyttävä varovasti, sillä niiden kyljen alla on piilossa Suomen edesmenneen hallituksen käskystä laskettu miina.

Rikoksentekijät, valkoiset herrat tietävät, että nämä miinat eivät voi estää Punaisen Armeijan etenemistä. Mutta he toivovat, että väkivalloin kodeistaan ajetut kylien ja kaupunkien asukkaat eivät uskalla palata koteihinsa pelästen miinojen räjähtämistä. Väestölle on ilmoitettu, että sen on jätettävä kotinsa, koska ne hävitetään tahi ainakin miinoitetaan hävittämistarkoituksessa. Pakenevat valkoiset "sankarit" julistavat kansalle, että kuka uskaltaa palata kotiinsa, hänen kynnyksellään räjähtää miina.

Kaikki tämä miinojen laskeminen ja väestön peloittteleminen niillä on turhaa touhua. Ne ovat kyllä todistuksena Suomen väestöä kaksikymmentä vuotta terrorisoineiden valkoisten petojen raivokkuudesta, niiden epätoivosta nyt, kun petojen hetket ovat jo luetut, mutta muuta merkitystä niillä ei ole. Pakkoevakuoidut ihmiset voivat rauhassa palata kyliin ja kotiseudulle jääneiden omaistensa luo, sillä kaikki esteet tieltään raivaava työläisten ja talonpoikien Punainen Armeija yhdessä Suomen Kansanvaltaisen Tasavallan Kansanarmeijan ensimmäisen armeijakunnan kanssa poistaa valkoisten petojen miinat ihmisten kodeista ja tekee tyhjiksi pakenevien Mannerheimien tuholaisaikeet. Väestön rauhallinen työ ja säännöllinen elämä valkoisista vapautetuilla alueilla on täydellisesti turvattu.

NEUVOSTOLIITON SOTILAAT JA UPSEERIT KOHTELEVAT MINUA HYVIN!

(Vangiksi joutuneen suomalaisen sotilaan kirje)

Toimituksellemme on jätetty erään ensimmäisissä taisteluissa vangiksi joutuneen suomalaisen sotilaan kirje. Kirjeen kirjoittaja on tavallinen suomalainen työmies, ei ole koskaan kuulunut vasemmistolaisiin, vielä vähemmän kommunistisiin järjestöihin. Painatamme kirjeen sellaisenaan jättämällä hyvin ymmärrettävistä syistä pois ainoastaan muutamia nimiä.

„Olen nyt Leningradissa, olen joutunut vangiksi. Neuvostoliiton sotilaat ja upseerit kohtelevat minua hyvin ja ystävänä, vaikka tehän muistatte, miten meille Suomen upseerit peloittelivat, että siellä Neuvostolassa kidutetaan ja pidellään pahoin vankeja. Nyt voin todeta omasta kohdastani, että se on ollut valhetta.

Hyvät toverit! Minulla olisi yksi harras pyyntö teille, että jättäisitte aseenne, sillä on aivan toivotonta taistella punaista armeijaa vastaan ja voin sanoa teille, ettei se ole meidän vihollisemme, meidän työläisten ja talonpoikien, vaan he ovat meidän puolestamme nousseet rahamiesten ja murhakapitalistien sortoa vastaan, ja hallitusta vastaan, joka vei meidät sotaan. Älkää siis hyvät toverit taistelko, vaan heittäkää aseenne, sillä eihän meillä ole ollut edes minkä puolesta taistella ja mitä puolustaa, kun olemme tehneet kovaa työtä ja saaneet vain nälkäpalkkaa, kun toiset ovat riistäneet meidän työmme tulokset. Minäkin tein työtä ja sain palkkaa vain neljäkymmentä markkaa päivässä, jolla en voinut edes elättää perhettäni. Olen lukenut, että itä Suomessa on perustettu kansan hallitus, joka kehoittaa lopettamaan sodan. Sellaista hallitusta on kannatettava, joka tahtoo rauhaa ja takaa laajoille kansalaispiireille paremman toimeentulon ja elämisen mahdollisuudet. Pyydän vielä hyvät toverit, älkää taistelko vaikka teitä siihen käsketään. Älkää kuunnelko upseerienne käskyä. Reserviläinen

(allekirjoitus ja osoite).

Suomalaisten sotaherrain raivoisa hävitysvimma Suomenlahden saarilla

Suursaari, 4 joulukuuta (TASS). Voimattomassa vihassaan ja raivossaan menevät Suomen sotaherrat äärimmäisyyteen avoimessa provokatoorisessa kyynillisyydessään ja yltiöpäisyydessään, ei vain Neuvostoliittoa, vaan myöskin suomalaista väestöä kohtaan.

Punaisen lipun kunniamerkin saaneen Baltian laivaston vartiossa olleiden laivojen tiedonantojen mukaan ovat suomalaiset sotaherrat räjäyttäneet ja tuhonneet Narvan ja Sommersin majakat. Narvan majakasta ovat vain kivet jääneet jäljelle. Ilman valoa eivät ole jääneet ainoastaan ulkomaiden laivat, vaan myöskin suomalaiset kalastajat on jätetty vaille suunnanantajaa. Suomen kalastajille oli Sommersin majakka välttämättömämpi kuin kenellekään muulle tärkeimpänä suunnanantajana. Nyt ei tätä majakkaa ole.

1 pnä joulukuuta poltti suomalainen upseeri Suursaarella pohjoisen majakan. Myös Seiskarilla yritti majakan päällikkö polttaa majakkaa, mutta maihinnousseet Punaisen laivaston miehet saivat hänet aikanaan kiinni ja tulipalo tuli sammutettua.

Suomen sotaherrain kyynillisiä ja provokatoorisia „tapoja", sen äärimmäistä vihaa Neuvostoliittoa kohtaan kuvaavat m. m. tälläiset tosiasiat. Punaisen laivaston nyt valtaamilta Suursaarelta, Seiskarilta ym saarilta suomalaiset valkobandiitit häätivät asukkaat. uhaten ampua ne, jotka eivät halua jättää saaria. Väestölle ei annettu pienintäkään mahdollisuutta valmistautua matkalle. Vartiosto hävitti paljon taloja, tuhosi talousesineitä, rannikolle jääneet jaalat särjettiin, veneet upotettiin, kalastusvälineet tehtiin käyttökelvottomiksi.

Hurjassa kiukussaan suomalaiset valkorosvot menivät niin pitkälle, että tappoivat lehmät, hevoset, kanat ja vieläpä kissat ja koiratkin.

Esimerkiksi Seiskarin saarella lähellä merivartiolaitoksen taloa löydettiin 19 kissaa ja paljon koiria, jotka oli tapettu ampuma-aseilla. Teillä ja talojen pihoilla löytyi suomalaisten poliisien ja upseerien vimmoissaan katkomien kanojen päitä. Suomalaiset valkorosvot ovat raakalaismaisesti hävittäneet kaiken elävän ja hyödyllisen, ettei mitään olisi jäänyt sille väestölle, joka ei halunnut lähteä saaresta.

VALKOISTEN UPSEERIHURTTAIN TIHUTYÖT TERIJOELLA

Kodeistaan häädetyt asukkaat palaavat takaisin

Automme kiiti Terijoelle johtavaa tietä pitkin. Matkalla kohtasimme räjäytettyjä siltoja, siellä täällä näkyi tiellä räjähtäneiden miinojen muodostamia kuoppia. Tämä oli valkosuomalaisten rosvojen harjoittamaa tihutyötä, jotka pakenivat välttääkseen Punaisen Armeijan musertavaa iskua. Mutta minkäänlaiset esteet eivät voi pysäyttää tämän Suomen kansalle ystävällisen armeijan eteenpäinkulkua.

Teiltä on poistettu valkoisen kaatamat puunrungot. Heidän asettamansa miinat joko räjäytetään tai puretaan. Räjäytettyjä teitä saatetaan entiseen kuntoonsa.

Toimien erittäin vaikeissa oloissa antavat Punaisen Armeijan mainehikkaat taistelijat innokkaasti mitä pikaisimmin tehokasta apua Suomen kansalle, jonka rikollinen petturikopla on syössyt mielettömän sodan jalkoihin, joka on pakotettu vuodattamaan vertaan englantilais-ranskalaisten sodanlietsojien etujen puolesta.

Sotaprovokaattorit, Suomen kansan pyövelit ovat levittäneet valheellisia huhuja Punaisen Armeijan „julmuuksista", saadakseen väestön pakenemaan mukanaan. Mutta kun tämäkään ei näyttänyt tehoavan, ajoivat he rauhalliset asukkaat pois kotikonuiltaan väkivalloin, jopa ampumisen uhalla, polttaen heidän talonsa ja omaisuutensa. Sen, mikä ei joutunut tulen saaliiksi, veivät valkoiset mukanaan. Väestöltä ryöstettiin vilja sekä kaikki ruokatarpeet. Tämän ovat tehneet ne, jotka nimittävät itseään „isänmaanystäviksi" ja „kansan onnen puolustajiksi". Nuo raakalaiset ovat saattaneet tuhannet ihmiset onnettomiksi.

Mutta katsokaa, miten Suomen sotaherrat ovat riehuneet Terijoella. Puolet tämän kauniin paikkakunnan taloista on palanut poroksi. Kaikkialla näkyy hiiltyneitä raunioita, huonekalurõykkiõitä. Autioiksi jääneissä taloissa on huomattava määrä kallisarvoisia esineitä, joita karkoitetut eivät ehtineet ottaa mukaansa. Puna-armeijalaiset eivät niihin koske. Pieninkään esine ei katoa. Niitä vartioidaan huolellisesti. Onnettomat, petetyt ihmiset saavat takaisin tultuaan valkoisten rosvouksilta pelastetun omaisuutensa takaisin.

Monet Terijoen asukkaista eivät tahtoneet seurata valkoista armeijaa. He oleskelivat kokonaisia vuorokausia piilopaikoissaan, välttääkseen joutumista onettomalle karkoitusmatkalle. Niinpä eräs asukkaista oli ollut puoli vuorokautta kaivossa. Kun puna-armeijalaiset nostivat hänet sieltä, sanoi mies ystävällisesti:

— Hyvä, että saavuitte näin pian. Jos valkoiset olisivat huomanneet minut kaivossa—olisin mennyttä miestä.

Työmies D—n perhe oleskeli kaksi vuorokautta kellarissa.

Valkoiset sotaherrat ryöstivät heidän ruokavarastonsa, joten perhe jäi nälkäkuoleman partaalle. Puna-armeijalaiset luovuttavat keittiöstään ruuan D—n perheelle.

Vanhukset Taavi ja Anna Soppaset ottivat myöskin suurella ilolla vastaan puna-armeijalaiset. Emäntä tarjoili pojille kahvia ja pyysi, että puna-armeijalaiset pistäytyisivät useammin vanhuksia puhut elemassa. Eräänä päivänä tuotiin Soppasen pihalle neljä haavoittunutta puna-armeijalaista. Anna ryhtyi mielellään sairaanhoitajan tehtäviin. Hän hoivasi hellästi haavoitettuja.

Terijoen asukkaat, jotka nyt ovat omin silmin nähneet valkosuomalaisten tihutyöt sekä Punaisen armeijan ystävällisen, huomaavaisen suhtautumisen paikallisiin asukkaisiin, avustavat Punaista Armeijaa järjestyksen palauttamiseksi. Useat niistä, jotka tulivat petetyiksi valkoisten perääntyessä, palaavat takaisin koteihinsa.

Työtätekevällä kansalla, kaikilla rehellisillä ihmisillä ei ole pienintäkään syytä pelätä Punaista Armeijaa. Tämä armeija on Suomen kansan ystävä, se avustaa meitä taistelussamme kansamme pahimpia vihollisia—Suomen taantumuksellista hallitusta ja sen imperialistisia isäntiä vastaan.

J. Ritari.

NEUVOSTOLIITON HALLITUKSEN VASTAUS KANSAINLIITON PÄÄSIHTEERIN SÄHKÖSANOMAAN

4 päivänä joulukuuta sai Ulkoasiain Kansankomissaari Bernistä (Sveitsi) Kansainliiton pääsihteeriltä herra Avenolilta seuraavansisältöisen sähkösanoman:

"Minulla on kunnia saattaa Teidän tietoonne sen sähkösanoman sisältö, jonka olen lähettänyt Kansainliiton Neuvoston jäsenille: "Olen saanut Suomen vakinaiselta Kansainliitto-edustajalta seuraavan kirjeen 3 päivältä joulukuuta vuonna 1939 — "Neuvostoliitto, jonka kanssa Suomi on pitänyt yllä hyviä naapuruussuhteita Tarton rauhansopimuksen allekirjoittamisesta saakka 1920 ja allekirjoittanut hyökkäämättömyyssopimuksen, jonka voimassaoloaika päättyy vasta vuonna 1945, hyökkäsi odottamatta tämän vuoden marraskuun 30 päivän aamulla ei vain rajavartiostoja, vaan myöskin linnoittamattomia Suomen kaupunkeja vastaan, kylvään kuolemaa ja hävitystä siviiliväestön keskuuteen, erikoisesti ilmahyökkäyksillä. Suomi ei ole koskaan ryhtynyt minkäänlaisiin toimenpiteisiin voimakasta naapuriaan vastaan. Se on lakkaamatta tehnyt mitä suurimpia ponnistuksia eläkseen Neuvostoliiton kanssa rauhassa. Siitä huolimatta, vedoten Suomen näennäiseen kieltäytymiseen suostua n. s. rajaselkkausten sopimiseen ja syyttäen Suomea näennäisestä kieltäytymisestä suostua Leningradin turvallisuuden lujittamiseen, sanoi Neuvostoliitto aluksi irti edellämainitun hyökkäämättömyyssopimuksen ja hylkäsi sitten Suomen hallituksen ehdotuksen turvautua jonkun puolueettoman vallan välitykseen. Hallitukseni määräyksestä minulla on kunnia saattaa edelläoleva Teidän tietoonne pyytäen Teitä suosiollisesti kutsumaan viipymättä kokoon sopimuksen 11 ja 15 luvun perusteella Neuvoston ja Yleiskokouksen ja pyytämään niitä ryhtymään kaikkiin välttämättömiin toimenpiteisiin hyökkäyksen pysähdyttämiseksi. En esitä Teille täydellistä selitystä niistä syistä ja olosuhteista, jotka ovat pakoittaneet hallitukseni pyytämään Kansainliittoa puuttumaan kahden sen jäsenen yhteentörmäykseen johtaneeseen ristiriitaan."

Rudolf Holstin allekirjoitus.

11 luvun 1 pykälän mukaan minä kutsun Neuvoston nykyiset jäsenet Geneveen lauantaina joulukuun 9 päivänä kello 12 päivällä. Jätän tämän Yleiskokouksen puheenjohtajan harkittavaksi ehdotuksen Yleiskokouksen koollekutsumisesta maanantaina joulukuun 11 päivänä. Päivämäärä vahvistetaan myöhemmin.

Avenol, pääsihteeri."

Neuvostohallituksen nimessä lähetti toveri Molotov joulukuun 4 päivänä seuraavasisältöisen sähkösanomavastauksen herra Avenolille osoitettuna:

"Neuvostoliiton hallituksen määräyksestä minulla on kunnia ilmoittaa Teille, että Teidän ilmoittamanne Kansainliiton Neuvoston kokoonkutsuminen joulukuun 9 päivänä ja Kansainliiton Yleiskokouksen kokoonkutsuminen joulukuun 11 päivänä herra Rudolf Holstin aloitteesta ja Kansainliittosopimuksen 11 luvun 1 pykälän perusteella on hallitukseni mielestä perustelematon.

Neuvostoliitto ei ole sotatilassa Suomen kanssa eikä uhkaa sodalla Suomen kansaa. Siksi vetoaminen Kansainliittosopimuksen 11 luvun 1 pykälään on väärin. Neuvostoliitolla on rauhalliset suhteet Suomen Kansanvaltaisen Tasavallan kanssa, jonka hallituksen kanssa se tämän vuoden joulukuun 2 päivänä solmi keskinäisen avunannon ja ystävyyden sopimuksen. Tällä sopimuksella on säännöstelty kaikki ne kysymykset, joista käytiin neuvotteluja ilman menestystä nykyisin valtuuksistaan luopuneen entisen Suomen hallituksen edustajien kanssa.

Suomen Kansanvaltaisen Tasavallan hallitus kääntyi julkilausumassaan tämän vuoden joulukuun 1 päivältä Neuvostoliiton hallituksen puoleen ehdottaen osoittamaan Suomen Kansanvaltaiselle Tasavallalle sotilaallista apua sitä varten, että yhteisillä ponnistuksilla mahdollisimman nopeasti hävitettäisiin entisten hallitusmiesten Suomeen luoma mitä vaarallisin sodan pesäke. Mainituissa olosuhteissa ei herra Rudolf Holstin vetoomus Kansainliittoon voi olla Kansainliiton Neuvoston ja Kokouksen koollekutsumisen perustana, sitäkin vähemmän, kun ne henkilöt, joiden nimessä herra Rudolf Holsti kääntyy Kansainliiton puoleen, eivät ole Suomen kansan todellisia edustajia.

Jos kuitenkin edelläesitettyihin perusteluihin katsomatta Kansanliiton Neuvosto ja Yleiskokous kaikesta huolimatta kutsutaan koolle herra Rudolf Holstin pyynnön tarkastamiseksi, ei Neuvostohallitus pidä mahdollisena osallistua näihin kokouksiin. Tämän päätöksen vahvistaa myöskin se seikka, että Kansainliiton Pääsihteerin ilmoitusta Neuvoston ja Yleiskokouksen koollekutsumisesta seuraa herra Holstin loukkaava ja parjaava kirjelmä, joka ei selvästikään ole sovellutettavissa yhteen asianomaisen kunnioituksen vaatimusten kanssa Neuvostoliittoa kohtaan.

Molotov, joulukuun 4 päivänä vuonna 1939."

SUOMEN KANSANARMEIJAN ENSIMMÄISEN ARMEIJAKUNNAN PÄÄTÖSLAUSELMA

Me, Suomen Kansanarmeijan ensimmäisen suomalaisen armeijakunnan sotilaat ja komentajat, kuultuamme ja käsiteltyämme kokouksessa Kuusisen johdolla ja Suomen kansan tahdosta muodostetun Suomen Kansanvaltaisen Tasavallan uuden Kansanhallituksen julkilausuman, tervehdimme lämpimästi Kansanhallitustamme ja hyväksymme kaikki julkilausumassa määritellyt toimenpiteet.

Vannome antavamme kaikki voimamme ja jos vaaditaan, myöskin henkemme Suomen kansan vapauden ja todellisen riippumattomuuden turvaamiseksi. Puolustaen Kansanhallituksen määrittelemien toimenpiteiden toteuttamista me emme halua rikollista sotaa Neuvostoliittoa vastaan ja tuhoamme loppuun saakka jäännöksetkin Suomessa tähän saakka hallinneista ja nyt kukistetuista cajanderien rosvojoukoista ja niiden tapaisista tannerien hallituksista, jotka aina ovat myyneet ja myyvät Suomen kansan edut ulko'aisille imperialisteille ja heidän mielikseen johdattavat Suomen kansan rikolliseen sotaan Neuvostoliittoa vastaan.

Me tervehdimme lämpimästi Suomen ja Karjalan kansan jälleenyhdistämistä ja lähetämme tulisen tervehdyksen Neuvostoliitolle, Suomen kansan tosiystävälle.

Eläköön vapaa ja riippumaton Suomen Kansanvaltainen Tasavalta!

Eläköön Suomen Kansanhallitus ja toveri Kuusinen sen johdossa!

Kansanarmeijan ensimmäisen armeijakunnan taistelijoiden ja komentajien toimeksiannosta — JAKKONEN, TOIVOLAINEN, TASKU, SEPPÄNEN, KARHU, REHVONEN, KOTSALAINEN.

Kirje Suomen Kansanarmeijasta

Suomen kansanvaltaisen hallituksen muodostaminen, hallituksen, jonka johdossa on Suomen kansan parhain poika O. Kuusinen, on mitä suurin historiallinen tapahtuma, Suomen kansan hartaimman toiveen toteutumisen hetki. Suomen työtätekevät eivät koskaan tule unhoittamaan sitä apua, jota Neuvostohallitus ja Punainen Armeija ovat osoittaneet ja tulevat edelleenkin osoittamaan kansallemme taistelussa vapautensa puolesta, Cajanderin, Tannerin, Erkon ym. maamme kavaltajien riistokoplaa vastaan.

Yksi tärkeimmistä tehtävistä, jonka Suomen kansanvaltainen hallitus asetti itselleen, on maamme sotilaallisen voiman luominen.

Me, Suomen tasavallan ensimmäisen armeijakunnan sotilaat ja komentajat tulemme antamaan kaiken voimamme ja jos tarvitaan, myös henkemme taistelussa maamme kavaltajakoplan lopullisesti tuhoamiseksi ja vapaan Suomen tasavallan sotilasvoimien lujittamiseksi.

P. Katola.

NEUVOSTOLENTO-KONEITA VIIPURIN YLLÄ

Lentokoneet nousivat ilmaan miltei yhtaikaa. Taivas oli sumuisen usvan peitossa, mutta tämä ei saattanut hämille ohjauspyörän ääressä istuvia ihmisiä. Näitä ihmisiä on vaikea millään saada hämilleen. Kotimaan käskystä ovat he aina valmiita suorittamaan minkä urotyön tahansa.

Tällä kertaa sotilaslentäjät saivat määräyksen lentää syvälle vihollisen selkäpuolelle ja pommittaa sen sotilaallisia tukikohtia. Ilmalaivat ottivat kurssin pohjoiseen, suuntanaan suomalainen Viipurin satama.

Neuvostoilmalaivojen nopeus on huimaava. Kului aivan vähän aikaa, kun jo tulivat näkyviin yhden Suomen suurimman sataman, Viipurin sataman ääriviivat. Lentokoneet ilmestyvät äkkiarvaamatta kaupungin yläpuolelle.

Näkyy, kuinka kadut tyhjenevät... Ostettavissa olevat valkosuomalaiset töhertäjät kuluttivat paperia tonnittain, keksien kaikenlaisia taruja Punaisen Armeijan säälimättömyydestä ja julmuudesta. Erikoisesti he „kuvasivat" neuvostolentäjiä. Pelkurimaiset valkosuomalaiset paperintöhrijät eivät löydä muuta taisteluasetta kuin halpamaisen valheen ja parjauksen.

Punainen Armeija ei käy sotaa Suomen kansaa vastaan. Neuvostolentäjät eivät pommita rauhallisia asukkaita. Suomen kansan edut, elämä ja rauha ovat heille paljon kalliimmat ja läheisemmät kuin konsanaan imperialistien käskyläisten, Cajanderin — Tannerin — Erkon komppanialle.

Ennen Viipuriin lentoa saivat lentäjät seuraavia matkaohjeita:

Muistakaa vielä kerran, että Punainen Armeija ei käy sotaa Suomen kansaa vastaan, ei käy sotaa rauhallisia asukkaita vastaan. Ei ainoatakaan pommia asuntotaloihin, ei ainoatakaan pommia väestön keskuuteen. Joka rikkoo tätä määräystä, saa mitä ankarimman rangaistuksen.

Tästä muistuttaminen oli oikeastaan tarpeetonta. Neuvostolentäjät ovat meidän aikamme todellisia humanisteja. He eivät koskaan tule käymään taisteluun aseettomia vastaan.

Ja siinä jo onkin Viipurin lentokenttä. Valkosuomalaisten köyhä lentolaitos. Taivaalla ei ole mitään muita kuin neuvostolentokoneita. Muutamien minuuttien kuluttua on Viipurin lentokenttä ylösalaisin, sen rakennukset ovat liekkien vallassa. Sotilaallis-lakoonisesti sanottuna on siellä kaikki tyystin hävitetty.

Vähän matkan päässä on Viipurin sähköasema. Mikä mainio maali! Mikä muu lentäjä tahansa, paitsi neuvostolentäjä, olisi heti heittänyt pommin tähän ikään kuin kämmenellä olevaan sähköasemaan. Ja neuvostolentäjilläkin oli täysi syy hajoittaa se maan tasalle. Tämän sähköaseman energiaa käytetään Karjalan kannakselle sijoitettujen valkosuomalaisten sotatukikohtia varten. Virta voidaan laskea millä minuutilla tahansa kannaksella oleviin piikkilankaesteisiin.

Mutta neuvostolentäjät ovat kaukonäköisiä. He ajattelevat huomista päivää. Paljon kärsineele Suomen kansalle koittavat pian paremmat päivät. Suomen yhden suurimman kaupungin työtätekeville on tämä sähköasema tarpeen.

Meidän lentävät urhomme eivät pudottaneet sähköasemalle ainoatakaan pommia. He keksivät pian Viipurista Karjalan kannakselle sähkövirtaa kuljettavan korkeajännityslinjan. Tarkalla pomminheitolla tuhottiin tämä linja. Virta ei enää kulje Viipurista sen surullisen kuuluisan linnoituslinjan piikkilanka-aitoihin, jota valkosuomalaiset ylpeästi nimittävät Mannerheimin linjaksi.

Mutta voi sen saavuttaa pian sama kohtalo, mikä tuli Puolan „Maginot-linjan" osaksi. Suomalaiset talonpojat tulevat säilyttämään siellä rikkaan perunasatonsa.

* * *

Neuvostolentokoneosasto palasi täydellisenä tukikohtaansa. Vähän ajan kuluttua lentäjät kuuntelivat radiosta toveri Molotovin selitystä Rooseveltin toivomuksen johdosta, että kaupunkien rauhallisia asukkaita ei pommitettaisi... Kuultuaan toveri Molotovin vastauksen hymyilivät nämä rohkeutta uhkuvat nuorukaiset...

Omituinen käsitys on Yhdysvaltojen presidentillä meidän neuvostolentäjistämme...

K. Arenin.

Toimiva Punainen Armeija.

SUOMEN KANSANTALOUDELLE...

(Alku 1 siv.)

laan se lopullisesti kirjoitti alle oman tuhonsa.

On Suomen kansan suuri onni, etta Suomen työväestö, työtätekevä talonpoikaisto ja henkisen työn tekijäin parhaimmisto, Suomen kansan todelliset pohjajoukot, kykenivät tässä ratkaisevassa kohtalovaiheessa Neuvostoliiton Suomen kansaa kohtaan tunteman ystävyyden turvin luomaan uuden kansanvaltaisen hallituksen, jonka Neuvostoliiton hallitus tunnusti ja jonka avuksi se antoi mainehikkaan Puna-Armeijan puhdistamaan maata kansan vihollisten kätyreistä.

Joulukuun 2 pnä Moskovassa Neuvostoliiton ja Suomen kansanvaltaisen Tasavallan välillä tehty **keskinäisen avunannon ja ystävyyden sopimus** antaa Suomen kansantaloudelle mahdollisuuden päästä ulos siitä umpikujasta, johon sen sokea kansan vihollishallituskopla syöksi. Tämä historiallisen sopimuksen V:ssä Artiklassa lausutaan:

"Sopimuspuolet ovat sopineet solmiavansa lähimmän ajan kuluessa Kauppasopimuksen ja kohottavansa vuotuista tavaranvaihtoa kummankin maan välillä huomattavasti korkeammalle vuoden 1927 tavaranvaihtoa, jolloin se oli saavuttanut karkeimman määrän 800 mijoonaa Suomen markkaa".

Näin koko muun maailman ollessa sodan sekasorrossa on Suomen Kansanhallitus tällä valtioteollaan avannut uuden valoisamman tulevaisuuden näköalan. Mikään Neuvostoliitolle vihamielinen hallitus ei tällaiseen valtiotekoon tahtonut ryhtyä.

Kansanhallitus onkin tällä teollaan saavuttava koko Suomen kansan luottamuksen.

Tästä tulee hyötymään Suomen työväenluokka, jolle avautuu työnsaannista entistä suurempi varmuus, talonpoikaisto, jonka tuotteille Neuvostoliiton markkinoilla on varmasti kysyntää. Myös ne Suomen kansantalouden alat, jotka tähän asti on lyöty laimin ulkomaisten markkinain varaamisessa, tulevat uudelleen elpymään. Suomen satamilla ja rautateillä on myöskin mahdollisuus voimakkaasti osallistua siihen elpymiseen, minkä lisääntyvä vuorovaikutus näiden välillä aiheuttaa. **Kansanhallituksen nopea voitto maata ryöstävistä kansanvastaisen vihollishallituksen voimista on nyt välttämätön koko kansan edun nimessä.** Ja tämän voiton varmuus onkin leviämässä kansan keskuuteen. Tuomittu kansanpetturikopla sen sijaan on kohta täydessä panikissa etsien karkuunpääsyteitä. Kuta pikammin nuo kansallisomaisuuden rosvot nitistetään, **sitä parempi Suomen kansalle.**

SUOMEN KOMMUNISTINEN PUOLUE TALONPOIKAISTOLLE!

Suomen Kommunistinen Puolue, joka on sitkeästi ja uhreja pelkäämättä taistellut Suomen työläisten ja talonpoikain elämän ja vapauden puolesta ahnasta kapitalistiluokkaa vastaan on antamassaan vetoomuksessa Suomen talonpoikaisväestölle lausunut:

„PIENVILJELIJÄT JA MUU TALONPOIKAISVÄESTÖ! Alkää uskoko herrain valetta, että teitä uhkaisi nyt maiden ryöstö tai talouksien yhteenliittäminen (kollektiivisoiminen). Ei kukaan uskalla koskea teidän maihinne! Ei kukaan uskalla pakottaa teitä perustamaan kollektiivitalouksia! Päinvastoin, työväenluokka pyrkii ottamaan maan pois suurilta kartanoherroilta ja luovuttamaan ne talonpoikaisviljelijöille. Työväenluokka tahtoo elää sovinnossa, liitossa ja yhteistyössä maan laajan talonpoikaiskansan kanssa. Ja ainoastaan siinä tapauksessa, että nämä kaksi maan tärkeintä tuottavaa luokkaa ovat vakaassa liitossa keskenään, ottaen huomioon toinen toisensa edut, tulee kansanvaltainen valtiojärjestys seisomaan varmalla pohjalla".

TERVETTÄ SUOMEN KANSAA LUOMAAN

Ehkä juuri terveydenhoidon alalla löydämme maastamme ne ihmiset, jotka kaikkein parhaiten ymmärtävät oman työnsä suuren yhteiskunnallisen merkityksen ja juuri tämän vuoksi työskentelevat uhrautuvaisesti. Mutta hekin ovat joutuneet kokemaan työssään monta pettymystä todetessaan, etteivät ne suunnattomat kurjuuskuvat, joita he jokapäiväisessä työssään joutuvat näkemään, edes vähene, vaan päinvastoin lisääntyvät kaikesta heidän uhrautuvasta työstään huolimatta.

Uusi kansanvalta on jo ottanut ohjelmaansa tehtäviä tältäkin alalta. Se ryhtyy kasvattaman tervettä kansaa, mutta se tulee tarttumaan tähän tehtävään sieltä, missä näiden yhteiskunnallisten epäkohtien juuret ovat löydettävissä.

Nämä juuret johtavat meillä ensi tilassa maaseudulle ja suuriin tehdaspaikkoihin. Maaseudulla ja suurilla tehdaspaikoillahan meillä lasten kuolevaisuusprosentti on niin hirvittävän suuri. Maaseudulla on tuo julma köyhien tauti—tuberkuloosi niin ääretömästi levinnyt. Vaikka meillä onkin ylpeilty esim. joidenkin uusien sairaalarakennusten aikaansaamisesta maaseudulle, tiedämme jokainen, että valtavasti suurin osa maaseutuväestöä jää koko elämänsä ajaksi ilman lääkärinhoitoa, koska se asuu kaukana keskuspaikoista ja ennenkaikkea, koska sillä ei riitä varoja kalliisiin lääkärien palkkioihin ja kohtuuttoman kalliisiin lääkkeisiin. Missä kylässä et Suomessa löytäisi sellaista mökkiä, jossa emäntä vuosvuodelta uutta lasta synnyttäessään viime hetkellä siirtyy saunaan ja korkeintaan oman perheen avustuksella tuo lapsen maailmaan. Kuka ei tuntisi sitä asuntokurjuutta maasedulla, josta sanomalehdetkin ovat joutuneet kirjoittamaan, koska se on niin huutava. Kirjoittajakin tuntee maaseudun korvessa elävän perheen, jonka asuntona oli tupa ja kamari, äiti sairasti alituisesti, lapsia oli kaksitoista ja niistä vanhin poika sairasti tuberkuloosia. Oli liikuttavaa nähdä, millä hellällä huolenpidolla koko perhe suhtautui tähän sairaaseen, mutta tämä huolenpito ei voinut korvata lääkärin hoitoa ja lääkkeitä, joita varojen puutteessa ei voitu hankkia. Ravintonaan käytti tämä perhe viikkokausia vain ruisjauhokastikkeeseen kastettua leipää. Eikä tamäkään onneton perhe pitänyt itseään kaikkein huonoimmassa asemassa olevana, koska se näki lähimökeissä vielä suurempaa kurjuutta.

Mutta onhan juuri maaseudulle lähtenyt niis paljon terveyssisaria, jotka ovat ottaneet elämäntehtäväkseen kansanterveydenhoidon kohottamisen, sanotaan. Näille terveyssisarille tulee Suomen kansanvalta aina antamaan tunnustuksensa. Heidän lukumääränsä tulee kansanvalta nostamaan moninkertaiseksi. Tähän työhön ovat tähän saakka antautuneet enimmäkseen taloudellisesti turvatut uhrautuvat ihmiset ja ehkäpä siksi tässä työssä on palkkataso pidetty niin uskomattoman alhaisena, ettei sillä ole voinut elää. Samoin on asia maaseudun ja tehdasseutujen lääkärienkin suhteen. Ei ole sellaista lääkäriä, joka ei juuri huonon palkan takia pyrkisi maaseudulta kaupunkiin, vaikka näkeekin edessään sen suunnattoman työkentän, joka vaatisi sekä hänen että tuhansien uusien lääkärien kaikki voimat.

Lääkärit ja sairaanhoitajat ovat niitä yhteiskunnallisia työntekijöitä, joiden puoleen uusi kansanvalta kääntyy luottamukselta. Ja varmaa onkin, että he eivät kieltäydy antamasta apuaan nyt, kun lähdetään poistamaan juuri niitä epäkohtia, jotka ovat olleet voittamattomilta näyttävinä esteinä heidän omassa uhrauluvassa työssään. He eivät voi kääntyä kansaa vastaan.

TOVERI MOLOTOV ON OTTANUT VASTAAN RUOTSIN LÄHETTILÄÄN HERRA WINTERIN

Toveri Molotovin ottaessa vastaan 4 päivänä joulukuuta Ruotsin lähettilään herra Winterin ilmoitti tämä "Suomen hallituksen" haluavan ryhtyä uusiin neuvotteluihin sopimuksesta Neuvostoliiton kanssa.

Toveri Molotov selitti herra Winterille, että Neuvostoliitto ei tunnusta ns. "Suomen hallitusta", joka on jo jättänyt Helsingin ja lähtenyt tuntemattomaan suuntaan, ja senvuoksi ei mistään neuvotteluista tämän "hallituksen" kanssa voi olla nyt kysymys. Neuvostohallitus tunnustaa vain Suomen Kansanvaltaisen Tasavallan hallituksen, jonka kanssa se on solminut keskinäisen avunannon ja ystävyyden sopimuksen ja tämä on luotettavana perustana rauhallisten ja otollisten suhteiden kehittymiselle Neuvostoliiton ja Suomen välillä.

LENINGRADIN SOTILASPIIRIN ESIKUNNAN YHTEENVETOJA SOTATAPAHTUMISTA

Leningradin sotilaspiirin joukot ovat jatkaneet etenemistään joulukuun 4 päivänä.

Muurmannin suunnalla joukkomme, jotka ajavat takaa hajalle lyötyjen suomalaisten joukkojen ryhmiä **Petsamon** luona, ovat edenneet 25 kilometriä **Petsamosta** etelään.

Petsamon satamassa sotalaivamme puhdistivat vesistöä suomalaisten asettamista miinoista.

Uhtuan, Repolan ja **Porajärven** suunnalla ovat joukkomme edenneet 40—50 kilometriä valtakunnan rajasta.

Petroskoin suunnalla ovat joukkomme Laatokan rannikolla sijaitsevan **Salmin** ja Salmista pohjoiseen sijaitsevan **Loimolan** vallattuaan jatkaneet etenemistään.

Karjalan kannaksella ovat joukkomme edenneet 40—50 kilomteriä valtakunnan rajasta.

Lentokoneille epäsuotuisan sään vuoksi ei ole ollut lentovoimien sotilaallista toimintaa.

LENINGRADIN SOTILASPIIRIN ESIKUNNAN TIEDONANTO

TASS. 5 joulukuuta.—Ulkomaiden sanomalehtiin on ilmaantunut tiedoituksia, joissa sanotaan, että Leningradin Sotilaspiirin joukot ovat taisteluissa suomalaisia sotajoukkoja vastaan menettäneet 32 tankkia ja 16 lentokonetta.

Leningradin Sotilaspiirin Esikunta pitää näitä tiedoituksia pelkkinä valheellisina keksintöinä.

Koko sotatoiminnan aikana on ammuttu alas vain 2 neuvostolentokonetta ja 2 on epäsuotuisan sään vuoksi eksynyt ja nähtävästi laskeutunut Suomen alueelle. Suomalaisten lentokoneita on tällä ajalla ammuttu alas 11. Marraskuun 30 pstä alkaen ei yksikään sotatoimintaan osallistuneista neuvostojoukkojen tankeista ole kadonnut vaan ovat ne kaikki täysin ehjinä omilla paikoillaan, eivätkä suomalaiset joukot ole vallanneet ainoatakaan neuvostotankkia.

PUNAISEN LIPUN KUNNIAMERKILLÄ PALKITUN ITÄMEREN LAIVASTON ESIKUNNAN PERUUTUS

TASS, 5 joulukuuta.—Ulkomaiden sanomalehdet ovat täynnä kirjoituksia siitä, että toimiessaan Hangon sataman linnakkeita vastaan on panssarilaiva „Kirov" kärsinyt vakavia vaurioita sekä yksi sitä seuranneista miina-aluksista on suomalaisen rannikkotykistön toimesta upotettu.

Itämeren merisotalaivaston Esikunta pitää välttämättömänä ilmoittaa, että tämä ulkomaiden sanomalehtien tiedoitus on ehdottomasti keksitty. Meidän uusissa „Kirovin" tyyppisissä panssarilaivoissamme on kauaskantavat tykit, jotka ampuvat yli 35 km. etäisyyteen, kun Hangon linnakkeiden 9- ja 6-tuumaiset rannikkotykit ampuvat vain 18—20 km. etäisyyteen.

Panssarilaiva „Kirov" voi suomalaisen rannikkotykistön kantavuuden ulkopuolella manööveraten täysin vapaasti pommittaa Hankoa, koska suomalaisten rannikkotykkien ammukset putoilivat 4—5 km. „Kirovista", mikä seikka aiheutti hilpeätä iloa ja naurua meidän laivojemme merimiesten keskuudessa. Panssarilaiva „Kirovia" seuranneet miina-alukset eivät myöskään ole kärsineet minkäänlaisia vaurioita.

TOIMITUSKUNTA.